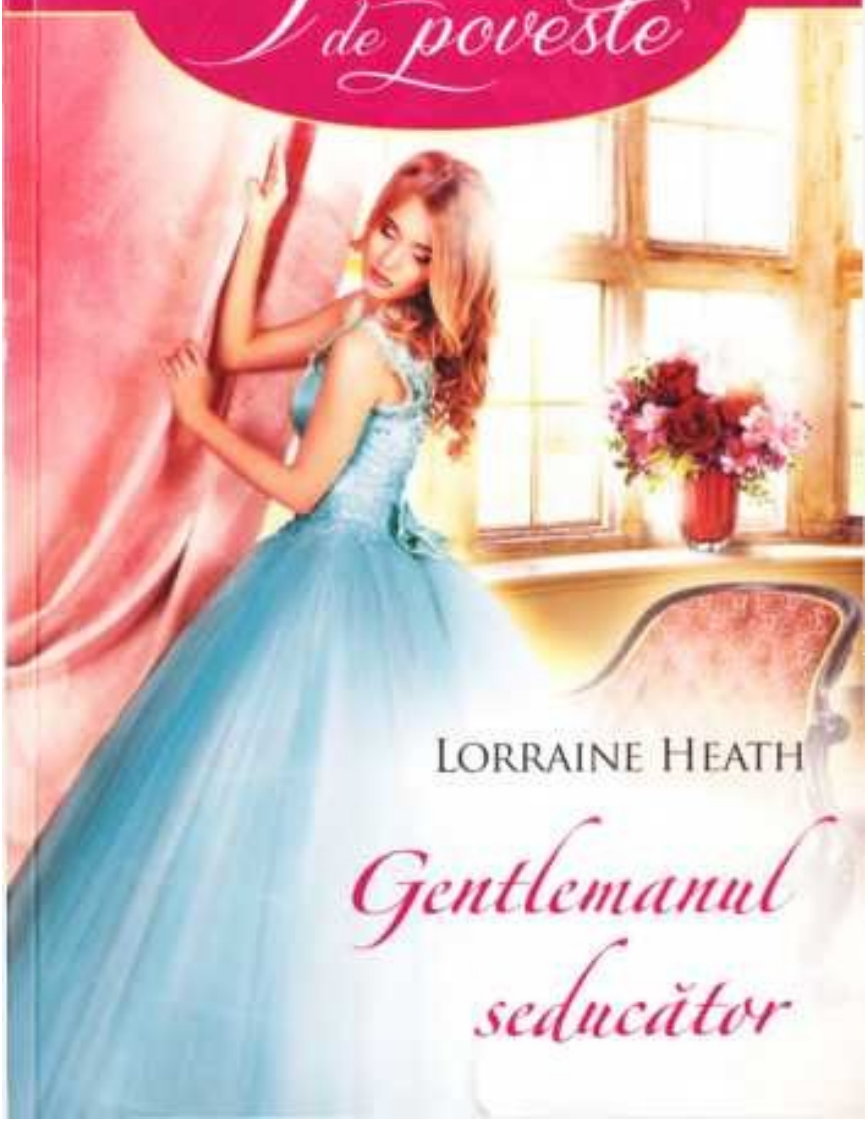
COLECȚIA

Jubiri de poveste

LORRAINE HEATH

Gentlemanul seducător

LORRAINE HEATH
GENTLEMANUL SEDUCĂTOR

***Love with a Scandalous Lord by* Lorraine Heath**

Copyright © 2003 Jan Nowasky
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Alexandru Maniu/Graal Soft

Pentru tata.
Ai avut visuri atât de mari pentru copiii tăi. Mi-aş dori să fii aici ca să-l vezi pe acesta devenind realitate.
Mi-e dor de tine.

Prolog

Londra, 1879

Strigătele întretăiate ale femeii se înteţiră, pe măsură ce el o înălţa cu măiestrie pe culmile extazului. Coapsele-i tremurau sub palmele lui.

— Geoffrey, ah, Geoffrey!

Drăcia naibii!

Bărbatul se opri, ştiind fără îndoială ce avea să urmeze. Un scâncet plăpând, urmat de lacrimi. Tânăra căzu pradă ambelor reacţii anoste, mai iute decât celelalte.

Îşi ridică încet capul dintre coapsele ei şi preţ de o clipă surprinse groaza din ochii ei verzi, înainte ca ea să-şi ferească privirea şi să se pună pe plâns.

— Îmi pare groaznic de rău, sughiţă ea.

Păi cum altfel! Era complet lipsit de cuviinţă să strigi numele soţului tău când te aflai în patul altui bărbat. Rhys Rhodes o sărută cu delicateţe pe interiorul coapsei, făcând-o să tresară şi să izbucnească într-un hohot dezgustător de plâns. Îi îndepărtă cu grijă piciorul elegant pentru a se desprinde din locul intim unde, evident, nu mai era dorit.

Aşezat pe marginea patului, Rhys deschise un sertar al micuţei noptiere de mahon şi scoase o batistă cu monogramă, frumos împăturită, una din teancul anume păstrat tocmai pentru asemenea ocazii. În ultima vreme, aceste momente se petreceau cu o frecvenţă supărătoare.

Trebuia să poarte o discuţie serioasă cu Camilla în privinţa femeilor pe care i le trimitea.

Aruncă o privire peste umăr. Ultima clientă se trăsese într-o parte, dezvăluindu-şi spatele încântător. Rhys se întinse peste umerii ei chirciţi şi flutură batista.

— Uite, foloseşte asta!

Tânăra înşfăcă ofranda lui şi îşi şterse lacrimile,

smiorcăindu-se în chip dizgraţios.

— Nu-i corect, bombăni ea. Îşi petrece noaptea cu amanta lui nesuferită. Eu de ce nu pot să am un ibovnic fără să mă simt vinovată?

Rhys îşi înhăţă halatul de pe un scaun alăturat, îmbrăcă veşmântul de mătase şi strânse cordonul. Experienţa îl învăţase că iertarea păcatelor era mai bine acordată când trupurile nu erau dezbrăcate. Se întinse pe aşternuturile de satin şi îi cuprinse cu braţul umărul care tremura.

— Hai aici!

Tânăra scutură din cap.

— Nu pot. Nu acum.

— Dă-mi voie să te ţin în braţe, contesă! Poftim, te las să mă baţi cu pumnii în piept dacă te face să te simţi mai bine, rosti el cu glas scăzut.

Tânăra îi aruncă o privire timidă peste umăr. Lacrimile îi scăldau obrajii şi se strânseseră la colţul buzelor.

— Dar nu doreşti să termini?

Rhys îi zâmbi prefăcut.

— Stimată doamnă, crede-mă când îţi spun că am terminat *cu desăvârşire.*

Un nou val de lacrimi podidi ochii tinerei în timp ce se rostogoli spre el. Rhys o cuprinse cu braţele şi o legănă blând.

— Mă jur, vreau să-l urăsc, din toată inima, dar nu pot să simt altceva decât dezamăgire faţă de căsnicia noastră, şopti ea.

— Ştiu.

— De ce nu mă iubeşte Geoffrey?

— Poate că te iubeşte, sugeră el.

Deşi ştia că, după toate probabilităţile, lordul Whithaven nu-şi iubea soţia. Aristocraţii puneau arareori preţ pe iubire când se însurau. Un exemplu elocvent era căsnicia nefericită a fratelui său, Quentin, marchizul de

Blackhurst.

— Ce idee proastă să vin aici! Unde mi-a stat gândul? Contesa îşi înălţă privirea, căutând parcă răspunsul în ochii lui. Se poate spune că am fost necredincioasă chiar dacă… până la urmă n-am… nu ne-am împreunat?

Rhys îi aşternu un sărut pe frunte. Femeile îi căutau compania pentru că era un maestru în a le oferi ce-şi doreau, chiar şi atunci când nu-şi doreau decât adevăruri alese cu grijă, aflate la hotarul minciunii.

— Nu, îi eşti în continuare credincioasă.

— Zău?

— Aşa văd eu lucrurile, dar în locul tău n-aş deschide subiectul în compania soţului. S-ar putea să nu fie la fel de înţelegător ca mine.

Tânăra îi zâmbi, un surâs dulce şi timid care-i stârni dorinţa să-l caute pe soţul aventurier şi să-l pocnească pe ingrat până îşi venea în fire.

— Îţi mulţumesc, rosti ea în şoaptă.

— Plăcerea a fost de partea mea.

Pe chipul ei înflori un zâmbet de drăcuşor.

— N-a fost, de fapt, nu? Mă refer la plăcerea ta.

Rareori era plăcut. Însă Rhys n-avea de gând să-i împărtăşească opinia lui, ca mai apoi să-l vorbească toată Londra.

— Ce-ar fi să cobor şi să-ţi aduc o cană de cacao caldă, înainte să chem trăsura? se oferi el.

Contesa scoase un ultim suspin, se şterse la ochi şi încuviinţă.

— Ar fi minunat!

Rhys se rostogoli din pat, iar contesa se acoperi repede cu aşternuturile. Cât de iute revenea pudoarea când oamenii îşi intrau din nou în roluri. Ieşi din dormitor şi coborî scările. Îl zări pe William la baza treptelor şi oftă. Valetul său se scărpina în cap de parcă avea păduchi, cu toate că Rhys îl scăpase de paraziţii ăia nesuferiţi în urmă

cu mult timp. Oare ce-l neliniştea pe flăcău?

William se răsuci brusc şi sări în picioare, de parcă ar fi auzit paşii stăpânului său.

— Aţi primit o veste, domnule. M-am codit să v-o aduc la cunoştinţă… Tânărul aruncă o privire furişă în sus… dat fiind că-i cucoana la etaj şi toate cele. Tipul de-a adus mesajul…

— Care l-a adus, îl corectă Rhys cu blândeţe.

Flăcăul căzu pe gânduri, încruntându-se.

— Nu ştiu cine era. E prima oară când îl văd.

Rhys ar fi izbucnit în hohote dacă nu şi-ar fi pierdut de multă vreme darul râsului. Drept urmare, rosti sec:

— Ai spus „tipul de-a adus”, în loc de „care l-a adus”. Nu te-am întrebat nimic, ci te-am corectat.

— Ah, da. Aşa-i.

— Totodată, sunt convins că era un domn, nu un tip.

— Aşa-i, domnule. Mare dreptate aveţi. Zicea domnul ăsta că este urgent.

— Nu mă îndoiesc, mai ales la ceasul ăsta târziu.

Iar acum era nevoit să dea o raită prin cotloanele întunecate ale Londrei, după plecarea musafirei.

William îi înmână scrisoarea, iar Rhys înclină uşor din cap.

— Adu-mi nişte cacao caldă, s-o tratăm pe musafira noastră înainte să plece. Apoi pregăteşte trăsura.

— Da, domnule.

Flăcăul se îndepărtă în grabă.

— William?

William se opri locului şi îl privi cu atâta luare-aminte, încât Rhys se întrebă cum de avusese maică-sa inima să-l vândă la şase ani. Trecuseră doi ani până când se cunoscuseră. Nu pomeniseră niciodată de grozăviile petrecute în acea perioadă.

— Roag-o pe bucătăreasă să-ţi facă şi ţie o cană cu cacao, dacă tot treci pe-acolo.

Băiatul rânji încântat.

— Mulţam, şefu’.

Rhys deschise scrisoarea şi îşi fixă privirile pe scrisul ordonat al tatălui său. Ducele de Harrington nu avea înclinaţie spre farse elaborate sau, mai bine zis, nu avea o predispoziţie spre umor, dar cuvintele lui purtau aerul unei glume nemiloase.

Rhys păşi în salon, cu mintea complet înceţoşată, şi se îndreptă spre dulăpiorul lui favorit. Cu mâna tremurândă, îşi turnă whisky în pahar. Whisky trimis de fratele său vitreg din Texas. „Garantat să-ţi dea un şut în măruntaie”, scrisese Grayson pe bileţelul ce acompaniase sticla. Uitase să menţioneze că ardea ca naiba pe gât în jos. Rhys tuşi, cu lacrimi în ochi, dar savură căldura ce-i cuprinse trupul amorţit. Reciti mesajul tatălui său şi se trânti într-un fotoliu, în timp ce lumea construită cu migală se năruia în jurul său.

Un glas blând, feminin, îşi tăie drum prin disperarea lui.

— Cum a făcut faţă micuţa contesă îndemânării tale proverbiale?

Era Camilla. Cândva, soţia contelui de Sachse, acum văduvă. Binefăcătoarea şi de cele mai multe ori torţionara lui. Faptul că-i oferise cu generozitate un acoperiş deasupra capului îi dădea posibilitatea să-i facă vizite inopinate pe la cele mai nepotrivite ceasuri.

Rhys îşi înălţă privirea spre ea. Cu părul ei castaniu, ochi cafenii şi trăsături aristocratice, Camilla era fără îndoială o femeie frumoasă. Asta până treceai de înveliş.

— Ca orice femeie care-şi iubeşte soţul, răspunse el.

Camilla oftă, iritată.

— De ce Dumnezeu l-ar iubi pe contele de Whithaven?

Rhys ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee, pe cuvântul meu. Nu sunt versat în ale dragostei.

Privirea îi căzu din nou asupra scrisorii mototolite pe care o strângea în pumn. Nu mai desluşea cuvintele, dar erau oricum pe veci întipărite în mintea sa.

— Lasă posomoreala, Rhys! Nu te prinde. Ascultă la mine, dragostea e ţinută la prea mare preţ şi adesea complică lucrurile – după cum ne-a demonstrat şi contesa noastră.

Rhys se ridică încet în picioare, fără să ia seamă la sporovăială ei.

— A murit fratele meu.

— Mărturisesc că sfârşitul lui timpuriu nu mă surprinde. Din câte-am înţeles, în Texas fărădelegea-i la ea acasă. Tatăl tău şi-a făcut-o cu mâna lui când l-a trimis pe nefericit acolo. Cum a murit? I-au venit de hac indienii? Proscrişii? S-a lăsat cu sânge? Vreau detalii!

Rhys clătină din cap, incapabil încă să înţeleagă de ce Satan îşi chemase slujitorul acasă.

— Nu Grayson. Quentin.

Camilla icni şi îşi duse mâna la gât.

— Marchizul de Blackhurst? Sfinte Doamne, cum s-a…

— Din ce-am înţeles, s-a înecat în iazul familiei.

Înmărmurirea ei cedă iute locul înclinaţiei sale pentru intrigi, trădate de zâmbetul triumfător ce înflori pe chipul ei superb.

— Ca să vezi! Fiul rătăcitor devine moştenitor. Se apropie şi îşi puse palma pe pieptul lui, deasupra locului unde odinioară bătuse o inimă. Mereu mi-am dorit să fiu ducesă.

Rhys îi prinse mâna între degete şi o îndepărtă.

— Pune-ţi pofta în cui, contesă!

— Nu fi caraghios! Am lucrat bine împreună în toţi aceşti ani. Ne potrivim de minune.

— Recunosc că n-am privit niciodată lucrurile astfel.

Se răsuci pe călcâie. În cinci minute putea să-şi facă bagajele şi să plece din preajma ei pentru totdeauna.

— Iartă-mă că te întreb, dar ce crezi că se va întâmpla când vei lua parte la un bal sau la o serată? rosti ea către silueta lui care se îndepărta. Când domnişoarele mele vor afla exact *cine* eşti?

Rhys încremeni, cu inima gata să-i spargă pieptul.

— Chiar crezi că, după tot ce-ai făcut, după câte zvonuri vor circula, vei mai fi dorit de vreo femeie?

— Contesă, ştiu prea bine că însurătoarea nu-i de mine.

— Şi-atunci de ce nu te mulţumeşti cu mine? întrebă ea. Sunt foarte dispusă să-ţi accept păcatele bine păzite.

— Pentru că nu le accept eu.

Nu doar păcatele comise în această casă, ci şi cel comis înainte de venirea lui aici. Un păcat de neiertat.

Ieşi din cameră, resemnat cu gândul că nu va avea niciodată acel lucru la care tânjise mereu: iubirea unei femei.

Capitolul 1

O doamnă adevărată va avea o conduită demnă, atrăgând cât mai puţină atenţie asupra ei.

Îndreptarea purtărilor necuviincioase,
de domnişoara Westland

Trăsura de un stacojiu întunecat străbătea cu iuţeală drumul îngust de ţară. Lydia Westland se uita pe fereastră, încercând să păstreze un aer de nepăsare naturală, să dea impresia că voiajul într-o trăsură cu blazonul ducal era o treabă obişnuită, o nimica toată. De fapt, era cea mai captivantă aventură a vieţii sale.

Se rezemă pe spătarul pluşat, cu un oftat satisfăcut.

Niciodată nu se întorsese acasă cu atâta confort şi eleganţă. Era impresionată de atâta pompă şi solemnitate.

Vizitiul purta o minunată haină rubinie, ornată cu vipuşcă argintie. Pantalonii albi, strânşi pe picior, coborau puţin sub genunchi, lăsând la iveală ciorapii albi şi pantofii negri. Sub pălărie purta o perucă albă, asemenea celor doi lachei care stăteau în spatele trăsurii. Mare mirare că nu cădeau de-acolo.

Când trecură pe sub o arcadă masivă, susţinută pe două coloane de piatră, inima ei începu să-i bată în ritmul tropotului de copite ale celor şase cai suri aflaţi în fruntea trăsurii. Cupeul bine clădit viră cu uşurinţă pe alt drum, străjuit de-o parte şi de alta de ulmi uriaşi, aliniaţi ca ostaşii în pluton. Lumina blândă a soarelui pătrundea prin coroanele bogate, creând un peisaj de vis.

— Uitasem cât de mare e Harrington, rosti tatăl ei vitreg cu glas scăzut.

Lydia îi aruncă o privire. Ridurile de pe chipul său drag se adânciseră de când noul marchiz de Blackhurst îi trimisese telegrama prin care-l informa de sănătatea tot mai şubredă a tatălui lor. O durea sufletul când se gândea la suferinţa pe care tatăl lor vitreg urma s-o îndure în următoarea perioadă.

Grayson Rhodes fusese o viaţă alături de ea. Sosise la fermă să ajute la recoltarea bumbacului pe când avea ea şapte ani, la scurtă vreme după încheierea războiului dintre Nord şi Sud. Era mai bălai pe-atunci şi mai alb la faţă. Între timp, soarele şi vântul îşi lăsaseră amprenta inconfundabilă. Era mai bronzat, mai bătut de vreme.

O intrigase cadenţa distinctă a glasului său, care între timp îşi mai pierduse din vioiciune. O fascinase eleganţa purtării sale. Acestea rămăseseră elemente neschimbate de-a lungul anilor, deşi bărbatul se schimbase în toate celelalte privinţe. Mai lat în umeri, mai aspru în palme. De fiecare dată când se uita la femeia care şedea alături de el

– mama ei –, Lydia ştia că Grayson o iubea cu ardoare.

Nu semăna cu nimeni altcineva pe care să-l fi cunoscut Lydia vreodată. În ciuda circumstanţelor nefericite care-l împinseseră la uşa lor, era un bărbat cu picioarele pe pământ. Îi ascultase fermecată poveştile, îl asaltase cu întrebări despre ţara lui natală şi se rugase pentru ziua în care va hotărî să se întoarcă acolo, alături de noua lui familie.

O cuprinseră remuşcările, căci rugăciunile ei fuseseră într-un târziu ascultate, însă nu aşa cum sperase ea. Nu-şi dorea să-l expună la suferinţă pe tatăl ei doar pentru ca ea să trăiască pentru scurtă vreme într-o lume imaginară. Se simţea vinovată pentru orice crâmpei de bucurie resimţit în această călătorie. Totuşi, visase să viziteze Anglia de când ascultase primele povestiri cu cavaleri neînfricaţi şi domniţe aflate la ananghie.

Adesea îşi închipuia că şi ea se afla la ananghie în plictisitorul Fortune din Texas, unde toate zilele erau aidoma, iar sezoanele se împărţeau între semănat şi recoltat.

Dimpotrivă, în Londra, sezonul avea cu totul altă semnificaţie. Îşi închipuia baluri fastuoase şi rochii elegante de la Worth’s. Etichetă. Maniere elegante. Ritualuri. Tradiţii. În Albion, curtatul era mult mai captivant şi mai complex decât ce trăise în America.

Verişoara ei, Lauren, mai în vârstă cu trei ani, îi relatase despre sezonul londonez în scrisori amănunţite. Îi povestise în detaliu despre domnii de seamă care o curtaseră. Duci, marchizi, conţi sau baroni. Bărbaţi cu titluri mai sonore decât „domn”. Lydia găsea totul foarte romantic.

Era egoist din partea ei – ba chiar nepotrivit – să tragă nădejde că va putea participa la vestitul sezon pe durata şederii sale în Anglia. Însă nu putea abandona un vis ce se înfiripase în inima ei la o vârstă atât de fragedă: să

păşească dincolo de hotarele obişnuitului, pe tărâmul aristocraţiei britanice.

— Cât mai avem, *papa?* întrebă Sabrina, ronţăind vârful unei codiţe.

Lydia luase parte la călătorie graţie surioarei ei vitrege, care avea opt ani. Mama îşi dorise un supraveghetor pentru copiii mai mici, pentru a-şi putea dedica toată atenţia soţului ei, în acest moment de cumpănă. Pe deasupra, ducele dorea fără îndoială să-şi vadă nepoţii de sânge.

— Trebuie să sosim dintr-o clipă în alta, rosti Grayson, zâmbind drăgăstos mezinei.

Colton se foi pe banchetă, alături de Lydia. Băiatul de treisprezece ani fusese fascinat de corabia cu care străbătuseră Atlanticul, dar nu-l interesa câtuşi de puţin peisajul britanic. Fraţii ei mai mari, Johnny şi Micah Westland, de care îi lega amintirea răposatului tată, rămăseseră în Fortune, pentru a se ocupa de grâne şi de vite. Tatăl ei vitreg reuşise să sporească profiturile familiei din cultivarea pământului şi creşterea vitelor. Fireşte, nu-şi însuşise niciun merit pentru această realizare, ci lăudase eforturile fiecărui membru al familiei în parte.

Lydia era uşurată că Johnny nu-i însoţise în această călătorie. Avea obiceiul s-o tachineze fără milă în privinţa aspiraţiilor ei de-a fi văzută drept o doamnă sofisticată.

Când Lydia avea doisprezece ani, fratele ei o descoperise umblând cu o carte pe creştetul capului. Zile în şir nu se mai oprise din râs. Pe la şaisprezece ani, Johnny încercase să-i vâre nişte prieteni de-ai lui sub nas – drept posibili amorezi – şi se supărase teribil când ea nu arătase nici cel mai mic interes pentru acei tineri pe care el punea mare preţ. Lydia nu tăgăduia că îndemânarea de a dansa fără să calci doamnele pe picioare, de a trage drept cu puşca, de a îmblânzi un cal sălbatic şi de a opri năvala unei turme de vite cuprinse de streche erau calităţi admirabile.

Însă ea căuta cu totul altceva la un bărbat. Să dea impresia unei înfăţişări distincte de cum intra într-o încăpere. Să aibă rădăcini adânc înfipte în istorie.

Se străduise de nenumărate ori să-i explice lui Johnny ce-şi dorea, însă erau idei intangibile, imateriale. Pur şi simplu ştia că urma să le recunoască când aveau să-i iasă în cale.

Johnny nu putea pricepe de ce ea tânjea după o lume atât de diferită faţă de cea în care trăiau. De lipsuri nu se punea problema. Dar Lydiei i se părea nespus de mediocră. Şi tânjea după mult mai mult.

— Uite! Lebede! exclamă Sabrina încântată.

Lydia îşi întoarse privirile către fereastra trăsurii, pentru a admira peisajul trecător, şi zări un iaz întins. Luciul apei era neted ca o sticlă albastră, cu excepţia vălurelelor lăsate în urmă de lebedele ce alunecau elegant pe suprafaţa azurie. Peste iaz se arcuia un pod de piatră.

Oare acesta să fie iazul în care se înecase fratele tatălui ei vitreg? Cu toate că tatăl ei îşi exprimase mâhnirea când citise scrisoarea ducelui, Lydia ştia că, de fapt, cei doi fraţi nu se îndrăgiseră din cale-afară.

Dincolo de iaz se înălţa o casă imensă. Nu, *casă* era puţin spus. Părea mai degrabă un palat, aşa cum şi-l închipuia ea. Îşi duse mâna la gât.

— Oh, Doamne!

— Aia-i casa ta, *papa?* întrebă Sabrina. Spune-mi!

— Casa mea e în Fortune, rosti el cu căldură. Aia-i casa ducelui.

— Dar ai locuit acolo, insistă Sabrina.

— Da, pentru o vreme, recunoscu el.

Lydiei îi venea greu să-şi închipuie că tatăl ei vitreg copilărise la umbra acelor ziduri înalte de cărămidă. Numără trei rânduri de ferestre. Oare cum izbutise să-şi găsească mulţumirea în casa lor din Fortune? Ce-i drept, depăşea în mărime casele din vecinătate, iar Lydia avea

propriul dormitor, dar cu siguranţă, ar fi încăput zece case de-ale lor în imensitatea asta.

Trăsura intră pe un drum pietruit ce descria un cerc în faţa palatului. Drumul era mărginit de-un curcubeu de flori, la fel şi marginea casei.

Lydia zări cu coada ochiului strângerea caldă de braţ cu care mama sa încerca să-l liniştească pe tatăl ei vitreg. Lydia ştia că nu-i era uşor în acele clipe. Nu le era uşor amândurora.

Grayson Rhodes fusese un copil născut din flori. În pofida nelegitimităţii sale, ducele se îngrijise de creşterea lui dintr-un simţ al datoriei. Îl recunoscuse drept fiul său şi îi îngăduise să-i folosească numele. Cu toate acestea, Lydia nu putea ignora faptul că ducele îl surghiunise pe Grayson în Texas, să-şi câştige propria existenţă, pe când fiii săi legitimi aveau totul de-a gata. Tatăl ei vitreg o asigurase în repetate rânduri că nu se simţea nedreptăţit de legea englezească, dar Lydia credea în continuare că nu fusese tratat foarte corect.

Părinţii Lydiei hotărâseră să împartă toată averea lor precum şi pământul în chip egal celor cinci copii. Nu conta că trei dintre ei aveau alt tată. Aveau cu toţii aceeaşi mamă, iar Grayson Rhodes îi vedea ca pe copiii lui: dacă nu-i lega sângele, îi lega dragostea părintească. Lydia îl iubea ca pe tatăl ei de sânge, iar el o iubea necondiţionat. Îi alinase suferinţa când fusese bolnavă şi îi sărutase genunchii zgâriaţi. De la el învăţase valsul.

Trăsura se opri cu un legănat, iar ocupanţii – cu excepţia tatălui ei – schimbară priviri neliniştite.

Un slujitor cu chip serios deschise numaidecât uşa şi îi ajută să coboare. Alţi câţiva slujitori începură rapid să descarce bagajele.

Un bărbat cu expresie severă, îmbrăcat în pantaloni lungi şi o haină neagră, se apropie de ei şi făcu o plecăciune scurtă.

— Vă rog să mă urmaţi!

Îi conduse pe un şir lung de trepte de piatră, deschise uşa masivă de lemn sculptat cu migală şi se retrase discret, invitându-i să intre.

Când păşi în holul uriaş, Lydia rămase cu răsuflarea tăiată. Podeaua de marmură strălucitoare se ramifica în trei holuri separate, din care două aproape ascunse de scările largi ce se arcuiau spre etaj. Acolo se reuneau într-un balcon cu vedere panoramică asupra întregului antreu. Pretutindeni, pereţii erau împodobiţi cu portrete uriaşe, cu ramă aurită.

Îşi întinse gâtul pentru a studia mai bine pictura ce acoperea tavanul boltit: un bărbat în togă mâna un car de luptă printre nori. Ce nepotrivit! Mai bine ar fi mers un cavaler îmbrăcat în armură, călărind un armăsar nervos.

Ecoul tainic al paşilor pe trepte o făcu să-şi coboare privirile. După aspect, domnul care înainta plin de solemnitate era fără îndoială majordomul. Era îmbrăcat întocmai ca un gentilom: pantaloni negri, haină, cămaşă albă şi lavalieră. Avea o mină serioasă, parcă temându-se că un zâmbet i-ar nărui faţa.

— Domnule Rhodes, am fost însărcinat să vă conduc împreună cu familia direct în dormitorul Excelenţei sale. Vă rog să mă urmaţi!

Lydia se zbârli la cuvintele majordomului, deşi ceilalţi păreau să găsească invitaţia politicoasă. Ce-i drept, tatăl ei nu era urmaşul legal, însă cel puţin slujitorii ar fi trebuit să i se adreseze cu „milord”. La urma urmei, era fiu de duce, un motiv suficient să fie tratat cu cea mai înaltă consideraţiune.

Citise tot ce găsise despre aristocraţie, ajungând într-un final să descâlcească iţele titlurilor, ale rangurilor şi ale ierarhiilor. În Texas, un om îşi câştiga respectul şi poziţia. Aici se năştea cu ele.

O luă pe Sabrina de mână şi-l înghionti uşor pe

Colton, şi tustrei o luară pe urmele părinţilor. Urcară treptele spiralate. Pe pereţii întunecaţi, căptuşiţi cu lambriuri, atârnau alte portrete. Unele chipuri aduceau cu tatăl ei vitreg, deşi majoritatea aveau părul şi ochii închişi la culoare. Se întrebă dacă erau portretele foştilor stăpâni ai conacului.

— Ăsta-i castel? şopti Sabrina, vizibil impresionată de măreţia reşedinţei.

— Pe-aproape, îi răspunse Lydia în şoaptă.

Şi-ar fi dorit un răgaz să se pregătească puţin. Fuseseră tot pe grabă din zori, şi astfel nu reuşise decât să-şi pieptene puţin părul şi să-l lege cu o panglică. Haina ei de călătorie din lână bleumarin îi fusese de mare folos în timpul călătoriei, dar era prăfuită şi şifonată. Ar fi vrut să fie puţin mai elegantă în acel moment special.

La câte încăperi avea casa, se găsea cu siguranţă o odaie care să le fie pusă la dispoziţie pentru câteva minute.

Ajunseră în capul scării, ce dădea într-un coridor impunător, ce părea mai degrabă o încăpere înaltă cu mese, scaune, lămpi, tablouri şi flori în ghivece. Doar numărul uriaş de uşi îi conferea aspectul de coridor. Lydia spera să găsească o hartă a palatului cât de curând.

Uşa din apropierea treptelor se deschise, iar dinăuntru ieşi o doamnă îmbrăcată elegant. Cele câteva şuviţe negre stăteau mărturie a culorii de altădată a părului încărunţit. De cum îl zări pe tatăl vitreg al Lydiei, în ochii ei se aprinse o mânie ucigaşă. Femeia trânti uşa şi îşi propti mâinile-n şolduri.

Grupul de oameni încremeni. Grayson făcu o scurtă plecăciune, iar Lydiei îi apăru mai maiestuos ca niciodată, în pofida oboselii şi a hainelor prăfuite.

— Excelenţă, rosti el cu glas scăzut.

— Bastardule! scuipă ea, proiectând stropi de salivă printre buzele-i subţiri. N-ai ce să cauţi aici! Nu-ţi dau voie să calci în casa asta, şi cu-atât mai mult în dormitorul lui.

— Asta-i vrăjitoarea cea rea? şopti Sabrina.

— Aşa cred, îngăimă Lydia, îngrozită de felul în care se purta femeia cu tatăl ei vitreg.

— Excelenţă… începu majordomul.

— Pur şi simplu, n-am să-i permit. Osborne, dacă ţii la slujba ta, îi vei conduce numaidecât pe aceşti oameni afară!

Lydia îşi întoarse brusc privirea spre uşa care tocmai se deschidea în celălalt capăt al coridorului. Dinăuntru păşi o tânără cu şorţ tras peste rochia neagră şi o tichie în cap.

— Mary, cheamă-l pe Excelenţa sa, îi porunci Osborne slujitoarei.

— Da, domnule Osborne.

Mary coborî în grabă scările.

— Ba n-ai să-l chemi! urlă ducesa.

Mary îşi continuă fuga pe trepte, fără s-o ia în seamă.

— Obrăznicătură mică! Servitorii ăştia pe care i-a adus Rhys sunt cât se poate de nedisciplinaţi. Nu el e stăpân aici. Eu sunt. În ce te priveşte, bastardule…

— Nu-ţi mai permit să-l insulţi pe soţul meu…

— Abbie, o întrerupse Grayson cu blândeţe, clătinând din cap.

— Întocmai. Îşi cunoaşte bine locul şi ştie că n-are ce căuta în casa mea, rosti ducesa. Afară cu voi, să nu vă mai prind pe nicicare pe aici, că asmut câinii pe voi!

Ducesa îşi continuă şuvoiul de insulte, ridicând glasul tot mai tare.

Lydia se aşteptase la o purtare cuviincioasă din partea unei doamne cu rang, nicidecum la un asemenea scandal, pe care îl văzuse la vânzătorii de peşte din Liverpool.

— Lyd, mă strângi prea tare, şopti Sabrina.

Lydia îşi mai domoli strânsoarea, asistând cu durere în suflet la acest spectacol de prost gust.

Ce umilinţă pentru tatăl ei vitreg! Ce dureros pentru

copiii lui mai mici şi mult mai sensibili. La cât de mare era palatul, Lydia îşi închipui că vor trece minute bune până ca Mary să dea de „Excelenţa sa”, şi încă o dată pe-atât până la sosirea ducelui. Ar fi rămas neclintită, dar nu dorea ca fratele şi surioara ei să fie martori la această umilinţă. Nu dădea înapoi. Pur şi simplu îi proteja pe cei mici.

Aruncă o privire rapidă în jur. Nu se punea problema să intre imediat în altă odaie. Habar n-avea ce se afla înăuntru. Pe deasupra, erau slabe şanse ca patru pereţi şi o uşă să-i poată feri de zbieretele ducesei.

— Haide, şopti ea.

O trase pe Sabrina de mână şi îl împinse uşor pe Colton, conducându-i pe cei doi înapoi pe trepte. Pe măsură ce cobora scările, nu-i venea să creadă câtă furie îi stârnise ducesei sosirea tatălui lor. Doar veniseră la invitaţia lor, ce Dumnezeu!

Brusc se opri, căci în întâmpinarea lor veneau trei bărbaţi. Cel din frunte emana forţă şi eleganţă, şi mişcările lui fluide îi făceau pantalonii cenuşii să i se lipească de piele. Redingota bleumarin îi acoperea în chip potrivit umerii vânjoşi. Cămaşa albă, vesta şi lavaliera îl dădeau drept un bărbat conştient de propria-i valoare – îmbrăcat la patru ace indiferent de ocazie.

Fără îndoială era fratele tatălui ei vitreg, Rhys. Marchizul de Blackhurst. Totuşi, nu semăna deloc cu Grayson Rhodes. Avea o alură întunecată, uşor sinistră. În ochii lui cenuşii-argintii se oglindea mânia furtunilor ce pustiau adesea coasta Texasului. Lydia căzu pradă privirilor sale furtunoase, incapabilă să meargă mai departe.

Parcă fermecat în egală măsură de prezenţa ei, Rhys se opri brusc. Slujitorii încremeniră în spatele său.

Sub privirile lui pătrunzătoare, inima Lydiei începu să bată cu putere. Prezenţa lui impunătoare o făcu să devină extrem de conştientă de apropierea sa fizică, de răsuflarea lui aspră. Câteva şuviţe de păr negre ca noaptea îi atârnau

pe frunte. Lydia şi-ar fi dorit nespus de mult să i le pună la loc.

Un strigăt ascuţit spulberă tensiunea momentului. În ochii lui scânteie o furie nestăpânită. Lydia ar fi trebuit să se teamă de el, şi totuşi se simţea mai în siguranţă ca niciodată. Cu certitudine venise să-l salveze pe tatăl ei vitreg de femeia samavolnică din capătul scărilor. O femeie protejată de înălţimea rangului.

Deşi treptele erau suficient de spaţioase, Lydia îi luă pe copii şi se lipiră tustrei de perete, oferindu-i bărbatului loc să urce şi să pună odată capăt ţipetelor scorpiei.

— Nu-i nevoie să fugi, rosti el cu căldură, iar glasul lui, asemenea nectarului sub bolta senină din Texas, îi aduse alinare.

— Nu fugeam, rosti ea cu o repezeală ce-i dezminţea cuvintele.

Rhys ridică o sprânceană, neîncrezător. Apoi porni hotărât pe scări, urcând câte două trepte deodată. Slujitorii o luară grăbiţi pe urmele lui. Lydia le urmă exemplul, trăgându-i pe copii după ea. Ceva îi spunea că ducesa avea să fie pusă la respect, şi nu voia să rateze momentul.

Se opri în capul treptelor, la un pas în spatele celorlalţi, şi îi trase pe cei doi într-o parte, la loc ferit, de unde putea însă privi întreaga scenă. Ducesa nu băgase încă de seamă apropierea lui, cu toate că, în mintea Lydiei, prezenţa lui domina întreg coridorul.

— Mamă, rosti lordul cu un strop de ameninţare în glasul său profund.

Ducesa se răsuci pe călcâie.

— Tu! Tu l-ai invitat aici!

— Da.

Lydia nu desluşi în vocea lui nicio urmă de regret faţă de un veritabil act de trădare, după cum îl cataloga fără îndoială ducesa.

— Eşti o jalnică scuză pentru un fiu. Câtă vreme tatăl

tău e în viaţă, titlul tău nu valorează doi bani.

— Câtă vreme tatăl meu e în viaţă, mă simt dator să-i îndeplinesc dorinţele. Tatăl meu doreşte să-şi vadă fiul iubit, iar *tu* nu te vei opune.

Ducesa ridică sfidător bărbia, susţinută pe colaci de grăsime.

— Ba mă voi opune.

— Nu. Rhys flutură mâna către slujitorii săi. Conduceţi-o pe Excelenţa sa în odăile sale.

Ducesa îşi flutură pumnul în aer.

— Nu mă mişc de-aici!

— *Excelenţă,* fie hotărăşti să pleci în chip elegant şi fără scandal, fie te duc pe umăr ca pe-un sac de cartofi. În ambele cazuri, te vei retrage şi-i vei permite tatei să-şi vadă fiul în linişte. Alegerea e a ta, dar bagă de seamă, ai două secunde să te decizi.

Chipul ducesei se schimonosi de furie.

— Ce rău îmi pare că nu te-ai înecat tu în locul lui!

Ochii lui cenuşii se umplură de tristeţe.

— Ştiu, rosti el cu milă în glas.

Înclină scurt din cap, iar slujitorii săi se apropiară de ducesă. Femeia aruncă fulgere din priviri fiului său şi lui Grayson, apoi îşi ridică fustele, tropăi până în capul treptelor şi coborî. Nu suficient de repede, după părerea Lydiei.

Marchizul se întoarse către tatăl ei vitreg.

— Scuzele mele! Sper să poţi ierta purtarea necuviincioasă a ducesei. I-a fost greu în ultimele luni şi e puţin extenuată.

Când îl întâlnise pe trepte, îi păruse un bărbat puternic şi hotărât. Lydiei îi venea greu să împace acea primă impresie cu răceala cu care îl întâmpină pe tatăl ei vitreg. Trecuseră cincisprezece ani de când Grayson Rhodes îşi făcuse bagajele şi plecase în Texas. Cincisprezece ani, şi niciun zâmbet sau o îmbrăţişare. Ba

mai mult, oamenii i se adresau ca unui străin nepoftit, mai degrabă tolerat decât bine-venit.

După cum îi era însă firea, tatăl ei compensa cu brio lipsa de ospitalitate. Pe chipul lui înflori un zâmbet larg.

— Mă bucur să te văd, Rhys.

Marchizul îi aruncă o privire ofensată.

— De-acum înainte să mi te adresezi cu Blackhurst.

— Desigur, îmi cer scuze. Îmi pare rău de Quentin.

Marchizul încuviinţă politicos.

— Tuturor ne pare rău de cele întâmplate. Sper că ai avut parte de o călătorie plăcută până să calci în venerabila noastră reşedinţă.

Lydia nu ştia mare lucru despre marchiz, întrucât tatăl ei rareori pomenea de familia lui din Anglia. Acum, că asistase la disputa cu ducesa şi la schimbul de replici stinghere între cei doi fraţi, îi înţelegea pe deplin reticenţa.

Zări o sclipire în ochii albaştri ai tatălui său. Nu părea deloc afectat de tratamentul ireverenţios al gazdelor.

— Din păcate am rău de mare.

— Regret să aud asta. Efortul tău va fi cu-atât mai mult apreciat de tata. Te aşteaptă.

Rhys făcu câţiva paşi înapoi, dând impresia că voia să plece fără să mai scoată o vorbă.

— Cum se simte? îl întrebă tatăl ei vitreg iute.

Marchizul se opri şi şovăi pentru câteva clipe, neştiind cum să răspundă.

— Nu prea grozav, din păcate. Nu o să mai fie mult timp printre noi. Cred că s-a ţinut cu dinţii de viaţă doar că să te vadă pe tine.

— Speram ca lucrurile să stea altfel.

— Poate mă înşel eu, şi sosirea ta va avea darul să-l întremeze puţin. Apropo, dacă n-a apucat nimeni să te informeze înainte ca mama să te copleşească cu tirada ei, sunteţi liberi să folosiţi orice cameră de pe coridor pe durata şederii voastre. Mi-am însărcinat propriii servitori să

stea la dispoziţia voastră. Sunt onoraţi să vă slujească.

— Eşti foarte amabil, rosti tatăl ei vitreg pe un ton grav, de parcă realizase brusc că se află într-o piesă de teatru şi trebuie să-şi joace rolul. Aş dori să-ţi prezint familia mea.

— Desigur.

Într-o tăcere sumbră şi apăsătoare, tatăl ei vitreg o prezentă întâi pe soţia lui, apoi pe cei doi copii ai lor.

Aşteptând să fie prezentată, Lydia auzi un vuiet de parcă ar fi avut o scoică lipită de ureche. Avea mare nevoie de aer, dar apăsarea din piept abia îi dădea voie să respire. După o eternitate, tatăl ei rosti într-un final:

— Permite-mi să ţi-o prezint pe Lydia, cealaltă fiică.

— Fiica *ta?* întrebă marchizul.

Lydia zări o scânteie în ochii săi – admiraţie sau dezgust? Ceva îi spunea că prima impresie pe care i-o făcuse marchizului pe trepte suferea câteva ajustări. Acum o privea cu alţi ochi.

— Mai precis, fiica mea vitregă, Lydia *Westland,* adăugă tatăl ei.

— Precizarea e tare folositoare uneori, murmură marchizul.

Lydia se temuse că-i va găsi neajunsuri, dar sub privirea lui pătrunzătoare se simţea şi mai determinată să-şi găsească locul în această societate. Ridică mâna. Preţ de câteva clipe, marchizul păru surprins. Apoi îi luă degetele în mâna lui fină, fără bătături sau cicatrici lăsate de la culesul bumbacului. O mână care, în ciuda unei vieţi lipsite de griji, vădea o forţă nebănuită.

Marchizul făcu o plecăciune scurtă, iar răsuflarea lui caldă îi mângâie încheietura. Genunchii ei se înmuiară, când buzele lui aşternură un sărut diafan pe pielea ei.

— Încântat, domnişoară Westland, rosti el grav.

— Plăcerea e de partea mea, Excelenţă, se grăbi să-l asigure, cu glasul la fel de nesigur ca picioarele.

Marchizul dădu drumul mâinii ei şi se îndreptă de spate.

— „Milord”. „Excelenţă” voi fi de-abia după ce tatăl meu îşi va da obştescul sfârşit.

— Da, desigur, ştiam asta. Chiar ştiam. Îmi cer scuze pentru această gafă.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. Învăţăm mult mai mult din greşeli decât din realizări, n-am dreptate?

Lydia se strădui să-şi înăbuşe lacrimile, pentru a nu se înjosi şi mai mult. Îşi făcuse atâtea speranţe pentru prima ei întâlnire cu un lord englez. Dorise să impresioneze, dar mai mult decât atât, îşi dorise ca el să vadă – ca toată lumea să vadă ce bine se descurcase tatăl ei. Că familia lui era egală cu a lor.

Marchizul se întoarse către Grayson, această expediere rănind-o mai mult decât ar fi vrut s-o recunoască.

— Mă găseşti în bibliotecă, rosti el. După ce-l vezi pe tata, ne putem întâlni acolo. Mai ţii minte unde e?

— Amintirile mele sunt încă proaspete, rosti tatăl ei vitreg.

— Iadul îşi lasă definitiv amprenta pe sufletele noastre, nu-i aşa?

Marchizul făcu o plecăciune scurtă şi îi lăsă singuri.

— Lydia, te ocupi, te rog, de bagajele noastre cât eu şi tatăl tău îl vizităm pe duce? o rugă mama ei.

Lydia îşi dezlipi privirea de la treptele pe care tocmai coborâse marchizul. Încuviinţă în tăcere, încercând să nu fie prea dezamăgită de prima ei întâlnire cu aristocraţia engleză.

Capitolul 2

Rhys nu suporta femeile care plângeau. Aştepta răbdător în dormitorul mamei sale, cu mâinile strânse la spate, în vreme ce ducesa uda batistă după batistă.

— Înjunghiată pe la spate, bombăni ea. Mai bine mă înjunghiai în spate.

— Te rog să nu-mi dai idei, mamă, murmură el.

Femeia îşi înălţă brusc privirea, punând numaidecât capăt şuvoiului de lacrimi, de parcă ar fi ridicat rapid un baraj. Cu buzele strâns lipite, se ridică elegant – mereu elegant – de pe canapeaua din faţa şemineului şi începu să dea roată încăperii.

— Nu pot să rămân aici.

— Grayson şi familia sa vor locui în aripa tatei. Abia dacă o să-i vezi.

— Plec la mare…

— Mi se pare o soluţie complet nepotrivită, dat fiind că acela care ţi-a fost soţ aproape patruzeci de ani e pe patul de moarte.

— Soţul meu! pufni ea. N-a fost zi de la Dumnezeu să nu-mi aducă aminte de marea iubire a vieţii sale, de actriţa aia dezmăţată. Nu-ţi poţi închipui ce dureros e să nu-ţi găseşti locul în inima celui pe care-l iubeşti.

Rhys îşi putea închipui destul de bine, dar nu se afla aici pentru a-şi alina propria suferinţă, ci pe a mamei sale.

— Dacă îl iubeşti cu-adevărat pe tata, ar trebui să ştii că în ceasul de pe urmă îşi doreşte nespus să-l vadă pe Grayson. Au trecut aproape cincisprezece ani de când l-a trimis peste mări, încercând să te îmbuneze pe tine.

Ducesa nu-şi mai putu ţine lacrimile în frâu şi se prăbuşi înapoi pe canapea.

— Quentin nu l-ar fi lăsat pe bastard să pună piciorul în casă.

Rhys hotărî să nu pomenească nimic de fratele pe care îl dispreţuise, ci să ia doar apărarea celui pe care îl îndrăgise.

— Tata s-a rugat de mine să-l chem pe Grayson. Nu puteam să-i refuz o rugăminte atât de aprigă.

Şi chiar dacă n-ar fi dat două parale pe rugămintea tatălui său, tot l-ar fi chemat. Voia să afle cum se descurcase Grayson în Texas. Din câte îşi dădea seama, se descurcase de minune. Când urcase treptele, soţia lui păruse gata să se ia la trântă cu oricine pentru a-şi apăra soţul.

Însă fiica mai în vârstă a lui Grayson – fiica lui *vitregă* – îi atrase în mod special atenţia şi mai că-l făcuse să uite scopul ascensiunii sale grăbite pe scări.

O înspăimântase de-a binelea, asta se văzuse limpede în ochii ei violeţi. De mult nu mai zărise atâta inocenţă în ochii unei femei. Ar fi vrut să despletească panglicile ce-i ţineau părul în loc şi să-i dezmierde şuviţele lungi şi blonde, pentru a vedea dacă sunt la fel de mătăsoase precum păreau.

Dar gestul ei de a-şi apăra fratele şi surioara îl luase pe nepregătite. Nu voise s-o înspăimânte, însă nu reuşise să-şi ascundă supărarea în timp ce urca treptele pentru a pune capăt urletelor mamei sale. Era supărat pe sine însuşi pentru că n-o înştiinţase de sosirea lui Grayson, pentru că nu tratase situaţia cu mai multă abilitate.

Amânase la nesfârşit o discuţie neplăcută, şi drept urmare sporise în chip nedorit dramatismul întâlnirii. Ştia că îşi dezamăgise tatăl prin felul în care acţionase. Drept urmare, urcase treptele abia reuşind să-şi ţină mânia în frâu. Încă şi mai tare îl înfuriase reacţia domnişoarei Westland, care îi citise imediat starea pe care se străduise atât de tare s-o ascundă.

Îşi aminti scrisoarea trimisă de Grayson tatălui lor în urmă cu ani buni, în care vorbea despre noua lui familie. Câţi ani avea fata? Douăzeci? Douăzeci şi unu?

La urma urmei, era doar un copil. Trebuia să reţină acest aspect şi să uite de tremurul mâinii ei, de mireasma

pielii calde când îi sărutase degetele şi de fiorul de dorinţă ce-i săgetase trupul când se apropiase de ea. Complet nepotrivit!

— Te rog, Rhys, trimite-i de-aici, se rugă încă o dată maică-sa, scoţându-l din reverie. Te rog!

— Pot doar să mă asigur că nu vor fi în aripa vestică a conacului când te vei duce să-l vezi pe tata. O să vorbesc cu Grayson şi voi avea grijă ca el şi familia să fie plecaţi între orele două şi cinci după-amiaza. Poţi să-l vizitezi pe tata în acest interval orar, fără să dai nas în nas cu ei.

— Nu voi lua cina împreună cu ei, suspină ducesa.

— Nici nu mă aşteptam la aşa ceva. Vei lua cina în odăile tale, ca şi până acum.

Ducesa îşi fixă privirile în şemineul gol, învinsă şi vulnerabilă.

— De ce n-a putut să mă iubească?

*

— Îmi cer încă o dată scuze pentru purtarea necuviincioasă a mamei de mai devreme, rosti Rhys în timp ce turna vin în două pahare.

Grayson intrase în urmă cu câteva clipe în bibliotecă, mai tras la faţă şi mai extenuat decât la sosire. Cu siguranţă nu-i era uşor să-şi vadă tatăl zăcând la pat, un tată care-l iubise nespus.

— Trebuia să mă aştept la ieşirea ei, murmură Grayson. Am presupus că respectul de care mă bucur în Texas se observă în purtarea mea.

— Chiar se observă, îl asigură Rhys când îi înmână paharul.

Se apropie de fereastră şi îşi aţinti privirea spre grădină, unde soţia şi fiicele lui Grayson beau ceaiul de după-amiază. După mişcarea rapidă a buzelor ei, mezina părea foarte entuziasmată, în vreme ce sora ei mai mare

privea visătoare într-un punct incert. Poate că admira petalele unui trandafir sau poate întreaga grădină. Probabil că în Texas nu aveau grădini al căror singur scop era delectarea ochiului.

Profilul delicat al domnişoarei Westland trebuia imortalizat în marmură. Părul ei, palid ca luna plină într-o noapte de iarnă, era în continuare strâns cu o panglică aranjată într-o fundă. Cât de simplu şi, totuşi, cât de ispititor! Tentaţia inocenţei.

Bău din pahar şi rosti:

— Ai o familie minunată!

Grayson se apropie de el, îşi rezemă braţul de perete şi aruncă o privire afară.

— Aşa-i. Am avut mare noroc. Se pare că soarta ţi-a zâmbit şi ţie.

— Un zâmbet strâmb, dacă-l pot numi zâmbet.

— Poate nu mă crezi, dar vestea morţii lui Quentin m-a îndurerat. Ce groaznic să-ţi găseşti sfârşitul înecat!

— Era atât de abţiguit că nici n-a băgat de seamă. Se pare că avea obiceiul neplăcut să bea până uita de el. Dacă ar fi căzut doi paşi mai repede, n-ar fi aterizat în iaz. Fireşte, mama suferă cumplit. La scurtă vreme după moartea lui, tata s-a îmbolnăvit. După cum îţi spuneam mai devreme, au fost câteva luni dificile.

— Îmi închipui că nici pentru tine n-a fost floare la ureche. Nu-i uşor să te îngrijeşti de Harrington şi de Blackhurst. Totuşi, am deplină încredere că poţi face faţă responsabilităţilor.

— Că veni vorba de responsabilităţi, te-aş ruga să mergi la plimbare cu familia ta în fiecare după-amiază de la două la cinci. Veţi avea o trăsură la dispoziţia voastră. În acel interval, mama îi va face vizite tatei. Cu cât mai rar vă întâlniţi, cu-atât mai bine.

— Nu i-ai spus că m-ai invitat la Harrington.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Rhys ridică din umeri.

Le poruncise slujitorilor să pregătească nişte camere şi să trimită o trăsură pentru nişte oaspeţi care urmau să sosească în curând.

— Intenţionam să-i spun în seara asta. Nu ştiam că o să veniţi atât de repede.

— Îţi sunt recunoscător că m-ai invitat.

— A fost dorinţa tatei.

— Dar nu şi a ta, rosti Grayson.

— Mă bucur să aflu că te descurci atât de bine. Se retrase de la fereastră. Să mă ierţi, dar am chestiuni urgente de rezolvat. Voi lua cina cu voi diseară.

Rhys se aşeză la birou şi începu să frunzărească nişte hârtii, plin de importanţă, sperând că Grayson va înţelege fără să i se spună direct că întrevederea se terminase.

— Mi-a interzis să te iau cu mine, rosti Grayson cu glas scăzut.

Rhys îşi înălţă privirile, dând frâu liber resentimentelor.

— Ce convenabil, să nu-i dai niciodată ascultare, cu o singură excepţie.

— Eşti fiul lui.

— Şi tu.

— Locul tău era aici.

— Locul meu a fost în iad!

Capitolul 3

— Ar fi trebuit să-l iau cu mine.

Grayson şi soţia lui se plimbau braţ la braţ prin grădinile elaborat aranjate care îi alinaseră durerea în copilărie. Acum însă nu-şi găsea liniştea printre florile viu colorate şi gardurile tăiate la milimetru. Nu şi-ar fi închipuit niciodată ce dor avea să-i fie de plantaţiile sale nesfârşite

de bumbac. Sau cât de mult avea să se bazeze pe tăria femeii de lângă el. De-a lungul anilor, cei doi deveniseră maeştri în a-şi citi stările, gândurile, astfel că până şi acum ea nu îl îmboldi în niciun fel, lăsându-l să-şi dezvăluie greşelile în ritmul său.

— M-a implorat. Avea doar cincisprezece ani şi s-a rugat de mine să mă însoţească în Texas. Ştiind că tata s-ar împotrivi, nici măcar nu mi-a trecut prin minte să-l iau pe Rhys.

— Nu-i vina ta. Ai traversat oceanul, fără să ştii ce primejdii te aşteaptă în Texas. Din câte-mi aduc aminte, când ţi-au spus că te aşteaptă Fortune acolo, tu te-ai gândit la bani, nu la un oraşel.[1]

Grayson chicoti.

— Da, am aflat repede că există mai multe feluri de averi.

Soţia lui era averea cea mai de preţ pe care-o putea câştiga un bărbat.

— Din păcate, Abbie, mă simt vinovat acum că nu l-am luat cu mine. Rhys s-a schimbat.

— Cum e firesc. Toţi ne-am schimbat. Au trecut cincisprezece ani, îi aminti ea.

Grayson îi aruncă o privire scurtă femeii care nu ţinuse cont de circumstanţele nefericite ale naşterii sale, prima şi singura femeie care îl iubea necondiţionat.

— Nu mă refeream la aspectul lui exterior, la faptul că nu mai e un băieţandru. Cred că plecarea mea i-a provocat multă suferinţă. Când Rhys a venit pe lume, eram puţin mai în vârstă decât Colton. N-ar fi trebuit să-i dau importanţă. Şi totuşi, pe măsură ce creştea, părea la fel de singuratic ca mine. Ne-am apropiat tot mai mult. Poate pentru că aveam un duşman comun. Quentin. Ne-am ferit pe cât posibil din calea lui. Dar uneori nu puteam să-l evităm. Quentin obişnuia să-şi verse furia pe mine, iar după plecarea mea,

1 Numele oraşelului Fortune poate fi tradus ca avere sau noroc, şansă.

mi-e teamă că l-a luat la ţintă pe Rhys.

— Nu eşti tu de vină.

Grayson clătină din cap, incapabil să-i împărtăşească toate grozăviile de care avusese parte în copilărie. Moştenitorul legal avusese în el o răutate pe care Grayson n-o mai întâlnise la nimeni de-atunci.

— Rhys are tot dreptul să mă mustre. Am demonstrat nesupunere în toate privinţele, mai puţin la asta. Am ascultat rugămintea tatei şi am hotărât să nu-l iau pe Rhys cu mine.

— Grayson, nu era fiul tău. Nu erai responsabil pentru el.

Grayson rânji amar. Abbie oftă şi continuă:

— Lydia, Johnny şi Micah sunt altă poveste.

Copiii primului ei soţ, John Westland. Începuse să-i iubească în urmă cu mulţi ani.

— I-aş feri de toate necazurile vieţii, Abbie. Trebuia să fiu la fel de grijuliu cu Rhys.

— Am putea să ne certăm toată ziua pe subiectul ăsta, dar dacă te simţi vinovat, n-am cum să te conving că nu-i aşa.

Grayson se opri şi o luă în braţe.

— Asta facem noi acum? Ne certăm?

Abbie îşi trecu degetele – asprite de toţi acei ani petrecuţi pe plantaţiile de bumbac – prin părul lui.

— Nu poţi schimba cursul evenimentelor şi nici ce s-a petrecut după plecarea ta. Quentin a murit. Odihneascăse în pace!

— Nu odihna lui mă preocupă acum, ci liniştea lui Rhys.

— Ai venit aici pentru a-ţi lua rămas-bun de la tatăl tău, îi reaminti ea.

Dar tatăl său nu se trezise. Grayson îi studiase chipul ofilit, îi ţinuse mâna zbârcită în palme şi îi vorbise. Dar fără folos.

— Ar fi trebuit să vin mai repede.

— La primirea de care ai avut parte, mă mir că te-ai întors. Nici nu vreau să-mi închipui ce viaţă ai avut aici.

Grayson zâmbi cu căldură, mângâindu-i drăgăstos chipul.

— Fără greutăţile îndurate aici, probabil n-aş fi avut parte de tine.

— Poate aşa va fi şi în cazul lui Rhys. Cu timpul, va ajunge să aprecieze cu ce s-a ales în urma plecării tale, în loc să se întrebe ce-a pierdut.

Puţin probabil, dar Grayson nu putea decât să tragă nădejde.

*

— De ce nu vrei să iei cina cu noi, Lyd? întrebă Sabrina, cu glasul cântat pe care îl folosea când era dezamăgită.

Lydia nu-şi ridică privirea din vraful de cărţi şi hârtii împrăştiate pe pat, unde şedea cu picioarele încrucişate – total neelegant rezemată pe un morman de perne. Folosise un scăunel pentru a se urca în patul cu baldachin.

— Pentru că nu mai sunt un copil, răspunse Lydia într-o doară. Sunt invitată să iau masa cu marchizul. Şi, te rog, nu-mi mai spune Lyd cât suntem aici. Doar nu sunt vreun obiect de bucătărie.[2]

— Dar de când mă ştiu ţi-am spus Lyd.

Lydia desluşi unda de tristeţe din glasul surorii sale. Sabrina stătea întinsă pe podea cu caietul de desen deschis înainte. Îi plăcea la nebunie să deseneze, iar Lydia o încuraja mereu să exerseze.

— Ştiu, rosti ea cu dragoste, dar suntem într-un tărâm fermecat. Lady Lydia sună mult mai bine ca Lady Lyd. Nu crezi?

---

2 Cuvântul *lid* (capac) are aceeaşi pronunţie ca lyd.

Sabrina îşi încruntă chipul de spiriduş.

— Dar nu eşti Lady Lydia.

— Nu încă. Dar după ce termin de citit cărţile, s-ar putea să fiu. Cina în compania marchizului va fi primul test.

Nu dorea să ia prima lor întâlnire în calcul, pentru că fusese un fiasco total. Pe lângă faptul că i se adresase greşit, îi întinsese şi mâna. Ar fi trebuit să facă o scurtă plecăciune. Privirea cenuşie şi furtunoasă a marchizului de Blackhurst îi tulburase gândurile. La cină, intenţiona să privească ţintă la nasul lui. Era fără îndoială un nas elegant, însă nu credea că avea să-i distragă atenţia pe măsura ochilor săi.

Ar fi putut să se uite la buzele lui, dar simţea fiori de fiecare dată când îşi amintea cât de mult se apropiaseră de mâna ei. Desigur, nasul lui eliberase răsuflarea ce-i dezmierdase pielea ca o adiere de vară. Mai bine îşi fixa privirea asupra urechilor lui în timpul conversaţiei. Încă nu aveau puterea să-i înmoaie genunchii.

— Test? Ne trimite la şcoală cât stăm aici? întrebă Sabrina, răstălmăcind complet vorbele Lydiei.

— Nu, prostuţo.

Făcu semn către hârtie. Timpul se scurgea iute, şi mai avea multe de făcut până la cină. Nu doar pentru ea, ci şi pentru tatăl ei vitreg. Dacă ar fi avut parte de-o primire mai călduroasă, n-ar fi fost atât de hotărâtă să-şi dovedească valoarea. Nu voia să-l facă de ruşine.

— Termină-ţi desenul!

Sabrina îşi întoarse din nou atenţia asupra desenului, iar Lydia îşi reluă lectura. De cum sosise cufărul, scotocise şi dăduse peste cărţile vârâte la fund. *Sfaturi de conduită şi importanţa ei în societate, Normele etichetei sociale* şi *îndrumarul tinerelor doamne.* Împachetase şi multe numere din *Lady Godey* şi *Harper’s Bazaar.* Iar dacă acestea nu erau suficiente, avea la îndemână volumul *îndreptarea purtărilor necuviincioase* al domnişoarei Westland. Nu era o

lucrare publicată, dar în opinia Lydiei era mai valoroasă decât toate celelalte la un loc. Era o colecţie de reguli pe care verişoara ei i le împărtăşise în scrisorile expediate de-a lungul anilor. Lydia îi găsise titlul. Lauren făcuse nenumărate greşeli de la sosirea ei în Anglia, iar Lydia nu dorea să-i calce pe urme.

Lauren îi povestise despre aventurile ei sincer şi fără ocolişuri. O parte din scrisori erau presărate cu pete cauzate fără îndoială de lacrimile verişoarei sale. Lydia se străduise să adune toate detaliile importante, încercând să înveţe din greşelile lui Lauren, şi astfel crease propria ei carte de norme sociale pe care dorea să i-o arate verişoarei sale în clipa revederii.

Nu se îndoia că acea clipă va sosi. Greu de crezut că mama ei va părăsi Anglia fără să-i facă măcar o vizită surorii sale din Londra. Lydia dorea să se bucure din plin de acest sejur, iar succesul depindea în mare măsură de experienţa acumulată la Harrington.

Până acum, nu primise niciodată un domn în vizită, nu luase ceaiul cu el, nu ieşiseră la plimbare. Se văzuse, ce-i drept, cu vreo doi tipi, dar „Hei, Lydia, hai la o plimbărică” nu suna la fel de romantic ca „Domnişoară Westland, îmi acordaţi privilegiul de a va însoţi la o plimbare prin grădină?”

Spre surprinderea ei, marchizul de Blackhurst i se adresase cu „domnişoară Westland”. Formalismul prezentării o entuziasmase peste măsură. În această seară, ritualul avea să continue. Ardea de nerăbdare.

— De ce n-a ştiut *papa* cum îl cheamă pe fratele lui? întrebă Sabrina.

Lydia îi aruncă o privire surorii sale. Chipul ei radia de sinceritate.

— Ştie cum îl cheamă, dar în urmă cu câteva luni, fratele său a devenit marchizul de Blackhurst. Titlurile sunt mai importante ca numele. Prin urmare, oamenii trebuie să

i se adreseze cu Blackhurst.

— Unchiul Blackhurst? Sună groaznic!

Lydia oftă.

— Fără „unchiul”. Doar Blackhurst.

— Dar fratele mamei e unchiul James.

— Ştiu, dar lucrurile stau altfel aici.

— Ce înseamnă bastard?

Lydia strânse pleoapele şi îşi masă tâmplele. Se aşteptase ca, mai devreme sau mai târziu, Sabrina să pună această întrebare. Deschise ochii şi împinse cărţile şi hârtiile spre marginea patului. Apoi bătu uşor cu palma pe saltea.

— Hai aici!

Sabrina se sui în pat şi se ghemui lângă sora ei mai mare. Lydia o cuprinse în braţe şi o strânse aproape.

— În urmă cu mulţi ani, începu ea cu glas scăzut, ducele s-a îndrăgostit de-o actriţă. Dar familia lui plănuia să-l însoare cu altcineva, şi asta au şi făcut. Totuşi, actriţa i-a dăruit un fiu. Pe tata. Unii oameni însă nu văd cu ochi buni ca o femeie nemăritată să aibă copii.

De fapt, nimeni nu vedea asta cu ochi buni.

În copilărie, Lydia văzuse câtă durere putea să provoace o purtare neadecvată. Poate acesta era motivul pentru care punea atâta preţ pe reguli şi maniere. Nu voia să simtă vreodată stânjeneala de a fi târâtă într-un scandal.

— Femeia de pe coridor a vorbit foarte urât de bastarzi, spuse Sabrina.

Lydia clătină din cap şi zâmbi înţelegător.

— „Bastard” e un cuvânt urât, dar tata e un om foarte bun. N-are nicio vină că părinţii lui nu s-au căsătorit. Ducesa nu e mama lui, şi bănuiesc că e pur şi simplu geloasă.

— Dar Blackhurst e fiul ei?

— Da.

— Cred că şi cu el s-a purtat urât.

— Într-adevăr.

— Mi-a părut rău de el.

— Blackhurst e marchiz. E un om puternic şi influent.

— Dar pe el cine-l iubeşte, Lyd?

Bună întrebare. Lydia îşi lipi palma de pieptul Sabrinei, deasupra inimii.

— Sunt convins că mama lui îl iubeşte în adâncul inimii.

O bătaie în uşă le făcu să tresară.

— A venit vrăjitoarea? întrebă Sabrina.

Lydia chicoti.

— Nu cred că s-ar obosi să bată. Ar fi făcut o vrajă şi ar fi dărâmat uşa.

O gâdilă pe surioara ei până când aceasta începu să râdă în hohote, apoi rosti cu glas tare:

— Intră!

Era Mary, tânăra slujitoare care îl chemase pe marchiz ceva mai devreme. În braţe purta o rochie de seară azurie. Lydia comandase rochia cu ocazia sărbătoririi a optsprezece ani de viaţă. Nu mai era la modă, dar în iureşul pregătirilor nu găsise răgazul să comande una nouă. Abia dacă avusese timp să-şi facă o nouă rochie de zi. Fortune era un orăşel destul de înapoiat, şi rar îi dădea ocazia să poarte o rochie elegantă de seară.

Lydia o strânse încurajator de mână pe Sabrina.

— Hai, termină-ţi desenul!

Sabrina se întinse la podea, iar Lydia îşi întoarse privirea către slujitoare.

Mai devreme, Mary o ajutase să despacheteze cuferele şi să se acomodeze puţin. Lydia se ocupase de bagaje înainte de plecare. Se simţise prost să stea şi să o privească pe Mary în timp ce îi despacheta bagajele, dar când se oferise să-i dea o mână de ajutor, slujitoarea se împotrivise. Lydia îi făcuse hatârul, pentru a nu-i da de înţeles că o considera nepricepută.

Lydia se simţea prinsă între două lumi. Cea pe care o înţelegea şi în care trăia, şi cea din care dorea să facă parte.

— V-am călcat rochia, domnişoară, rosti Mary, îndreptându-se spre dulap. Doriţi să faceţi o baie înainte de cină?

— Da, te rog!

Nu-i venea să creadă că se aranja pentru cină. Acasă obişnuia doar să-şi spele mâinile după o zi de muncă. N-o irita cine ştie ce faptul că părinţii ei nu angajau servitori, cu toate că îşi permiteau. Petrecând întreaga după-amiază în compania lui Mary, care se îngrijise de toate nevoile ei, Lydia realiză că s-ar fi putut obişnui foarte iute să fie ţinută în puf.

— Doriţi să vă ajut cu părul, domnişoară? întrebă Mary.

— Te-aş ruga.

— Dar ştii cum să-ţi aranjezi părul, Lyd, protestă Sabrina.

Lydia oftă, încercând să-şi înăbuşe exasperarea. Sabrina era mult prea necoaptă pentru a înţelege subtilităţile noului stil de viaţă. O concedie pe Mary şi aşteptă ca slujitoarea să închidă uşa, apoi se întoarse către surioara ei.

— Seara asta e o ocazie specială, Sabrina.

— Şi aranjarea părului e tot un test? întrebă Sabrina.

— Da, chiar aşa şi este.

— Învăţătoarea l-a pus pe Andy Warren să stea în colţul clasei cu o pălărie de măgar pe creştet pentru că a copiat la testul de scriere. Tu nu trişezi dacă laşi pe altcineva să-ţi aranjeze părul? Cine ştie ce-o să-ţi facă vrăjitoarea aia bătrână dacă află.

Lydia ar fi izbucnit în râs dacă surioara ei n-ar fi fost atât de serioasă.

— Testul constă în a-ţi şti locul în societate. N-ai cum

să trişezi.

— Nu vreau să dau niciun test, bombăni Sabrina.

— Nici nu-i nevoie. Mai e până atunci.

Însă vremea ei sosise, aşa că Lydia îşi mută atenţia asupra cărţilor.

*

Lydia coborî scările însoţită de mama ei. Tivul rochiei mângâia parchetul lustruit. Mary îi potrivise de minune şuviţele blonde, voluminoase şi adesea sălbatice.

— De câte ori n-am aranjat părul doamnelor când plecau din vizită de la Excelenţa sa... înainte să fie Excelenţa sa, o lămurise Mary.

Vorbele slujitoarei o nedumeriseră pe Lydia, care cugetă la ele în timp ce se pregătea pentru seară. Se vedea bine că marchizul obişnuia să primească dame în vizită, iar părul lor se ciufulea adesea. Probabil ieşeau în parc să călărească sau luau ceaiul în grădină, iar vântul bătea cu putere.

Îi aruncă o privire scurtă mamei sale, care avea o coafură banală, fără bucle care să-i încadreze chipul sau zulufi ispititori pe spate. Fără funde, panglici sau floricele de mătase. Înfăţişarea ei nu ascundea nimic. Era o femeie dintr-o bucată, de la ţară.

— Ştii precis încotro mergem? întrebă Lydia.

— Da. Tatăl tău mi-a explicat pe îndelete cum să găsesc salonul. Cred că voia să discute între patru ochi cu Rhys.

— Mă gândeam că doamnele ar trebui să se alăture domnilor, începu Lydia.

Ajunseră în hol. Mama Lydiei ridică o sprânceană.

— Cum aşa?

— Cred că face parte din eticheta lor. Şi nu cred că ar trebui să-i spunem unchiului meu Rhys. La urma urmei, e

marchiz.

— Iar ai citit din cărţile alea, rosti mama ei gânditor.

— Bineînţeles.

— Mă mir că nu le ştii pe de rost deja. O luă pe fiica ei de braţ în timp ce o conducea spre alt coridor larg. Fii tu însăţi, Lydia! Cu prostiile alea pe care le citeşti nu vei ajunge niciunde.

— Nu sunt prostii, mamă. Manierele spun multe despre o persoană. Ştiu că eşti de-acord cu mine. Altfel, nu l-ai mustra pe Colton când râgâie la masă.

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Mărturisesc însă că mă simt puţin vinovată pentru entuziasmul cu care am aşteptat cina... dat fiind motivul pentru care am venit aici: boala ducelui.

Mama ei zâmbi înţelegător.

— Nu te simţi vinovată! Eu şi tatăl tău ştim că îţi doreai de mult să vizitezi Anglia. Păcat că nu am putut veni în alte circumstanţe, dar vrem să te bucuri cât mai mult de timpul petrecut aici. O strânse cu dragoste de braţ. Sincer, Lydia, cu toate că vor fi şi momente mai triste, nu văd de ce-am fi mereu morocănoşi. Recunosc că m-am bucurat să văd câte ceva din ţara în care a copilărit Grayson. Mă ajută să-l înţeleg mai bine.

— Credeam că vă înţelegeţi foarte bine.

— Când vine vorba de el, sunt mereu dispusă să învăţ mai mult.

— Ducele v-a spus ceva special în timpul vizitei? întrebă Lydia.

— Nu, a dormit tot timpul. Cred că mâine îi vom face o scurtă vizită. Prezenţa noastră aici e de mare ajutor pentru Grayson.

— Poate se va trezi mâine, spuse Lydia.

— Aşa sper. Aş vrea să-i mulţumesc că l-a trimis pe Grayson în calea mea.

Slujitorul din faţa uşii făcu o plecăciune scurtă şi o

deschise.

— Excelenţa sa vă aşteaptă.

Lydia se simţea ca într-un basm. Oamenii îi intuiau şi îi îndeplineau toate dorinţele. Ce păcat că bucuria ei era umbrită de suferinţa tatălui său vitreg!

Îl zări pe Rhys rezemat nonşalant de poliţa ornamentată a şemineului masiv, şi inima i-o luă razna. Era nespus de chipeş. Purta o redingotă neagră peste o vestă albă. În mână ţinea un pahar, aproape de buze, de parcă tocmai ar fi vrut să ia o gură de vin, dar hotărâse brusc să facă altceva. Să o privească.

Privirea lui furtunoasă îi puse sângele în mişcare când o studie, dezmierdându-i obrajii, gâtul, umerii dezgoliţi…

— Pe cinstea mea, Lydia, când te-ai făcut aşa de mare? întrebă tatăl ei vitreg.

Lydia îşi smulse privirea din ochii lui Rhys. De-abia acum îl observă pe tatăl ei vitreg, care ieşise în întâmpinarea soţiei sale.

— Tată, ştii şi tu că asta s-a întâmplat de mult.

— Tată? rosti Grayson, ridicând o sprânceană. Azi-dimineaţă eram încă *papa.*

Lydia se îmbujoră toată de ruşine.

— Poate e mai formală datorită ocaziei, îşi dădu Rhys cu părerea.

Se îndepărtă de şemineu şi aşeză paharul pe măsuţă de lângă pianul uriaş şi lucios. Alături de pian se zărea o harpă. Lydia se întrebă dacă instrumentele erau doar de decor sau dacă marchizul ştia să cânte la ele.

Zâmbi forţat, dorindu-şi să fi fost singură cu marchizul. Nu dorea un public care părea hotărât să strice tot – nu cu intenţie, ci din neştiinţă. Oare cum de nu înţelegeau părinţii ei importanţa acestui moment, şi cât de mult se străduia să fie văzută ca o doamnă adevărată?

— *Papa* sună prea mult a Texas, mărturisi ea.

— Dacă-mi permiţi, domnişoară Westland, şi

dumneata aduci a Texas. Ai un accent minunat!

— Milord, mă tem că şi dumneata ai accent.

— În Anglia, nu obişnuim să ne contrazicem superiorii, rosti Rhys.

— Vom ţine cont de sfatul dumitale când îi vom întâlni un superior, replică Abbie.

Rhys îşi mută rapid privirea spre mama Lydiei. În acea clipă, Lydia s-ar fi vârât în pământ de ruşine. Pentru numele lui Dumnezeu, i-ar fi căzut o mână să înveţe nişte reguli de conduită?

— Abbie, rosti Grayson pe un ton de avertisment.

— Am tăcut dimineaţă când scorpia aia s-a dezlănţuit asupra ta. N-am venit aici să fiu insultată, şi n-am de gând să tolerez asemenea purtări!

— Aveţi dreptate, doamnă Rhodes. Îmi cer scuze. Grayson, îmi acorzi onoarea de-a o însoţi pe soţia ta la cină? întrebă el.

Lydia n-ar fi fost mai dezamăgită nici dacă ar fi trimis-o să mănânce în camera copiilor. Tânjise după atenţia lui, iar el îi oferea braţul mamei sale.

Îi privi pe cei doi cum părăsesc încăperea. Rhys se aplecă şi i se adresă mamei sale, încântat în mod evident de şarmul ei. Iar ea nu răsfoise o carte de maniere în viaţa ei!

— Lydia?

Lydia tresări şi încercă să-şi vină în fire. Îşi înălţă ochii spre tatăl ei.

— Bănuiesc că ţie îţi revine onoarea să mă conduci la cină, rosti ea încet, încercând să-şi ascundă supărarea.

— E într-adevăr o onoare, spuse el.

Lydia se sprijini de braţul său.

— Nu-mi vine să cred că ai copilărit în mijlocul acestei lumi.

— Mai degrabă la marginea ei, încercând să pătrund înăuntru, dar fără succes.

— N-ar fi o răzbunare nemaipomenită ca una dintre fiicele tale să se mărite cu un lord englez, *papa?* întrebă Lydia.

O undă de tristeţe străbătu chipul tatălui ei vitreg. Acesta o mângâie uşor pe obraz:

— Şi te gândeşti să fii tu această fiică?

— Nu mi-ar displăcea.

— Ţine minte, Lydia! Nu tot ce străluceşte este aur. În urmă cu cincisprezece ani, dacă aş fi avut posibilitatea să fac schimb de locuri cu lordul Blackhurst, aş fi făcut-o pe dată. De-atunci m-am luminat şi eu la minte, şi astăzi n-aş mai accepta o asemenea ofertă.

Lydia ştia că dragostea pentru mama ei îl determinase să se răzgândească. Dar ea nu iubea pe nimeni. De ce să nu-şi găsească dragostea aici?

Capitolul 4

Rhys putea să jure că mâncase raţă la cuptor. La urma urmei, pe farfuria luată de slujitor se mai zăreau doar oscioarele. Dar marchizul nu-şi amintea nici gustul, nici textura fripturii, pentru că, din clipa în care oaspeţii se aşezaseră la masă, gândurile îl purtaseră necontenit spre ispititoarea domnişoară Westland.

O luase drept copilă? Doamne sfinte, dar ce umeri sidefii avea, numai buni să fie sărutaţi cu tandreţe. Iar buzele ei se răsfrângeau una-două într-un surâs. Rhys îşi putea imagina gustul, moliciunea, căldura lor… Şi le închipuia întredeschise pasional, în vreme ce dorinţa întuneca ochii ei violeţi.

Îşi drese glasul şi făcu semn să fie adus felul următor. Fiica vitregă a lui Grayson trebuia privită strict ca un oaspete de cinste şi nimic mai mult. Deşi în această seară îi

părea ispititoare, Rhys nu-şi permitea să ignore faptul că tânăra era până la urmă inocentă, şi nici să facă abstracţie de privirile tăioase ale fratelui său vitreg, care părea că intuise făgaşul necucernic al gândurilor sale.

Nu se îndoia că Grayson căpătase anumite purtări mai sălbatice în exilul lui din Texas, şi n-avea de gând să le scoată la iveală.

— Ştii să cânţi la pian, domnişoară Westland? întrebă Rhys, nerăbdător să rupă tăcerea apăsătoare ce plutea în încăpere.

Tânăra… nu, *fata.* Trebuia să-şi bage-n cap că era doar o copilă, o fetişcană naivă şi nevinovată. Dar mintea nu-i dădea deloc ascultare şi refuza s-o vadă altfel decât ca pe o tânără atrăgătoare.

Lydia ridică şervetul şi se şterse discret la colţul gurii, apoi rosti cu un zâmbet încurcat:

— Nu, milord.

— Păcat. Dar la harpă?

Tânăra clătină uşor din cap, îmbujorată.

— Nu.

— Din nefericire e mult de lucru la fermă, iar copiii n-au avut timp să înveţe artele frumoase, îl lămuri Grayson.

— Aha, murmură Rhys. Bău o gură de vin şi îi aruncă o privire fratelui său. Să înţeleg deci că şi voi lucraţi fizic?

— Avem muncitori plătiţi care lucrează plantaţiile de bumbac. Angajăm văcari să se-ngrijească de vite şi să le ducă la târg. Dar de multe aspecte importante ne ocupăm noi sau îi supraveghem pe cei ce se ocupă de ele.

— Chiar şi doamnele?

— Chiar şi ele, rosti Grayson, aproape ca o provocare.

Rhys îşi mută atenţia asupra domnişoarei Westland. Tânăra se uita ţintă în farfurie, încercând parcă să desluşească sigla Waterford imprimată pe fundul acesteia. Umilită. Era pur şi simplu umilită.

— De admirat acest efort, rosti el cu glas scăzut.

Lydia îşi ridică timid privirea şi îi trimise un zâmbet plin de recunoştinţă, care îl făcu pe Rhys să regrete că deschisese subiectul. Cât de dulce, cât de generoasă, cât de nepotrivită pentru el.

— Citeşti, domnişoară Westland? întrebă el, străduindu-se să întreţină o atmosferă formală, deşi inima îl împingea s-o întrebe pe tânără ce i-ar fi putut oferi pentru a-şi păstra acel zâmbet care îi împodobea chipul.

— Desigur, iubesc lectura.

— Poate ai vrea să ne încânţi cu o lectură după cină.

Ochii tinerei scânteiară, de parcă tocmai primise în dar un cufăr plin cu diamante, smaralde şi rubine.

— Mi-ar face mare plăcere să citesc cu glas tare, mărturisi ea.

— Perfect. Au trecut ani buni de când mama ne citea seara în bibliotecă. Mi-e dor de acele vremuri.

— Cred că şi lui *papa* i-a fost dor, după ce s-a mutat în Texas. Ne citeşte mereu după cină.

— Tatăl dumitale nu participa niciodată la reuniunile noastre familiale, spuse Rhys.

Lydia tresări brusc, de parcă tocmai primise o palmă. Rhys nu ştia de ce simţea nevoia să vorbească fără menajamente şi să dezvăluie partea întunecată a familiei sale.

— Iertaţi-mă că vorbesc pe şleau, dar mi se pare că mama dumitale e o femeie foarte răutăcioasă.

Izbucnirea ei îl nedumeri, nu doar pentru că era în contradicţie cu reacţiile ei de mai devreme la vorbele tăioase ale mamei ei, ci şi pentru că înţelese că soţia lui Grayson nu era singura dispusă să-i ia apărarea acestuia. Se întrebă cum ar putea s-o determine să-i ţină lui apărarea, dar alungă numaidecât fantezia. De-a lungul anilor învăţase că femeile de calitate nu-i încredinţau loialitatea lor. Şi pe bună dreptate.

— Cu excepţia tatălui dumitale vitreg, întreaga mea

familie este răutăcioasă.

— Nu cred că dumneata eşti, spuse ea.

— Crede-mă, când mă apucă vreo toană, pot fi foarte antipatic.

— Nu ţin minte să fi avut toane când erai mai mic.

— Cu toţii ne schimbăm.

La naiba! Ce-l apucase să rostească acele vorbe şi de ce simţea nevoia să fie atât de ţâfnos? Dacă nu dorea să cineze cu familia lui Grayson, nu trebuia să-i fi invitat la masă.

— Îmi închipui că, din cauza bolii tatălui dumitale, vei rata sezonul, rosti Lydia cu blândeţe, testând parcă apele.

— Sezonul?

Găsea vremea călduţă din ultima perioadă foarte agreabilă, iar luna mai bătea la uşă. Despre ce vorbea fata asta?

Lydia încuviinţă tăcut.

— În Londra. Balurile…

— Aaa, da, sezonul.

Chiar şi dacă tatăl său n-ar fi căzut la pat, Rhys se îndoia că ar fi fost bine primit pe undeva. Domnii poate că nu-l cunoşteau, dar multe doamne l-ar fi recunoscut, şi niciuna nu şi-ar fi pus reputaţia în primejdie cu o vorbă rostită la repezeală sau un schimb nepotrivit de priviri ce-ar fi putut să dezvăluie întrevederile lor amoroase.

— Da, mi-e teamă că anul acesta nu voi participa la festivităţi.

Şi pentru restul vieţii.

— Lauren crede că acesta va fi ultimul ei sezon.

— Lauren?

— Verişoara mea. Nepoata mamei. Fiica vitregă a contelui de Ravenleigh.

— Da, îmi amintesc.

Încercarea de-a descâlci legăturile întortocheate de rudenie ale familiei sale îi dădea mereu bătăi de cap. Îşi

întoarse atenţia spre Grayson.

— Dacă-mi aduc bine aminte, ai fost prieten cu fratele lui Ravenleigh.

— Şi încă sunt. Kit e reprezentantul legii în Texas acum.

— Cine-ar fi crezut că un tânăr incorigibil va ajunge atât de sus? Ce mai ştii de Bainbridge?

— Harry e proprietar de saloon, sau cârciumă, ca să-i spunem aşa. De la el am whisky-ul pe care ţi-l trimit.

— Eşti norocos să ai aşa prieteni buni.

Luă încă o înghiţitură de vin, conştient că, dacă Grayson l-ar întreba despre prietenii lui, s-ar vedea nevoit să admită că nu mai avea niciunul. Iar privirea lui se întorcea mereu către domnişoara Westland. Îşi ţinea capul plecat, de parcă ar fi fost aspru mustrată. Rhys realiză că tânăra încercase adineauri să lege o conversaţie, iar el începuse să-i pună întrebări lui Grayson.

Dacă o vâra în patul lui, ar fi putut să stea la taclale toată noaptea. Nu se descurca însă cu conversaţiile de la masă.

— Domnişoară Westland, spuneai adineauri că verişoara dumitale se află la ultimul sezon, începu el.

Lydia zâmbi încântător, bucuroasă că-i dăduse un dram de atenţie.

— Da, milord. Speră să-şi găsească un soţ cât de curând. Se aplecă spre el şi şopti pe un ton conspirativ. Se apropie de vârsta la care nu te mai ia nimeni.

— Lydia! o dojeni mama ei.

— Păi ăsta-i adevărul, mamă. Are douăzeci şi trei de ani. Căută aprobarea din partea lui. Nu crezi că, dacă nu se hotărăşte cât de curând, s-ar putea să nu mai aibă ocazia să aleagă pe nimeni?

— Cred că, dacă are doar jumătate din şarmul dumitale, vârsta nu mai contează. Orice bărbat ar trebui să se considere norocos dacă se bucură de atenţia ei.

Rhys zări cu coada ochiului freamătul pieptului ei, cum încerca să-şi ascundă entuziasmul stârnit de complimentul lui.

— Eşti foarte amabil să spui asta, milord.

Ar fi vrut să-i spună că *el* nu era amabil, numai *cuvintele* lui erau, dar satisfacţia caldă din ochii ei era la fel de îmbătătoare ca vinul.

— Mai am şi eu momentele mele bune.

Şi trebuia să reducă drastic numărul lor. Felul în care îl privea domnişoara Westland în acele clipe îl ispitea să uite de greşelile trecutului şi, în consecinţă, să aducă suferinţă amândurora.

*

Lydia studia fascinată biblioteca. Pereţii se înălţau pe cel puţin două etaje, mărginiţi de un palier aflat la jumătatea distanţei dintre podea şi tavan. Accesul la palier se făcea pe nişte trepte în spirală. La etaj se găsea o scară mobilă, care oferea acces la rafturile aflate aproape de tavan.

Şi cărţile. Lydia îşi amintea ce încântată fusese în noaptea în care tatăl ei îi împrumutase singura lui carte: *Ivanhoe.* Iar aici pe rafturi stăteau aranjate nenumărate cărţi cu coperte de piele.

Într-un capăt al încăperii se zărea un birou uriaş. În faţa şemineului gigantic ce domina partea inferioară a unui perete erau dispuse câteva fotolii. Lydia îşi închipui nopţile în care membrii familiei şedeau comod în faţa focului şi citeau texte pe placul inimii lor. Pe aceşti oameni plouase cu noroc.

Şi totuşi, în ciuda tuturor podoabelor şi a obiectelor preţioase din jur, marchizul se încăpăţâna să nu surâdă câtuşi de puţin. Şedea în fotoliul din faţa ei, în vreme ce părinţii ei împărţeau canapeaua de lângă fotoliul ei.

Marchizul părea foarte plictisit de explicaţiile tatălui ei vitreg privind afacerile cu vite.

Lydia auzi uşa deschizându-se în spatele ei, dar nu-şi întoarse privirea, pentru a nu părea curioasă din fire. O doamnă adevărată nu afişa curiozităţi vulgare.

Marchizul ridică mâna şi îi făcu semn nou-venitului să intre, fără să-şi ia ochii de la tatăl ei vitreg. De când intraseră în bibliotecă, nu îi aruncase Lydiei nici măcar o privire. Drept urmare, Lydia se simţea obişnuită şi neinteresantă, şi regreta acum că acceptase să-şi petreacă seara în compania lui.

Auzi în spate câţiva paşi în surdină şi o şoaptă grăbită. Aruncă o privire peste umăr şi dădu cu ochii de fratele şi de surioara ei, însoţiţi de vreo şase slujitori tineri.

Spre surprinderea ei, se auzi rostind:

— Ce faceţi aici?

— Ne-au spus că trebuie să venim şi noi, îi răspunse Sabrina, arătând cu degetul spre slujitori.

— Îmi cer scuze, domnişoară Westland! Când te-am rugat să citeşti cu glas tare, am uitat să menţionez că şi servitorii mei sunt invitaţi, rosti marchizul. Sper că n-ai nimic împotrivă. Celor tineri cu precădere le place să asculte lecturi.

— N-am nimic împotrivă, fireşte, spuse ea, încercând să zâmbească.

Voia să-l impresioneze cu lectura ei, dar nu se aşteptase la atâta public.

— Ai trecut testul, Lyd? întrebă Sabrina, apoi ţopăi şi se instală în fotoliul mare, între trupul Lydiei şi braţul fotoliului.

— Ce test? întrebă mama ei.

Lydia se făcu roşie la faţă, iată că într-un final se bucura de toată atenţia lui Rhys. Doar că în acea clipă nu şi-o dorea. Clătină din cap şi spuse:

— Nimic.

— Lyd avea un test de trecut, anunţă Sabrina.

Rhys o privi cu şi mai mult interes, dorind parcă să desluşească taina acestui anunţ misterios. Lydia şi-ar fi dorit să intre în pământ de ruşine.

— Citea din cărţile ei înainte de cină şi…

— … Vorbind de cărţi, i-o tăie Lydia, sunt pregătită să încep lectura.

Marchizul luă o carte de pe masă, se ridică în picioare şi veni să i-o înmâneze.

Lydia aruncă o privire spre titlu şi îşi înălţă ochii către marchiz.

— Mark Twain. Credeam că îţi sunt mai pe plac autorii britanici.

— Scrierile lui mă inspiră. Acum, dacă mă scuzaţi, aş vrea să petrec puţin timp cu tatăl meu. Apreciez sincer că eşti dispusă să le citeşti servitorilor mei. Ajung două capitole în seara asta.

Deziluzia o lovi din plin, realizând că marchizul tocmai o lăsase de izbelişte.

— Cu mare plăcere.

Rhys făcu un pas înapoi, iar slujitorii se strânseră rapid în faţa ei, luând loc pe covorul gros şi pufos.

— O să vin cu tine, dacă nu te superi, rosti tatăl ei vitreg.

— Nu, nu mă supăr, murmură marchizul. Făcu o plecăciune scurtă. Doamnelor, a fost o adevărată plăcere să cinez în compania voastră. Vă urez noapte bună!

Lydia îl urmări cu privirea până părăsi biblioteca. Grayson o sărută în treacăt pe Abbie şi o luă pe urmele fratelui său.

— Excelenţa sa a ajuns până la capitolul zece aseară, rosti un tânăr, cu nerăbdare în glas.

Lydia îşi coborî privirea asupra lui. Nu era cu umil mai în vârstă, dar ochii lui căprui îl făceau să pară mai mai ur.

— Excelenţa sa vă citeşte?

— În fiecare seară, răspunse băiatul.

Ceilalţi slujitori încuviinţară din cap. Câteva dintre slujnice erau cu un an-doi mai mari ca Sabrina.

— Când a sosit vremea, William a venit şi ne-a luat, o lămuri Sabrina, de parcă băiatul de lângă ea care tocmai vorbise era cel mai minunat din lume. El ne-a spus de lecturi.

— Aşa-i, rosti băiatul.

— Bun, păi atunci o să încerc să mă ridic la nivelul Excelenţei sale.

Lydia deschise cartea la pagina însemnată cu o panglică de mătase, nedumerită de faptul că un om atât de distant îşi răpea din timp să le citească slujitorilor săi.

*

Rhys stătea în odaia obscură. Flacăra lămpii de la căpătâiul tatălui său ardea timid. Draperiile erau trase complet, de parcă cineva se temuse că razele lunii ar mai însenina puţin atmosfera lugubră. Exclus, în condiţiile de faţă, să le spună slujitorilor să nu se pregătească încă de doliu.

Îşi dorise câteva clipe de intimitate alături de tatăl său, dar nu-l învinovăţea pe Grayson că voia să petreacă mai mult timp cu bătrânul. La urma urmei, trăise în exil în ultimii cincisprezece ani. Avea mult de recuperat, iar ducele nu prea avea multe momente de luciditate. Grayson şedea pe scaunul opus patului. Nu vorbiseră de la ieşirea din bibliotecă, iar Grayson nu-şi dezlipea privirea de pe chipul tatălui lor. Rhys nu-şi găsea liniştea în acea atmosferă stânjenitoare. Dar era la fel de străin de linişte precum era de meleagurile unde locuia acum fratele său.

— Ai de gând să-i dai ocazia domnişoarei Westland să participe la primul ei sezon? întrebă Rhys cu glas scăzut, deşi se îndoia că ar putea să tulbure somnul adânc al

tatălui său.

Grayson îi aruncă o privire încruntată.

— Nu m-am gândit încă la acest aspect. De ce întrebi?

— Pentru că părea foarte dornică să încerce. Nu cred că are nevoie de mai mult de două petreceri ca să-şi găsească un bărbat nobil.

— Ţin la ea ca la ochii din cap.

— Asta-i limpede.

— Şi e la fel de limpede că ţi-a stârnit interesul.

— Te asigur că o privesc strict ca pe-un oaspete. Ai prefera s-o ignor complet?

— Aş prefera să recunoşti că e o fată necoaptă. Fortune e un orăşel foarte mic. Lydia nu înţelege flirturile şi jocurile sofisticate de-aici. Nu vreau să păţească ceva rău sau să-i frângă cineva inima.

— E o fată încântătoare, dar te asigur că n-aş profita niciodată de naivitatea ei.

Grayson oftă prelung şi îşi trecu mâna prin păr.

— Îmi cer scuze! A fost o zi tare lungă. Fiecare bărbat ar trebui să fie deopotrivă binecuvântat şi împovărat cu o fată. E dificil s-o privesc ca pe-o femeie, ştiind ce gânduri necurate străbat mintea bărbaţilor.

Rhys îşi feri privirea. De-ar fi ştiut Grayson ce gânduri îi străbăteau lui mintea, ar fi fost fără îndoială îngrozit. Deşi nu erau tocmai necurate. Mai degrabă senzuale. Erotice. Îmbietoare. Din fericire, apartamentele sale se aflau în altă aripă, departe de camerele oaspeţilor.

— Bănuiesc că, odată ce îi vei lua locul tatălui nostru, va trebui să te gândeşti serios la însurătoare, îl iscodi Grayson.

Rhys se uită din nou la fratele său.

— N-am plănuit nimic până acum.

— Dar ai nevoie de urmaşi.

— Sunt convins că, dacă scormonesc puţin prin arborele genealogic, voi găsi vreun verişor numai bun să

ocupe poziţia de urmaş.

Grayson se aplecă înainte, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Cred că glumeşti.

— Vorbesc foarte serios.

— Dar ai o răspundere…

— Să ce? Se ridică brusc de pe scaun şi începu sa dea roată odăii. Să fac o femeie nefericită? Mama mea n-a fost în viaţa ei fericită. Iar Annie, draga, scumpa de Annie…

Îi întoarse spatele fratelui său şi îşi încleştă degetele în jurul stâlpului de pat. Şuvoiul amintirilor îi inundă dureros pieptul.

— Annie a fost soţia lui Quentin, nu? întrebă Grayson încet.

Rhys înghiţi în sec şi dădu din cap.

— M-a înştiinţat tata de moartea ei.

Rhys îl privi ţintă în ochi.

— Ţi-a scris şi în ce circumstanţe a murit?

— Nu.

Pe chipul lui Rhys înflori un zâmbet cinic.

— Nu mă surprinde. Mereu s-a ferit de realitate. Îmi închipui că a găsit-o atât de fermecătoare pe mama ta pentru că trăia pe scenă, într-o lume atât de diferită faţă de a noastră. Fără îndoială ar fi dorit să i se alăture pe tărâmul fanteziei.

— Cum a murit Annie?

Rhys îşi coborî privirea. Durerea din piept îl apăsa tot mai tare.

— Şi-a luat viaţa.

— Căsnicia alături de Quentin nu putea să fie foarte uşoară.

Într-adevăr, nu fusese, se gândi Rhys. Adesea o surprinsese pe Annie plângând în grădină, şi chiar dacă ea tăgăduise că ar fi vorba de Quentin, Rhys nu găsise altă explicaţie. Uneori, când înnoptase în casa lor din Londra, i

se păruse că aude plânsetele înfundate ale lui Annie din odaia de alături. Dar era totodată convins că cruzimea lui Quentin pălea în faţa cruzimilor sale.

Clătină încet din cap, pătruns de tristul adevăr care până în acea clipă fusese cunoscut doar de rudele apropiate, care citiseră cuvintele lăsate de Annie pe un pergament Harrington înainte să moară.

— Nu Quentin a mânat-o spre gestul acela de neînchipuit, ci eu.

Destăinuirea îi lăsă un gust amar în gura. I se făcu greaţă, la fel ca în noaptea morţii lui Annie. Nemaisuportând liniştea apăsătoare, îl privi mânios pe Grayson.

— N-ai nimic de zis? Nu mă condamni?

— Din câte-mi dau seama, ai fost stigmatizat cu vârf şi îndesat la momentul respectiv. Cum anume ai reuşit s-o împingi spre suicid?

Rhys zâmbi amar.

— Am iubit-o.

Capitolul 5

O doamnă adevărată va aborda în conversaţie numai subiecte plăcute, ce nu lasă loc de jigniri.

Îndreptarea purtărilor necuviincioase,
de domnişoara Westland

Lydia se uita la umbrele ce bântuiau cotloanele odăii sale, neputând să doarmă. Sabrina o rugase să împartă patul cu ea în acea noapte, căci nu se simţea în largul ei în încăperea nefamiliară. Lydia acceptase. Găsea liniştitoare răsuflarea lină a surioarei sale şi trupul ei mărunt, încolăcit

alături. Fără îndoială, Sabrina intrase în lumea viselor la scurt timp după ce închisese ochii.

Lydia ar fi putut să-şi găsească la fel de uşor alinarea în vise, dar era încă agitată după o zi plină, umbrită parţial de câteva dezamăgiri. Deşi premisa vizitei lor în Anglia era tristă, Lydia sperase să aibă o şansă de a explora o lume despre care ştia doar din poveşti.

Acum, entuziasmul pentru un periplu londonez se mai domolise. Făcuse nenumărate greşeli pe tot parcursul după-amiezii şi al serii. Rhys o concediase de mai multe ori. Marchizul era fără doar şi poate obişnuit cu discuţii mai inteligente şi mai vioaie. De ani întregi nu se mai simţise ca un copil care încerca să arunce o privire în lumea adulţilor. Londra ar fi un fiasco total.

Dădu păturile la o parte, se ridică din pat, întinse mâna după capotul de noapte şi îl îmbrăcă. Brusc, se simţi frustrată de zidurile imense ale palatului.

Înaintă desculţă spre uşă. O deschise silenţios şi aruncă o privire furişă pe coridor. Linişte deplină. Cum altfel? Era trecut bine de miezul nopţii.

Străbătu tiptil coridorul, până în apropiere de dormitorul ducelui. Ar fi vrut să ştie dacă Rhys mai stătea de veche la căpătâiul bolnavului. Tatăl ei vitreg se înapoiase în bibliotecă cu puţin timp înainte să meargă toţi la culcare. Nu-l văzuse niciodată atât de istovit.

Se pregătea să coboare treptele, dar un geamăt gutural din odaia ducelui îi atrase atenţia. Oare avea cineva grijă de el? Doar nu l-ar fi lăsat nesupravegheat în starea în care se afla!

Se gândi să-l cheme pe tatăl ei, dar nu voia să-l deranjeze, mai ales dacă reuşise între timp să adoarmă. De când aflase de boala tatălui său, Grayson nu mai dormise în linişte.

Doar n-avea să-i reproşeze nimeni dacă arunca un ochi în odaie. Dacă ceva nu era în regulă, va porni în

căutarea unui servitor. Dacă nu găsea pe nimeni, urma să-l trezească pe tatăl ei.

Puse mâna pe mânerul rece şi răsuci încet, în linişte. Când deschise uşa, un parfum floral puternic îi inundă nările. S-ar fi dus ţintă la fereastră ca să lase aerul curat să pătrundă în cameră, dar imaginea din spatele umbrelor o făcu să se oprească.

În lumina palidă a lămpii de pe noptieră ce-i aureola chipul, Lydia îl zări pe Rhys, ţinându-l de mână pe tatăl său. O scenă cu adevărat tristă: fiul alături de tatăl său muribund.

Se simţea ca o intrusă, şi totuşi n-o lăsa inima să plece. În scurtele momente petrecute împreună, Lydia îl percepuse ca pe un însingurat în mijlocul familiei sale. Impresia aceasta deveni chiar mai puternică acum. Ar fi vrut să-i dea de înţeles că nu era singur. Veniseră în Anglia să-i ofere sprijinul şi tăria lor. Vor trece peste aceste vremuri întunecate uniţi, ca o familie adevărată.

Păşi silenţios înăuntru, pregătită să-l consoleze, dar figura ofilită a bătrânului o făcu să încremenească. Bărbatul care zăcea în pat era tatăl tatălui ei vitreg. Dar nu semăna deloc cu fiul său, nu mai avea nimic din înfăţişarea nobilului de altădată.

— Tată? rosti Rhys cu glas scăzut.

Lydiei i se păru că zăreşte o mişcare imperceptibilă. Să fi fost oare treaz sau pur şi simplu reacţiona la glasul baritonal al fiului său?

— Tată, nu ştiu dacă mă auzi, dar te rog, nu ne părăsi înainte să-i spui mamei că o iubeşti. Chiar dacă nu-i adevărat, te implor să-i spui asta. Ţi-a fost credincioasă ani de zile. Pentru că în ciuda defectelor ei – şi ştiu că sunt destule –, mama ţine mult la tine. Dacă faci asta, îţi jur că voi avea grijă ca Grayson să primească toate proprietăţile nereclamate, toate lucrurile pe care Coroana nu le-a interzis anume. Îi voi da tot ce ai tu mai drag. Va fi mereu

bine-venit aici şi nu va duce lipsă de nimic.

— Nu duce lipsă de nimic, rosti Lydia cu glas scăzut.

Rhys îşi întoarse brusc capul şi o străfulgeră cu privirea. Lydia stătea la capătul patului, cu degetele încleştate în jurul stâlpului ce susţinea baldachinul masiv. Nu-şi amintea să fi traversat odaia, îşi amintea doar că se lăsase purtată de glasul lui stăruitor.

Rhys ţâşni ca un bezmetic din scaun. Fără să scoată o vorbă, o înşfăcă de braţ şi o scoase afară din încăpere. Strângerea lui era fermă, dar nu-i provoca durere. Marchizul fierbea de mânie.

Lydia se aştepta să-i dea drumul numaidecât pe coridor, să urle la ea şi să-l trezească pe tatăl ei vitreg. Dar spre surprinderea ei, o luară în jos pe scări. Tălpile ei zburau pe trepte, încercând să ţină pasul cu Rhys. Traversară holul, ieşiră pe uşa principală, coborâră treptele şi continuară marşul pe cărarea pietruită.

Lydia înţelese în cele din urmă că marchizul nu se va opri până la graniţă, aşa că se smulse din strânsoarea lui.

— Unde ţi-a stat mintea? rosti marchizul cu ferocitatea unui animal încolţit. Cum ţi-ai permis să nesocoteşti momentul intim cu tatăl meu?

Înainte să-i poată răspunde, Rhys o înşfăcă din nou de braţ şi începu s-o târască după el, tot mai departe de casă, de urechi şi ochi nedoriţi, de orice potenţial martor la ieşirea lui necuviincioasă. Era în mod vădit un bărbat extrem de retras, care avea nevoie de distanţă pentru a reclădi zidurile pe care le coborâse în dormitorul ducelui. Şi părea hotărât să se distanţeze cât mai mult.

— Milord?

Iarba răcoroasă şi catifelată luă locul pietrelor dure sub tălpile ei goale. Ca la ea acasă, deşi era fără doar şi poate mai frig. Acasă, unde cunoştea toate regulile. De unde îşi trăgea forţa.

— Blackhurst?

Se apropiau rapid de iaz. Felinarele ce străjuiau ambele capete ale podului răspândeau o lumină slabă ce se oglindea în luciul întunecat al apei.

— Rhys?

Lydia îşi înfipse călcâiele în pământ şi se smuci înapoi. Marchizul slăbi strânsoarea. Lydia flutură din braţe, îşi pierdu echilibrul şi lovi pământul cu o bufnitură înfundată.

Rhys se răsuci pe călcâie.

— N-aveai niciun drept.

Rostise vorbele pe un ton calm, dar ameninţător, dând impresia că îşi ţinea furia în frâu, deşi ar fi putut s-o dezlănţuie în orice clipă. Asemenea liniştii de dinaintea furtunii. Lydia fusese martoră la suficiente uragane ca să ştie că, într-adevăr, cele mai înspăimântătoare momente erau cele de dinaintea urgiei.

Totuşi, nu-i convenea să zacă pe spate, să pară nevolnică, deşi nu era deloc aşa. Lydia se ridică iute în picioare, ruşinată de înfăţişarea ei zburlită şi de capotul ce i se lipea de corp în briza nopţii.

— Mi-am făcut griji. Am auzit un zgomot…

Rhys înaintă spre ea.

— N-aveai niciun drept să-ţi bagi nasul în treburile mele.

— Apăi, la dracu’, să-mi fie scuzat faptul că-mi pasă de tatăl tău!

Preţ de câteva clipe, marchizul păru complet bulversat, de parcă îi turnase o găleată cu apă rece în cap. Se răsuci pe călcâie, făcu doi paşi şi apoi o privi din nou.

— La dracu’, să-mi fie scuzat? Ce naiba mai înseamnă şi asta?

Era complet nedumerit, iar glasul lui îşi pierduse încordarea de mai devreme. Faptul că vorbise urât o umplea de ruşine, întoarcerea la rădăcinile ei modeste o îngrozea peste măsură, dat fiind că-şi dorea cu tot dinadinsul să pară o domnişoară sofisticată.

— Înseamnă că îmi pare rău. N-am vrut să deranjez. Am auzit un geamăt şi m-am gândit că tatălui tău îi trebuie ceva.

— Trebuie să îndrepte lucrurile.

— Spunându-i mamei dumitale că o iubeşte? îndrăzni ea să-l iscodească.

— Ar fi un început bun. Rhys oftă prelung şi îşi trecu mâna prin păr. Nu ai papuci?

Deodată, Lydia realiză cât de răcoroase erau aerul şi pământul de sub picioare. Ar fi trebuit să se încalţe, dar nu se aşteptase să o scoată cineva afară. Îşi dorise să evadeze puţin. Straniu, dat fiind că se afla la mii de kilometri de casă.

— Nu mă aşteptam să fiu târâtă afară din casă.

— Îmi dau bine seama. Hai, du-te înăuntru! Şi sper să nu mai spui la nimeni ce-ai auzit.

Marchizul păşi către iaz, concediind-o întocmai cum făcuse mai devreme.

— Hai, du-te înăuntru, îl îngână ea şoptit.

S-o creadă el. Alergă în urma lui.

— Ăsta-i iazul în care s-a înecat fratele dumitale?

— Da, însă fii pe pace! Deşi pare ispititor, n-am de gând să mă înec şi eu.

— De ce-ai face una ca asta? întrebă ea când îl ajunse din urmă.

Marchizul se opri brusc din mers.

— Nu vezi că doresc să mă bucur de singurătate?

— Nici nu trebuie să-ţi doreşti. O porţi ca un giulgiu.

Lydia se îndreptă spre podul arcuit şi se aşeză pe suprafaţa lui înclinată. Îşi trase genunchii sub bărbie şi îşi înfăşură braţele în jurul lor, ca să-i ţină de cald. În sfârşit, era doar al ei. Doar nu era să se ducă în casă acum.

Simţi un fior de satisfacţie când îl zări ieşind din umbre. În lumina palidă a felinarului plasat în capătul podului, marchizul se dezbrăcă de redingotă.

— Aud cum îţi clănţăne dinţii, rosti el, punându-i imediat haina pe umeri.

Lydia o strânse pe trup, savurând căldura. Şi izul lui aparte. Rhys îngenunche în faţa Lydiei şi îşi puse mâinile pe picioarele ei.

— Picioarele tale sunt bocnă, murmură el. Ar fi cazul să intri la căldură.

Dar Lydia n-avea de gând să intre în casă, nici să se vâre în pat. Era o noapte cu lună, iar ea era în sfârşit alături de bărbatul care îi stârnise curiozitatea. Nu mai erau de faţă nici tatăl ei vitreg, ca să-i distragă atenţia lui Rhys, şi nici mama ei, să pună la îndoială toate vorbele ei.

— De ce-ai fi dispus să renunţi la atâtea lucruri doar ca să-l auzi pe tatăl tău spunându-i mamei că o iubeşte? întrebă Lydia.

— Ştii ce a păţit pisoiul curios? întrebă el.

— Nu sunt pisoi, îl asigură ea.

— Aşa-i, nu eşti.

Răsucindu-se, marchizul se rezemă de balustrada podului şi aşeză picioarele Lydiei pe coapsele lui. Erau coapse puternice. Căldura lor răzbătea prin stofa pantalonilor şi îi încălzea tălpile. Rhys o mângâie cu palma de la vârful degetelor până pe călcâie, oferind şi mai multă căldură trupului ei înfrigurat.

— De ce umbli haihui după miezul nopţii, micuţa mea visătoare? o întrebă el cu glas scăzut.

Micuţa mea visătoare. Nu draga mea, sau scumpa mea, sau dulceaţa mea, dar pe moment captase atenţia unui marchiz englez şi nu dorea s-o piardă din pricina lăcomiei.

— De ce zici că sunt visătoare? întrebă ea.

— Pur şi simplu aşa te văd. Răspunde-mi la întrebare!

— N-am putut să dorm.

— În Texas bănuiesc că abia se înserează. Cam pe la ora asta te întorci de obicei de la câmp?

— Nu, de regulă mă întorc mai devreme. La ora asta o ajut pe mama să pregătească cina, mărturisi ea.

— Să înţeleg că pentru tine e o corvoadă.

— O doamnă preferă să-şi petreacă timpul în alte feluri.

— Cum anume? Aranjându-se şi dichisindu-se?

Lydia desluşi critica din tonul lui. Dar nu asta făcea aristocraţia? Lauren îi scrisese că aristocraţii preferă distracţia în locul muncii.

— Sunt o persoană foarte neinteresantă, mărturisi ea. Aş vrea să ştiu mai multe despre tine.

Rhys încremeni.

— Chiar aşa? N-am cunoscut până acum o femeie care să se gândească şi la alţii.

— Şi bănuiesc că ai cunoscut o mulţime de femei, dat fiind că eşti fiul ducelui.

— Destul de multe, ce-i drept.

— Mary mi-a spus că mereu le aranjează părul înainte să plece…

— Poftim? făcu el, înfigându-şi degetele în talpa ei. Ce anume ţi-a spus?

— Atât, că le aranjează părul. Sau ceva de genul ăsta. Am presupus că le scoteai la călărit sau la o plimbare prin grădină. Mie, de exemplu, vântul îmi ciufuleşte mereu părul.

— Da, într-adevăr. Trebuie să-i atrag atenţia lui Mary să fie mai discretă de-acum înainte.

— Nu voiam să-i fac probleme.

— Stai liniştită, n-am s-o pedepsesc. E în slujba mea de puţin timp şi încă n-a învăţat importanţa discreţiei.

— Mama ta nu-i prea are la suflet pe slujitorii tăi.

— Da, mama are în general o părere proastă despre mine. Îşi reluă mângâierile. Cu toţii ne ducem crucea, şi aş aprecia să nu mai spui nimănui ce-ai auzit în dormitorul tatălui meu.

— Nici nu mi-a trecut prin gând să fac una ca asta.

— Credeam că bârfa e distracţia favorită a doamnelor.

Lydia îşi aminti cu durere de vorbele ce umblau prin orăşel chiar şi după căsătoria mamei sale cu Grayson.

— Urăsc bârfa şi nu iau parte la aşa ceva.

— În cazul ăsta, eşti o doamnă tare neobişnuită.

Lydia nu ştia dacă să ia vorbele lui drept compliment sau batjocură. Nu se simţea în largul ei flirtând cu marchizul, şi totuşi, voia să fie stăpână pe această artă până să plece în Londra. Li urma urmei, nu putea să exerseze cu Colton.

— Ba sunt cât se poate de obişnuită.

— Atunci nu înţelegi ce înseamnă obişnuitul.

Rhys se apropie până când genunchii ei se lipiră de coapsele lui.

— Spune-mi, doamnele din Texas nu se tem să fie singure în compania unui bărbat la miez de noapte? întrebă el pe un ton ispititor şi gutural, ce mustea de promisiuni nerostite.

— Am avut tot soiul de gânduri, rosti ea cu sinceritate.

Pentru prima oară de când îl cunoscuse, pe chipul lui înflori un zâmbet adevărat, ce şterse orice urmă din cinismul care părea să fie parte integrantă din el. I se păruse de la bun început un bărbat frumos, dar cu zâmbetul pe chip era răvăşitor de chipeş.

— La ce te-ai gândit? rosti el cu blândeţe.

— Oare bărbaţii îmi găsesc lipsuri?

— Crede-mă, domnişoară Westland, niciun bărbat adevărat n-ar putea spune asta despre tine.

— Dar oare sărutul lui ar putea să-mi taie răsuflarea?

— Fascinant.

Conversaţia o luase pe un făgaş nebănuit, iar Rhys realiză într-un târziu că nu era tocmai înţelept să poarte o discuţie cu Lydia sub clar de lună. Mai ales că fata tocmai

se sculase din pat. Ispita îi şoptea s-o ducă în patul ei şi să rămână alături de ea.

— Oare toate domnişoarele texane sunt atât de directe? întrebă el.

— Majoritatea sunt aşa. Probabil eu n-ar trebui să fiu aşa, mai ales dacă vreau să intru în jocurile voastre.

— Ce ştii despre jocurile de societate?

— Doar ce-am citit din cărţi şi din scrisorile lui Lauren. Dar nu este acelaşi lucru să le experimentezi în realitate.

Rhys nu-şi dădu seama când mâna lui urcase dinspre tălpi spre glezne şi puţin mai sus. Grayson îl avertizase că Lydia nu era obişnuită cu jocurile de societate din Anglia. Femeile cu care se încurcase în ultimii ani îl provocaseră întruna sa încalce regulile. Dar până şi o mică abatere de la norme în cazul de faţă ar fi însemnat să-i frângă inima tinerei texane. Era un risc pe care nu dorea să şi-l asume.

— Povesteşte-mi despre viaţa din Texas, îi ceru el, încercând să-şi abată puţin gândurile.

Acum regreta că începuse să-i mângâie tălpile, dar nu-şi putea dezlipi mâinile de pe trupul ei.

Lydia ridică uşor din umeri.

— Nu-i prea mult de povestit. Tata a spus cam tot ce era de spus la cină. Lucrăm pământul, facem curat prin casă şi gătim. Plictisitor.

— Rochia pe care ai purtat-o la cină n-a fost deloc plictisitoare.

Lydia făcu ochii mari, semn că vorbele lui îi făcuseră plăcere.

— Şi ai nevoie de-o ocazie specială, murmură el. Una cât se poate de palpitantă.

Lydia zâmbi larg. Rhys mulţumi în gând felinarelor şi lunii pentru faptul că putea să-i vadă chipul atât de limpede.

— Am primit-o cadou când am împlinit optsprezece ani.

— Asta cu cât timp în urmă?

— Doi ani.

— Serios?

Acum îi cunoştea cu certitudine vârsta. Douăzeci. Mult prea tânără pentru un bărbat atât de cinic ca el. Îşi plimbă privirea de-a lungul trupului ei. Cât îşi dorea s-o ţină în poală şi s-o încălzească din creştet până-n tălpi.

— Lumea voastră mi se pare fascinantă, rosti ea cu înflăcărare, nazalizând uşor.

Rostise fiecare cuvânt rar şi răspicat. Rhys savură fiecare silabă, fiecare accent. Felul ei de-a vorbi trăda o sinceritate pe care el o găsea foarte atrăgătoare.

— Tu eşti fascinantă, domnişoară Westland.

Rhys desluşi răsuflarea ei întretăiată. Ochii ei erau două iazuri în care un bărbat se putea cufunda fără grija că nu va mai reveni la suprafaţă.

— Practic, suntem rude. Ai putea să-mi spui Lydia.

— Nu suntem înrudiţi deloc, replică el, mascând adevărul vorbelor sale: că era cât se poate de fericit că nu erau înrudiţi. Când te apropii de un bărbat, purtând doar cămaşa de noapte, te joci cu focul, îi spuse el.

Lydia se simţea de-a dreptul înconjurată de flăcări. Oare când se făcuse noaptea atât de călduroasă? Când începuse valul de căldură să pulseze în trupul ei ca nişte izvoare fierbinţi?

— Nu voiam să apar înaintea ta doar în cămaşa de noapte, rosti ea, susţinându-i privirea, iar glasul ei păru că vine din depărtări.

— Contează mai puţin ce voiai, când îmi răpeşti astfel privirile. Ai idee cât de încântătoare eşti?

— M-ai ignorat aproape toată seara, îl contră ea.

— Nicio clipă. Rhys îi luă chipul în palme, părăsind după mult timp gleznele. Mă ispiteşti cum n-am mai fost ispitit de ani buni.

Lydia abia putea să mai respire, darămite să mai

gândească. Ar fi trebuit probabil să-i dea o replică isteaţă, dar nu se putea gândi la nimic în acea clipă.

— Nu sunt îmbrăcată atât de ispititor.

— Abia dacă eşti îmbrăcată. Asta a fost a doua ta greşeală.

— Şi care-a fost prima?

— Faptul că nu te-ai întors în casă când ţi-am cerut-o.

Înainte să-i spună că ea nu primeşte ordine, buzele lui se lipiră de-ale ei cu putere, insistente, dându-i acea poruncă pe care ea nu putea s-o refuze.

Nu era străină de arta sărutului. În Texas, domnişoarele nu aveau însoţitori când ieşeau cu tinerii la iarbă verde sau la plimbări cu trăsura. Sau când ieşeau la câte-o plimbare prin natură ori la scăldat. Şi cum era firesc, din când în când se mai sărutau.

Lydia nu dăduse niciodată speranţe false tinerilor de care nu era interesată. Cu toate astea însă, nu le refuzase săruturile. Înţelegea prea bine că unele lucruri le înveţi din experienţă, şi nicio carte nu te putea învăţa cum să săruţi.

Dar tinerii cu care se sărutase nu erau la fel de iscusiţi ca Rhys. Săruturile lor îi cuceriseră buzele doar. Sărutul lui îi cuprinse întreg trupul.

Era o experienţă cu totul inedită. Capitulare totală şi desăvârşită.

Lydia nu ştia cum ajunsese pe spate, doar că brusc, mâinile lui mari îi ţineau capul ca într-o pernă, ocrotind-o de piatra aspră. Era conştientă de tremurul uşor al braţelor lui, în timp ce buzele lui continuau să-i vrăjească simţurile.

Se aşteptase la cumpătare din partea unui nobil englez, la o conduită mai cuviincioasă, mai rafinată. Cu siguranţă nu se aşteptase să-i stârnească focul pasiunii în măruntaie, să-i simtă limba explorându-i gura cu o pasiune aproape barbară. Să fie strivită sub pieptul său, să-şi simtă sfârcurile întărite ca două perle fragile.

O voce îndepărtată îi şoptea că această ieşire era cu

totul nepotrivită. Dar forţa şi iscusinţa lui înăbuşiră iute glasul conştiinţei.

Dacă toţi englezii sărutau cu aceeaşi pasiune, nu era de mirare că mama ei se măritase cu unul. Pe măsură ce flăcările pasiunii îi devorau trupul, intenţiile ei de a căuta nobili în Londra se preschimbară în dorinţa de a cuceri unul. Iar Lydia realiză că acela pe care îl săruta în acele clipe era alegerea perfectă. Un singur sărut, şi scânteia ce luase naştere la întâlnirea lor pe trepte se preschimbase într-o furtună de flăcări.

Nu trăise niciodată o experienţă atât de intensă. Îşi arcui trupul sub greutatea lui, îşi trecu talpa goală peste gamba lui, îi mângâie spatele, umerii, braţele vânjoase pe care se sprijinea, dorind să fie zdrobită sub el.

Rhys îşi depărtă cu încetineală buzele şi se trase într-o parte. Răsuflarea lui aspră răspândea ecouri în noapte.

— Întoarce-te în dormitor, Lydia!

Lydia îl atinse pe spate.

— Rhys.

— Acum! Se ridică brusc în picioare şi o privi de la înălţime. Dacă nu faci cum îţi spun, mă jur pe tot ce-am mai sfânt că te duc în dormitorul meu.

Inima începu să-i bată dureros, şi simţi nodul din stomac.

— Asta-i o ameninţare?

— O promisiune. O promisiune de care nu vrei să mă ţin.

Lydia se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi înapoi.

— N-ai îndrăzni să mă răneşti.

— Nu cu intenţie. Dar asta nu înseamnă că nu ţi-aş provoca durere. Fugi!

Marchizul se năpusti asupra ei. Lydia se răsuci pe călcâie şi o luă la goană spre casă. De-abia după o vreme îndrăzni să arunce o privire înapoi. Rhys stătea pe pod cu capul plecat şi ochii pierduţi în luciul întunecat al apei.

Femeia din ea ar fi vrut să se întoarcă la el, dar glasul doamnei respectabile o îndemnă să meargă înainte. Nu-i era teamă de el, ci de ea însăşi, de sentimentele ce-o asaltau. Era teribil de tentată să-i accepte promisiunea.

Capitolul 6

Lydia Westland era o ispită căruia niciun bărbat întreg la minte n-ar fi putut să-i reziste. Darămite un bărbat care nu cunoscuse atingerea unei femei preţ de luni bune…

Rhys stătea la masă, cu ochii pironiţi la ochiurile prăjite. Se mândrise mereu cu stăpânirea de sine. Putea satisface o femeie şi, la nevoie, să-şi înfrâneze propriile dorinţe.

Marchizul vedea sexul ca o formă de artă, o înlănţuire bine coregrafiată de mişcări menite să sporească senzaţiile, să stimuleze şi să stârnească simţurile. Dar nu se implica niciodată, asemenea regizorului care urmăreşte din culise, însă nu participă la piesă. De ce îl făcea Lydia Westland să se simtă ca leul în preajma prăzii? O bestie ce trebuia dresată? Ca un actor care dădea o probă pentru un rol pe care nu dorea să-l joace?

Lydia era o făptură minunată. În timpul sărutului, Rhys se abandonase complet simţurilor, plutind în oceanul ei de nevinovăţie. Gemetele şi suspinele ei stârniseră scântei înlăuntrul său, ce luaseră rapid foc. Gemetele lui răsunaseră în noapte, în jurul lui, asemenea animalului în căutarea partenerei, hotărât să-şi afirme cucerirea. Voia să o numească femeia lui: să-i fie stăpân pe inimă, pe trup, pe suflet.

— Medicul părea cam sumbru când a ieşit azi-dimineaţă din dormitorul tatei, rosti Grayson când se aşeză

la masă.

Rhys îşi înălţă privirea. Fusese atât de cufundat în propriile gânduri încât nici nu sesizase când fratele său intrase în sufragerie şi îşi umpluse farfuria cu gustările de pe bufet.

— Da, dar bătrânul Fitzhugh are mereu o mină sumbră, îl asigură Rhys. Nu mi-aş face prea multe griji. N-ar fi plecat dacă ar fi crezut că tata nu mai are mult de trăit.

— Nu ştiam că moartea are calendar.

— Ai dreptate. M-a luat gura pe dinainte. Cu toţii ne pregătim în felul nostru pentru clipa inevitabilă. Pari că te-ai odihnit bine, rosti el, dornic să schimbe subiectul.

— Ceea ce n-aş putea spune şi despre tine.

Puţin spus. Zăcuse în pat, savurând parfumul Lydiei ce-i umplea nările, cu amintirea pielii ei catifelate pe vârful degetelor şi gustul buzelor ei zăbovindu-i încă pe vârful limbii. Se foi în scaun, încercând inutil să alunge chinul ce nu-i dădea pace. Obsesiile lui nu zăboviseră niciodată asupra unei femei. Se folosea de ele şi era folosit. Aşa mergeau lucrurile.

— Pur şi simplu am multe pe cap, murmură el.

— Pot să-ţi fiu de ajutor? întrebă Grayson.

„Ia-ţi fata şi căraţi-vă naibii de-aici!”

— Nu, dar îţi mulţumesc că-mi porţi de grijă.

— Nu sunt obişnuit cu o viaţă de huzur, Rhys. Deşi mi-am propus să-l văd pe tata de multe ori, sunt convins că vizitele prea dese îl obosesc. Aşa că, dacă aş putea să-ţi uşurez cumva povara, chiar vreau să te ajut.

— O să ţin minte. Să înţeleg că tata a fost treaz în zori.

— Pentru scurtă vreme. A adormit înainte să-i chem pe copii. Dar mi-a prins bine să vorbesc câteva minute cu el.

— Foarte rar se întâmplă să aibă mintea limpede. Mă bucur că a aflat de sosirea ta.

Rhys deschise ziarul şi se holbă în gol la cuvintele ce se înlănţuiau într-un şir fără noimă. Nu-şi putea abate gândul de la Lydia. Chipul ei îi revenea mereu în minte – sub clar de lună, în bibliotecă, la cină. Era conştient de fiecare mişcare a ei, de fiecare suspin, de fiecare surâs. Fata asta îl tulbura, iar lui Rhys nu-i plăcea să fie tulburat.

— Îmi închipui că, în ceea ce-o priveşte pe Lydia, ai mult de furcă cu tinerii care îi fac curte, rosti el pe un ton jovial.

— Nu zic că duce lipsă de pretendenţi, dar nu s-a arătat interesată de niciunul, spre marea lor dezamăgire. Ar trebui să sosească dintr-o clipă în alta, împreună cu Abbie.

Rhys lăsă ziarul deoparte, apoi se ridică în picioare, împingând scaunul în spate.

— Mă scuzi te rog, dar am nişte treburi de rezolvat.

Ieşi din sufragerie cu paşi mari, dornic să scape cât mai iute.

*

Lydia şedea în odaia veselă pe care majordomul o numise „camera de dimineaţă”. Totodată, îi dăduse asigurări că ducesa nu mai frecventează încăperea, şi deci nu va fi deranjată.

Sabrina moţăia. Încă nu-şi recuperase forţele după călătoria istovitoare. Lydia ar fi trebuit şi ea să se odihnească, dar nu voia să rateze nicio clipă din experienţa ei inedită.

La puţin timp după micul dejun, Grayson îi invitase pe toţi în dormitorul ducelui, dar acesta nu se trezise din somn. Lydia se gândi cu tristeţe că s-ar putea să rateze ocazia să poarte o discuţie cu ducele. Ar fi vrut ca măcar pe Colton şi pe Sabrina să-i cunoască.

Imensitatea casei îi ajută să lase în urmă odaia bolnavului şi să uite de ea. Faptul că nu era nevoie de ei –

sau nu erau doriţi – o făcea adesea să uite scopul vizitei lor. Şi cu toate că părinţii le explicaseră înainte de plecare că nu doreau ca odraslele lor să stea întreaga vizită cu lacrimi în ochi, Lydia se simţea vinovată ori de câte ori îşi îngăduia câteva clipe doar pentru sine.

În acel moment se străduia să citească, dar de prisos. Memorase o sumedenie de reguli mărunte. Cum să laşi o carte de vizită – cu toate că n-avea. Când e potrivit să porţi mănuşi. Când să-ţi pui pălăria pe cap. Problema era că nu prea ştia cum să le pună în aplicare. Lecturile avuseseră menirea s-o pregătească pentru experienţa din Anglia, dar multe subtilităţi îi erau încă străine. Lucruri pe care nu şi le închipuise în cealaltă parte a lumii, dar de care se lovea acum. Mama ei ar fi făcut o criză de isterie dacă ar fi zărit-o azi-noapte hoinărind prin grădină alături de Rhys, în cămaşa de noapte. Iar dacă i-ar fi zărit întinşi pe pod, sărutându-se cu pasiune…

Se răcori puţin cu evantaiul şi încercă să alunge o amintire pe care n-avea de gând s-o dea uitării.

Experienţa nu trebuia repetată. Cel puţin nu la Harrington, şi nu cu Rhys. Deşi marchizul se declarase fascinat de ea, şi sentimentul era fără îndoială reciproc, Lydia ştia că o eventuală căsătorie n-ar fi adus decât suferinţă în viaţa ei, dată fiind ura ducesei pentru tatăl ei vitreg.

Începuse cu stângul relaţia cu Rhys. Trebuia să se pregătească pentru o posibilă vizită în capitală. După ce majordomul avea să-i aducă ceaiul, era hotărâtă să-şi continue pregătirea. Până una-alta, îşi întoarse atenţia către noi reguli pe care nu va avea probabil ocazia să le aplice vreodată. Dar aşa cel puţin îşi putea lua gândurile de la Rhys şi de la purtarea ei necuviincioasă din urmă cu o seară. Nu-şi dorea în ruptul capului să fie târâtă într-un scandal. Nu avea de gând să repete povestea mamei sale cu Grayson Rhodes.

Straniu, dar societatea engleză îi stârnea interesul tocmai datorită regulilor. Nimic nu era lăsat la întâmplare. Fiecare acţiune era reglementată de normele sociale. Părea o lume sigură, unde bărbaţii de rang înalt erau la fel de preocupaţi să evite scandalurile precum doamnele.

Circumstanţele naşterii lui Grayson Rhodes îi tăiaseră calea spre eşalonul superior. Lydia era convinsă că în înalta societate din Londra, doamnele erau protejate cu orice preţ. Drept urmare, îşi dorea din toată inima respectul de care se bucura ducesa, bazat nu pe acţiunile individului ci pe rangul său.

Dar ca să ajungă acolo, trebuia să cucerească Londra.

*

Rhys petrecu primele ceasuri ale dimineţii închis în birou. Răsfoi registrele şi luă aminte la însemnările tatălui său din urmă cu câteva luni privind amenajările pe care le dorea la Harrington.

Apoi avu o întrevedere cu domnul Willis. Bărbatul se apropia de vârsta ducelui şi era la fel de statornic în gândire. Se ocupase de Harrington cu mult timp înainte ca Rhys să ajungă o dezamăgire în ochii tatălui său şi un blestem pe buzele ducesei. Faptul că domnul Willis nu înţelegea beneficiile tehnologiei moderne nu era atât de problematic. Faptul că aproape surzise, nu vedea cu un ochi şi suferea de un reumatism care îl făcea să se mişte cu o încetineală dureroasă era într-adevăr îngrijorător.

Trebuia înlocuit cât mai repede, iar concedierea lui avea să stârnească nemulţumirea apropiaţilor săi. Willis se bucurase de aprecierea celor din jur şi se purtase cinstit cu angajaţii. Pe deasupra, oamenii vor fi oricum nevoiţi să se deprindă cu noul duce. Schimbările nu erau privite cu ochi buni, iar Rhys sperase să limiteze numărul lor. În timp ce se plimba prin conac, chibzuind la această dilemă, trecu pe

lângă odaia de dimineaţă. Întunericul ce domnea de regulă în încăperea străjuită de draperii groase îi aducea linişte în suflet. În această dimineaţă însă, odaia era scăldată în lumină. Lămpile de cristal ce mărgineau canapeaua reflectau curcubeie sclipitoare pe pereţi. Prin ferestrele uşilor franţuzeşti o zări pe Lydia, turnând ceai.

Atât de captivat era de zâmbetul ei voios, de ochii ei sclipitori şi de clinchetul râsului ei, încât aproape dădu uitării faptul că tânăra era singură în odaie. Dar nu se putea. Se apropie din lateral de uşă, pentru a nu intra în raza ei vizuală şi aruncă o privire înăuntru. Nu zări pe altcineva. Aruncă o privire şi în cealaltă parte. În cameră nu se afla nimeni – cu excepţia misterioasei domnişoare Westland.

Rhys îşi îndreptă atenţia asupra ei. Nu mai întreţinea un prieten imaginar, ci se aşezase şi studia acum cu atenţie o carte, întinsă pe canapea. Ce făptură ciudată! Îşi exersa oare rolul într-o piesă?

Cel mai bine ar fi fost să se retragă în tăcere şi să pretindă că n-o văzuse în acea dimineaţă. Dar oricât de chibzuită ar fi fost această alegere, dorinţa de a continua s-o privească era mai puternică.

Nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de încântat. Şi cu toate acestea, cu câtă neruşinare îi invada intimitatea, ca un voaior. Din nefericire, nu avea forţa să se retragă. Aparent, Lydia îşi pierduse interesul pentru lectură, şi se întoarse către serviciul de ceai amplasat pe măsuţa din faţa ei. Brusc, tresări, făcu ochii mari şi îşi duse mâna la piept, parcă pentru a-şi potoli bătăile inimii.

Privirile lor se întâlniră, dezvăluind motivul uimirii. Rhys ar fi trebuit să se simtă ruşinat că fusese prins pândind-o prin geamul uşii închise. În schimb, nu simţi decât recunoştinţă pentru faptul că acum era nevoit să-i vorbească. Şi era recunoscător că eşuase lamentabil în încercarea de-a rămâne nevăzut.

Îşi adună gândurile şi deschise uşa încet, încercând să pară stăpân pe situaţie, un model de conduită şi nicidecum un şarlatan prins în flagrant delict.

— Domnişoară Westland.

— Milord, rosti ea cu răsuflarea tăiată, provocându-i fiori pe şira spinării. De cât timp stai acolo?

— Ca gentleman, ar trebui să spun că am trecut prin faţa uşii tocmai în clipa în care ai ridicat privirea spre…

— Dacă aşa ar sta lucrurile, cum de s-a aburit geamul?

Rhys aruncă o privire înapoi. Orice urmă de abur se evaporase. Oricum nu mai conta. Doar dacă nu era o născocire menită să-i pună vorbele la încercare. Să fi fost atât de isteaţă? Fără îndoială. Se întoarse către ea.

— Nu-i politicos să întrerupi pe cineva.

— Nu-i politicos să spionezi!

Lydia se ridică brusc în picioare, făcând serviciul de ceai să zăngănească.

— Îmi amintesc că ţi-am spus aceleaşi cuvinte astă-noapte, îi spuse el.

— Nu-i acelaşi lucru.

— De ce?

— Pentru că grija m-a îndrumat spre odaia tatălui tău.

— Tot grija m-a purtat şi pe mine aici. Te asigur că nu spionam, ci…

Ce putea să-i spună? Că dacă ar fi avut un grăunte de înţelepciune, s-ar fi ţinut departe? Că se simţea atras de ea precum apele mării de lună?

— Voiam doar să-mi cer scuze pentru purtarea mea de aseară. Un gest nepotrivit care nu se va repeta.

— Vorbeşti de sărut?

De sărut, de pasiune, de setea cu care o explorase.

— Desigur.

Lydia se relaxă vizibil.

— Am ajuns şi eu la aceeaşi concluzie mai devreme.

Am avut o purtare nepotrivită pentru o doamnă.

— Atunci gândim la fel. E un lucru bun.

— Să înţeleg că mă căutai? Să-ţi ceri scuze?

— Nu, eram în trecere, dar te-am zărit şi am zis să profit de ocazie. De mult n-a mai intrat soarele aici.

Rhys păşi în odaia scăldată în nuanţe de galben, portocaliu şi verde. Mereu avusese impresia că mama lui sădise o grădină în materialul mobilei şi al draperiilor. Odinioară fusese o cameră luminoasă, unde ducesa păruse mereu fericită. Aruncă o privire spre fereastră şi înţelese că de la un timp, mama lui transformase camera de dimineaţă într-o cameră de doliu, pentru că dintr-o parte a ferestrei se zărea iazul familial.

— Nu credeam că voi deranja pe cineva aici, rosti Lydia în apărarea ei.

Rhys cercetă roşeaţa din obrajii ei, aproape la fel de intensă ca nuanţa buzelor.

— Pe bună dreptate, căci nu m-ai deranjat. Pur şi simplu eram curios. Îşi înclină uşor capul spre serviciul de ceai şi cele două ceşti umplute până la refuz. Aşteptai pe cineva?

Greu de închipuit, dar Lydia se făcu şi mai roşie în obraji. Părea realmente umilită, şi atât de frumoasă încât Rhys ar fi putut să stea ore în şir s-o privească. Nu fusese niciodată atât de atras de o femeie. Poate pentru că nu se aşteptase să cucerească inima unei femei pentru totdeauna. Dar nici explicaţia asta nu-i dădea aripi, căci ştia că nu avea nicio speranţă să aibă o relaţie de lungă durată cu Lydia.

— Păi… ăăă… îşi drese glasul. Mi s-a făcut foarte sete.

Rhys ridică o sprânceană şi nu-şi putu reţine un început de zâmbet.

— Să înţeleg că dacă torni ceai în două ceşti în loc să torni într-una singură de două ori, poţi să bei mai repede?

— Astfel pot răci o cantitate dublă de ceai în acelaşi

interval de timp. Prin urmare, pot să beau ceştile una după alta, şi nu sunt nevoită să mai torn încă o ceaşcă şi să aştept…

— Să se răcească şi aia, completă el.

Lydia încuviinţă încântată, ca şi cum crezuse cu adevărat că Rhys muşcase momeala.

— Fascinant, murmură el.

Traversă încăperea şi se aşeză pe un scaun cu spătar înalt. Lydia tresări de parcă primise o palmă. Era limpede că nu dorea prezenţa lui. Dar Rhys nu voia în ruptul capului să plece.

— Şi ce alte metode năstruşnice mai aveţi voi, americanii, pentru economisirea timpului?

Ochii ei violeţi se întunecară.

— Mă tachinezi.

— Asta pentru că şi tu mă tachinai la rândul tău. Ce faci aici, Lydia?

La auzul numelui ei mic, tânăra păru la fel de surprinsă ca în clipa când îl zărise zăbovind la fereastra uşii, asemenea unui copil al străzii care se holbează în vitrina unui magazin de Crăciun. Se aşeză pe canapea, cu braţele încrucişate în poală.

— Exersam, mărturisi ea cu glas scăzut.

— Ce exersai?

— Serveam ceaiul unui domn.

— Aha. Şi unde e acest domn norocos, care beneficiază de atenţia ta?

— Te faci că nu înţelegi.

— Tot ce se poate. De ce nu mă lămureşti?

Lydia se gândi să-i arunce lichidul călduţ în faţă, dar cum el nu izbucnise încă în hohote de râs, îşi spuse că, prin tachinările lui, marchizul încerca s-o facă să se simtă în largul ei. Sau poate voia s-o umilească şi mai mult. Hotărî totuşi să rişte, în speranţa că destăinuirile ei îl vor îndemna s-o ajute.

Ridică în grabă cartea de pe canapea şi i-o înmână. Vizibil surprins, Rhys luă cartea şi îşi trecu degetele peste copertă.

— *Normele etichetei sociale,* murmură el.

O privi întrebător.

Lydia se gândi că, dacă mai continua să roşească sub privirea lui arzătoare, va putea să încălzească ceaiul direct pe obraji.

— Încerc să dobândesc o purtare aleasă.

— Deşi nu te cunosc prea bine, mi-e greu să mi te închipui cu purtări necuviincioase.

Lydia îi aruncă o privire grăitoare. Rhys îşi drese glasul.

— Azi-noapte a fost o excepţie, nu mă îndoiesc.

Lydia se trase la marginea canapelei.

— Pot să-ţi vorbesc cinstit?

— Te rog!

Lydia îşi umezi buzele şi inspiră sacadat.

— Nu vreau ca tatăl tău să moară.

— Ce drăguţ din partea ta!

— Te rog nu mă lua peste picior!

— Lupul nu-şi schimbă năravul. O să încerc totuşi să fiu mai afabil.

Rhys puse cartea deoparte, se îndreptă de spate şi îi oferi întreaga lui atenţie, dând impresia că urma s-o asculte cu luare-aminte.

Lydia şovăi puţin, dar îşi dorea într-atât de mult să reuşească, încât trebuia să rişte o lămurire:

— Îmi doresc tare mult ca pe durata şederii noastre în Anglia să vizitez Londra înainte de încheierea sezonului.

Cu cotul rezemat de braţul jilţului, Rhys îşi mângâie buza inferioară cu degetul. Lydia adora forma buzelor lui. Nu erau subţiri, aşa cum văzuse la atâţia bărbaţi. Avea o gură plină, dar nu efeminată. Erau impunătoare, nu umflate. Generoase şi incredibil de moi. Nu purtau pecetea

soarelui şi a vântului uscat din Texas. Buzele lor se modelaseră perfect în urmă cu o seară.

El îşi drese glasul, iar ea îl ţintui cu privirea.

— Continuă, o îndemnă el, părând că se străduia să şi înăbuşe un zâmbet.

Ea îşi linse din nou buzele, întrebându-se de ce simţea furnicături pe ele. Oare buzele îşi puteau aminti ceea ce îşi amintea ea? Oare sărutul lui îşi lăsase amprenta asupra ei? Oare el simţea, la rândul său, furnicături pe buze?

Îşi alungă din minte acele gânduri.

— Nu stau prea mult la Londra şi vreau să las o impresie bună. Trebuie să învăţ tot ceea ce aş fi învăţat dacă aş fi trăit aici ani de zile. Nu vreau să mă poticnesc la primul meu bal ca o ţărăncuţă proaspăt sosită la oraş.

— Sunt sigur că ai fost la dans până acum.

— Într-un hambar! Sări în picioare, ocoli masa şi începu să facă păşească încolo şi încoace, fără să îşi poată stăpâni agitaţia. Se învârti şi îi aruncă o privire jalnică. Organizăm dansurile în hambar. Indiferent cât îl cureţi şi câte paie proaspete aduci, tot miroase a bălegar şi a cal. N-am primit niciodată o invitaţie aurită. Oamenii sunt invitaţi din gură-n gură sau printr-un bilet lipit afară la magazinul general. Rochia asta – îşi trecu mâinile peste ea de la piept până la şolduri – e mai frumoasă decât tot ce-am purtat eu vreodată la un dans, cu excepţia zilei mele de naştere. Din stambă, modestă… ah!

Îşi reluă frustrată mersul agitat. Cum ar fi putut să explice inexplicabilul? De regulă, detesta femeile plângăcioase. Nu dorea ca el s-o considere astfel, însă ajunsese atât de departe – şi nu doar ca distanţă, ci şi în privinţa eforturilor de a-şi îndeplini visul.

— Nu vreau să par nerecunoscătoare, însă ani la rând am citit scrisorile lui Lauren. Tot ce a scris ea despre strălucirea şi sclipirea Londrei. În timp ce eu aveam doar tinichea. Nu e vina nimănui. Pur şi simplu e o chestiune de

noroc. Să fii plictisitoare şi ştearsă şi înfăşurată în nuanţe de maro. Se întoarse şi îl privi. Probabil mă crezi foarte superficială.

Ceea ce credea Rhys era că locul Lydiei Westland era într-o sală sclipitoare de bal, cu o mulţime de domni înghesuindu-se în jurul ei. Cu siguranţă, ştia că pe lume erau probleme mult mai grave decât croiala unei rochii de bal, însă pentru o tânără nu exista ceva mai important, nu exista nimic mai eficient decât sezonul ca să-i stabilească tot restul vieţii.

Lydia avea dreptate că, pentru un domn, felul în care o doamnă stăpânea eticheta influenţa interesul acestuia în privinţa unei eventuale căsătorii cu ea. În timpul sezonului, femeile cochetau, îşi expuneau farmecele, talentul de a atrage, demonstrând cât de demne erau de căsătoria cu un nobil.

Rhys nu-i lua în nume de rău faptul că voia să facă o impresie bună, mai ales dacă răstimpul petrecut la Londra era scurt, în luna mai, sezonul era în plină desfăşurare.

Lydia stătea în vârful degetelor, cu mâinile împreunate, şi îl privea de parcă aştepta un răspuns profund din partea lui.

— Majoritatea femeilor sunt superficiale, rosti el în glumă.

Lydia îşi dădu ochii peste cap şi-i întoarse spatele.

— Dar mai ştiu, continuă el, fără să înţeleagă de ce dorea cu disperare să n-o dezamăgească, şi cum este să îţi doreşti ceea ce n-ai mai avut. Din nefericire, Lydia, în ceea ce te priveşte, mi-e teamă că vei afla curând că realitatea este departe de a fi pe măsura fanteziei.

Lydia îi aruncă o privire provocatoare peste umăr.

— Nu ar fi atât de departe dacă m-ai ajuta puţin.

Rhys rămase cu răsuflarea tăiată.

— Poftim?

Lydia traversă iute încăperea, se aşeză în genunchi în

faţa lui, cu faldurile rochiei răspândite în jurul ei, şi îl prinse de mâini.

— Ai putea să mă înveţi ce nu ştiu.

Căldura din mâinile ei era la fel de ispititoare ca rugămintea din priviri. Cu greu, Rhys se stăpâni să nu-i cuprindă mâinile între degete şi s-o tragă la piept.

— Ştii destule, rosti el în cele din urmă.

— Dar nu ştiu totul. Şi mă pierd repede cu firea. Cum a fost la prima noastră întâlnire. Ţi-am spus „Excelenţă”. Şi mărturisesc că ştiam forma corectă de adresare, dar n-aveam experienţă. Dacă ai exersa cu minte puţin…

— Să exersez cu tine?

Lydia dădu din cap încântată.

— Să iei ceaiul cu mine, să mă conduci *pe mine* la cină, nu pe mama. Să-mi şopteşti la ureche dacă atingerea mea e prea uşoară sau nu e prea uşoară. Dacă merg prea repede sau prea încet. Orice.

Rhys clătină din cap şi închise ochii. Ceea ce îşi dorea Lydia n-avea legătură cu politeţea, ci cu seducţia. Îşi înăbuşi impulsurile viscerale şi deschise ochii.

— Exclus.

— De ce? La o adică, suntem înrudiţi, şi există un obicei ca bărbaţii să ia sub aripa lor o rudă de sex feminin.

Sfinte Doamne, Rhys ar fi vrut s-o ia sub trupul său, ar fi vrut ca ea să se zvârcolească sub el şi să-i strige numele. Era chiar atât de naivă să nu simtă tumultul dintre ei? Să nu simtă dorinţa asta nebună ce-i răscolea trupul? Rhys se simţea ca un vulcan dezlănţuit, iar Lydia îi părea rece ca o noapte de iarnă. Ar fi vrut să-i topească stratul de gheaţă şi să hrănească flăcările ce izbucniseră la pod, la adăpostul întunericului.

— N-ar fi chibzuit să petrecem timp împreună, după cum ne-a demonstrat noaptea trecută, rosti el.

Era adevărul. Abia îşi mai ţinea pornirile în frâu.

— Acum nu mă seduci.

Nu că nu şi-ar fi dorit.

Lydia îşi trase mâinile, văduvindu-l de atingerea lor catifelată, şi se lăsă pe vine.

— Am încercat să aflu mai multe din cărţi, dar sunt atâtea detalii omise. Lucruri pe care *tu* le cunoşti.

— N-am luat parte la jocurile de societate cât timp am fost în Londra.

Lydia îşi încruntă nedumerită fruntea delicată. Rhys ar fi vrut să-şi pună degetul pe pielea ei şi să-i alunge ridurile.

— Deloc? întrebă ea.

— Nu m-au interesat balurile. Şi chiar dacă aş fi fost o partidă bună, ca mezin al familiei, Quentin a fost mereu preferat, căutat şi invitat la toate seratele posibile.

— Dar ai fost fără îndoială educat pentru asemenea situaţii.

— Nu cunoştinţele îmi lipsesc, ci mai degrabă experienţa de care aveai nevoie.

Rhys se foi în jilţ, puţin stingherit de privirea ei cercetătoare, care parcă încerca să desluşească nivelul cunoştinţelor sale.

Lydia îşi lăsă privirile în poală.

— Dacă ajung în Londra şi mă fac de râs?

— N-o să te faci de râs.

Ea îşi ridică timid privirea, iar în ochii ei de culoarea levănţicii se citea teamă şi vulnerabilitate.

— Cum să nu mă fac de râs, dacă nu apuc să pun în practică tot ce-am învăţat? Speranţele nefondate şi domnii imaginari nu mi-au oferit încrederea necesară să păşesc într-o sală de bal, şi tocmai de încredere am nevoie ca să reuşesc.

— Ai perfectă dreptate.

Pe chipul ei înflori un zâmbet plin de mirare şi de admiraţie.

— Am trăit toată viaţa ca o cenuşăreasă. Ştii povestea?

— Da, povestea lui Perrault. Nu ştiam că ai o mamă vitregă nesuferită. Sau în cazul tău, un tată vitreg la fel de nesuferit.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Niciuna, nici alta. Dar sunt o ţărăncuţă care de mică a visat la o noapte de magie. Poate cu ajutorul tău vor fi mai multe.

Rhys miji ochii.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu doresc să mă întorc în Texas. Vreau să-mi petrec restul vieţii în lux.

— Şi ce te faci când vei descoperi că aurul nu era decât o imitaţie jalnică?

O undă de îngrijorare străbătu chipul ei.

— Şi *papa* mi-a zis ceva similar. Dar poate pentru că voi sunteţi bărbaţi şi nu înţelegeţi despre ce vorbesc.

— Ah, înţeleg prea bine. Mult mai bine decât îţi închipui. Şi nu ştiu dacă nu e mai bine să trăieşti într-un vis decât să dai piept cu realitatea.

— Eşti prea cinic. Nu ştiu ce mi-a venit să te întreb sau ce în a făcut să cred că mă vei ajuta.

Lydia dădu să se ridice. Rhys o prinse de încheietură şi o opri, cu inima bătându-i nebuneşte în piept. Era convins că va cugeta la acest moment pentru tot restul vieţii, fără să înţeleagă ce-l îmboldise să spună:

— Te voi ajuta şi te voi învăţa ceea ce crezi că nu ştii.

Chipul ei fu scăldat de o fericire fără margini. Îl luă pe după gât şi îşi lipi obrazul de al lui, cuibărită în poala marchizului.

— Îţi mulţumesc din suflet, Rhys!

Rhys îşi înfipse degetele în braţele scaunului ca să nu şi le înfigă într-ale ei, să nu-şi îngroape mâinile în pletele ei, ori s-o prindă de talie.

Lydia se retrase puţin pentru a-l privi în adâncul ochilor. Îşi trase mâinile încet de după gâtul lui, fixându-şi

degetele mari sub maxilarul său, unde-i simţea fără îndoială pulsul alert.

Trupul lui se înfierbântă brusc, de parcă soarele se strecurase pe furiş în încăpere. Însă veselia ei se risipea încetul cu încetul, pe măsură ce înţelegea semnificaţia îmbrăţişării lor. Rhys o sesizase numaidecât. În schimb, pentru Lydia conştientizarea se trezise încet la viaţă, dar Rhys o observase la fel de limpede cum observa primele semne ale primăverii – sânii ei ca nişte muguri, buzele ei ca nişte petale de flori.

Ar fi trebuit să aibă prezenţa de spirit s-o ridice din poală, dar se temea că orice atingere ar fi adus-o mai aproape de el, de buzele lui. Lydia clipi şi scutură din cap, apoi sări din poala lui, roşie la faţă.

— Îmi cer scuze!

— Iată prima lecţie: pe viitor, dacă voi face ceva ce-ţi este pe plac, un simplu „mulţumesc” este suficient.

— Mulţumesc, rosti ea cu delicateţe, făcând un pas înapoi.

— Pentru puţin.

Rhys eliberă braţele jilţului, temându-se că vor purta pe veci urmele încordării sale. Se ridică în picioare, iar Lydia făcu încă un pas înapoi, ferindu-şi privirea.

— Lydia.

Privirile lor se întâlniră.

— Va trebui să-ţi domolim entuziasmul.

Lydia încuviinţă.

— Nu m-am purtat deloc ca o doamnă.

— De-acord. Şi n-aş vrea ca lecţiile să fie formale. Când ne vom întâlni, te voi învăţa câte ceva.

Lydia dădu din cap.

— Mi se pare rezonabil.

— Prea bine.

Rhys porni spre uşă.

— Şi când crezi că ne vom întâlni? întrebă ea.

Rhys rămase pe loc, căutând un răspuns potrivit. Ar fi vrut să spună: „Cât mai rar cu putinţă”. O scurtă privire peste umăr fu îndeajuns să-l convingă că nu suporta gândul s-o dezamăgească.

— Voi avea grijă să ne întâlnim des.

— Mersi.

Rhys înclină scurt din cap şi ieşi din încăpere. Simţea nevoia să iasă la o rundă de călărie epuizantă prin împrejurimi, deşi nimic n-ar mai fi putut să-i alunge regretul că acceptase s-o ajute.

Capitolul 7

Urletele începură la ora patru fix. De data aceasta, Rhys nu mai avea nicio îndoială, pentru că se întorsese de la plimbarea călare de după-amiază şi se îndrepta spre odăile sale. Tocmai trecea pe lângă orologiul mare, când un ţipăt ascuţit sfâşie tăcerea coridorului şi reverberă prin întreg conacul.

Ultima oară când mama lui ţipase în halul acesta, de vină fusese şoricelul ascuns sub măsuţa de toaletă a ducesei. Din fericire, William era foarte îndemânatic la prins rozătoare – un talent deprins de pe străzile Londrei – şi reuşise să pună mâna pe afurisit şi să-l scoată din casă. Cel puţin aşa susţinuse William. Rhys bă nuia că valetul său îl luase sub oblăduirea lui.

William urca deja treptele când Rhys îl ajunse din urmă.

— Pun rămăşag că-i un şoarece, şefu’, rosti William peste umăr, încetinind pasul ca Rhys să-l poată ajunge.

— Milord, îl corectă Rhys.

— Nu-i nevoie să vă rugaţi, şefu’. O să-l prind pe afurisit cât ai zice peşte.

Rhys îşi înăbuşi un oftat.

— Nu mă rugam. Îţi spuneam cum să mi te adresezi când suntem aici.[3]

— Da, da, tot uit.

Înainte ca fratele său mai mare să-şi afle sfârşitul în iaz, Rhys se îndepărtase într-atât de mult de familie, încât doar o mână de oameni mai cunoşteau originile sale de viţă nobilă. Fireşte, niciuna dintre doamne nu-i cunoscuse obârşia. Îl crezuseră un oarecare, instruit în tainele seducţiei de către Lady Sachse. O doamnă pe care Rhys n-o sărutase niciodată, şi cu atât mai puţin să se culce cu ea. Greu de zis de ce Lady Sachse era atât de preocupată de treburile altor doamne, dat fiind că era mai celibatară ca o călugăriţă.

Toate gândurile despre acea femeie se risipiră când ajunse în capul scărilor. Înţelegând rapid că problema nu era cauzată de vreun rozător, William se retrase discret, străduindu-se să nu fie observat. Rhys nu putea să-l acuze de laşitate. Confruntarea dintre două femei furioase era un eveniment inedit la Harrington. După ţipetele care făceau zidurile să tremure, maică-sa părea stăpână pe situaţie, dar focul şi pasiunea din privirile Lydiei, interpusă ameninţător între ducesă şi fratele ei, dezminţea prima lui impresie.

Dumnezeule, era ca o leoaică ce-şi apăra puiul, aşteptând ca lupta fizică să ia locul celei verbale – moment în care Dumnezeu s-o aibă în pază pe mama lui!

— Mamă? îndrăzni Rhys să intervină.

Ducesa se răsuci brusc, iar palma ei se lipi cu zgomot de obrazul său, spulberând tăcerea mormântală ce se aşternuse în coridor. Avea ochii înlăcrimaţi, iar lacrimile erau pentru el. Rhys simţi furnicături îndărătul pleoapelor, şi făcu un pas spre ea, cu intenţia s-o ia în braţe…

— Mi-ai promis! îi tăie ducesa avântul. Mi-ai promis că

---

3 *My lord* are dublu sens: formula de adresare „milord“, dar şi echivalentul englezesc pentru „Doamne Sfinte!" (n.tr.)

n-o să-mi ţină calea. Iar acum, golanul ăsta mic şi neisprăvit…

— … n-a făcut altceva decât să iasă pe coridor, protestă Lydia, clocotind de furie.

— O căutam pe Lyd, rosti băiatul, ieşind din spatele surorii sale, care se postă imediat în faţa lui.

În mod obişnuit, Rhys ar fi găsit ciorovăiala lor amuzantă. În această clipă însă, încerca să alunge durerea din obraz, gură şi inimă.

— Mi-ai promis! repetă ducesa.

— Ştiu, rosti el cu glas scăzut. O să rectific situaţia cât de curând.

— Vreau să dispară din casa mea!

— Asta nu se poate.

— Vreau ca odrasla bastardului să fie biciuită!

— Nici moartă nu te las, mârâi Lydia.

— Se poate aranja, rosti ducesa cu îngâmfare.

— Mamă, cine stă cu tata? întrebă Rhys, încercând să-i abată gândurile de la ceartă, să calmeze cumva spiritele.

Ducesa îşi întoarse brusc privirea către Rhys, iar pe chipul ei se putea citi groaza.

— Crezi că ne-a auzit?

Probabil îi ardea de glumă. Ducele ar fi auzit discuţia şi din mormânt. Rhys se mulţumi să clatine din cap.

— Sper că nu, dar dacă a auzit ceva, spune-i că ai văzut un şoarece.

— Da, desigur, murmură ea dusă pe gânduri, înainte să se îndrepte spre uşă. Doar ştie că mi-e groază de creaturile alea nesuferite.

Mama lui intră în dormitorul ducelui, iar Rhys îşi întoarse privirea către Lydia şi Colton. Îi era silă de ceea ce urma să facă, dar trebuia să păstreze ordinea.

— Vom discuta nefericita întâmplare în biroul meu.

— Colton n-a greşit cu nimic, insistă Lydia.

Rhys miji ochii la ea.

— În clipa de faţă nu sunt dispus să fiu contrazis sau corectat. Şi la câtă furie citesc în privirea ta, ţi-aş sugera să-ţi iei un răgaz să te linişteşti, înainte să discutăm prezenţa ta şi a fratelui tău pe acest coridor. Din câte-mi amintesc, i-am cerut în mod explicit lui Grayson şi familiei sale să nu pună piciorul aici între orele două şi cinci.

După fulgerele din ochii ei, vorbele lui o înfuriaseră şi mai mult. Lydia dădu să spună ceva, dar el îi reteză vorba cu o mişcare a mâinii.

— În birou.

Lydia închise gura, se îndreptă de spate, încleştă pumnii de faldurile fustei şi coborî treptele cu furie. Colton porni pe urmele ei, dar se opri în dreptul lui Rhys.

— Nu vrei să te pui rău cu ea, crede-mă, îl avertiză el înainte să coboare treptele.

Dimpotrivă. Rhys aştepta cu nerăbdare confruntarea, sperând că în urma discuţiei Lydia va renunţa la serviciile lui de mentor al bunelor maniere. Din câte văzuse, avea fără îndoială nevoie de nişte sfaturi solide pentru rezolvarea adecvată a situaţiilor neplăcute.

Rhys scoase o batistă cu monogramă din buzunar, se şterse la gură şi, spre neplăcerea lui, descoperi urme de sânge. În timp ce cobora treptele, se gândi că nu-i surâdea rolul de erou rănit. Când ajunse în foaier, o zări pe Lydia înaintând în direcţia greşită.

— În biroul meu, strigă după ei.

Lydia se răsuci, încruntată, privind în jurul foaierului, apoi făcu semn peste umăr.

— Biblioteca e…

— … una, biroul meu e alta, i-o reteză el. Fiţi drăguţi şi urmaţi-mă!

Buzele ei strânse a răzvrătire îi indicau faptul că ar fi preferat ca ea să se afle în frunte. Cât de diferit se purta acum, când o persoană dragă ei era ameninţată. La prima impresie îi păruse tânără, încântătoare şi naivă. Totuşi, în

acel moment ar fi fost capabilă să-i scoată ochii. Spre surprinderea lui, găsea această trăsătură a personalităţii ei foarte atrăgătoare.

Rhys îi conduse pe coridorul lung şi intră într-o încăpere cu vedere spre grădină, asemenea bibliotecii. Spre deosebire de bibliotecă însă, în birou nu se aflau rafturi cu cărţi. Aici nu se găseau decât registre şi catastife menite să ajute la administrarea proprietăţii. Un loc unde nu se putea ascunde de responsabilităţi.

Şi nici ele nu-i puteau scăpa din mână în această încăpere mai mică.

Rhys traversă odaia, se întoarse şi se sprijini de birou, încleştându-şi pumnii pe marginea lucioasă. Nu-şi invită oaspeţii belicoşi să ia loc în fotolii. Era mai bine să-şi primească mustrarea în picioare.

— Nu ţi-a spus tatăl tău că trebuie să părăsiţi conacul la orele după-amiezii?

— Ba da, răspunse Lydia scurt, dar…

— N-am vrut să merg cu trăsura, completă Colton.

Lydia se întoarse către el.

— Lasă-mă pe mine, te rog!

— Mă descurc şi singur.

Rhys recunoscu numaidecât dilema Lydiei: sora mai mare, dorind să-şi protejeze frăţiorul care voia să se dovedească bărbat. Rhys urmărea cu fascinaţie gama de sentimente ce îi traversau chipul, dar în toate regăsea iubirea adâncă pe care Lydia o purta băiatului.

Ea înclină scurt din cap, iar băiatul păşi posomorât înainte.

— E tare plictisitor să stai în trăsură şi să nu faci nimic. Tata mi-a zis că pot să rămân în casă, atâta vreme cât nu ies din cameră. Mă uitam pe fereastră şi v-am văzut venind călare. Am ieşit s-o caut pe Lydia, pentru că voiam să împrumut un cal şi să ies puţin la plimbare. Am ieşit pe coridor chiar în clipa în care ducesa urca scările. Băiatul

ridică din umeri. O simplă nepotrivire.

— Puţin spus, nepotrivire, cugetă Rhys cu glas tare.

Cu coada ochiului zări zvâcnetul de pe buzele Lydiei. Se aplecă uşor înainte, şi tot umorul dispăru de pe chipul ei. Instinctiv, Lydia făcu o jumătate de pas spre el, apropiindu-se de băiat. Rhys se retrase. La fel şi Lydia.

Fascinant.

— Dar nu ţi se pare la fel de plictisitor să călăreşti pe meleagurile astea mohorâte?

— Când stai în trăsură nu faci nimic. Dar când călăreşti… Ochii băiatului scânteiară. Tu eşti stăpânul.

— Şi nu crezi că tatăl tău s-ar supăra dacă ai pleca de capul tău prin ţinutul ăsta pe care nu-l cunoşti deloc?

— Nu. Obişnuiesc să merg singur în oraş sau în căutarea vitelor rătăcite de turmă.

— Interesant. Dar în Texas cunoşti împrejurimile. Aici te poţi pierde cu uşurinţă.

— Ştiu să mă orientez şi să îmi aleg puncte de reper. Mereu mi-am găsit drumul spre casă. Pe bune, chiar şi noaptea…

— Nu zău? întrebă Rhys, încercând în zadar să-şi ascundă neîncrederea din glas.

— Are dreptate, rosti Lydia pe un ton ce nu lăsa loc de discuţie.

— Aşa deci. O să vorbesc cu tatăl vostru. Dacă e şi el de-acord, o să-ţi pun la dispoziţie un cal pe perioada şederii voastre aici.

Privea lui Colton se înseninã.

— Mulţumesc.

— Eşti la fel de îndemânatic la cititul orei precum eşti la alegerea reperelor?

— Da, domnule.

— Lămureşte-mă atunci cum de ai ieşit pe coridor la o oră nepermisă.

— N-am ceas şi mi s-a părut că am stat o veşnicie

înăuntru.

Rhys se îndreptă de spate şi se depărtă discret de birou, moment în care Lydia făcu un pas spre fratele ei. Îl compătimea pe cel care îndrăznea să se-atingă de copil.

Băgă mâna în buzunarul vestei, de unde scoase un ceas şi îi desprinse lanţul. Cu degetul mare frecă blazonul ducal gravat pe capacul de aur masiv.

— Ceasul ăsta a fost al tatălui meu, rosti el încet. Care l-a primit de la bunicul meu.

Îl întinse băiatului, care, spre satisfacţia lui, îl primi cu nesfârşită consideraţie.

— Doamne! E tare elegant, rosti el cu înfiorare. Uită-te la el, Lyd!

Lydia se apropie uşor şi încuviinţă cu glas scăzut.

— E al tău, spuse Rhys.

Cei doi îl priviră de parcă îşi pierduse minţile. Poate chiar se scrântise. Tradiţia cerea ca acest ceas să fie înmânat numai fiilor legitimi.

— Adică pot să-l folosesc cât stăm aici? întrebă Colton.

— Nu, ţi-l dau de tot. Tatăl meu a dorit să-l predau întâiului născut… care e tatăl tău. La rândul său, Grayson îl va lăsa moştenire întâiului său născut. Acela eşti tu. Ţin minte că ducele i-a oferit tatălui tău un ceas înainte să plece în Texas. Drept urmare, tatăl tău nu mai are nevoie de încă unul, iar acesta îţi revine de drept.

Băiatul radia de fericire.

— O să am mare grijă de el! Mulţumesc, unchiule Rhys.

Tonul familiar şi deloc potrivit al băiatului îi strânse inima. Îşi drese glasul.

— Aşa să faci. Poţi să pleci.

Lydia îi puse o mână pe umăr.

— Aşteaptă-mă pe coridor! Îl urmări cu privirea până ieşi, apoi se întoarse la Rhys. Îţi mulţumesc, rosti ea cu

blândeţe.

— Cadoul este lipsit de însemnătate. De fapt, am un alt ceas pe care-l prefer.

Lydia clătină din cap şi se apropie de el.

— Nu pentru ceas îţi mulţumeam, ci pentru că nu l-ai corectat când ţi-a spus „unchiule”. Mai demult l-am auzit pe tata lămurind-o pe mama cum stau lucrurile aici. Ştiu că potrivit legii din Anglia, bastarzii sunt consideraţi non-persoane. Nu ţi-e rudă în adevăratul sens al cuvântului. Faptul că-i arăţi respect îţi face cinste.

— Exagerezi acum.

— Nu cred. Lauren mi-a explicat că, dacă voi lua parte la sezonul londonez, nu voi fi primită la fel de călduros ca ea, şi bărbaţii nu-mi vor da prea mare importanţă. Tatăl ei vitreg face parte din aristocraţie. Al meu e un nimeni conform legii.

Ciudat cum vorbea despre acel „nimeni” ca de un lucru important, drag şi iubit.

— Te asigur că oamenii îţi vor da importanţă, indiferent de poziţia lui Grayson. Dacă-mi permiţi acum, aş...

— Îţi sângerează buza din nou.

Rhys îşi pipăi uşor buza cu vârful limbii şi simţi gustul metalic.

— O nimica toată.

Cu toate astea, scotoci în buzunar şi scoase din nou batista. Dar când ridică mâna să se şteargă, degetele albe şi delicate ale Lydiei se lipiră de pielea lui aspră şi bronzată.

— Lasă-mă pe mine, rosti ea cu glas fierbinte, ca mângâierea lunii peste aşternutul de satin.

Rhys bănuia că n-o făcuse cu intenţie, dar cu toate acestea, rămase neclintit în vreme ce ea îi luă batista din mână şi îi şterse delicat colţul gurii, lăsându-şi imaginaţia să zburde liberă, închipuindu-şi atingerile ei pe fiecare părticică a trupului.

Încruntându-şi uşor sprâncenele delicate, Lydia înclină capul şi îi examină cu atenţie gura. Rhys nu-şi amintea să fi fost tratat vreodată cu atâta grijă. Simţi furnicături pe buze, tânjind după sărutul ei. Oare şi ea se gândea la sărutul lor din acea seară?

Lydia înfăşură colţul batistei în jurul degetului şi îl umezi cu limba, apoi îl şterse din nou.

— S-a întărit sângele, îl lămuri ea.

Rhys înghiţi în sec, încercând să-şi înăbuşe invidia faţă de bucata de pânză care purta gustul, mireasma şi căldura ei.

— Nu-mi vine să cred că te-a pălmuit, rosti ea cu duioşie.

— Te asigur că n-a făcut-o intenţionat. Era surescitată şi a acţionat fără să gândească.

Lydia se opri din îngrijirile delicate şi îl privi în ochi.

— Îi îngădui prea multe.

— E ducesă. I se îngăduie cam orice.

— Cineva ar trebui să-i pună lacăt la limbă.

Lacăt la limbă? Gândurile îl purtară spre limba Lydiei, ferecată bine, dar nu de fierul lacătului, ci de buzele sale catifelate, în timp ce ea se zvârcolea sub trupul său, strigându-i numele.

Alungă aceste gânduri înainte să-l împingă la ceva nechibzuit, înainte s-o ia în braţe şi s-o seducă. Lydia nu era vreo femeie plictisită, în căutarea plăcerilor nebănuite pe care el le putea oferi, ci o tânără naivă, un oaspete în casa lui şi fiica fratelui său bastard.

Intenţiile sale erau cu totul nepotrivite. Mai bine se întorcea la chestiunea curentă, înainte să-şi piardă cu totul minţile.

— Fiind oaspetele nostru, trag nădejde că nu vei aplica ducesei corecţia pe care crezi că o merită.

Acele buze afurisite şi ademenitoare se destinseră într-un surâs delicat.

— Până acum mi-am înfrânat pornirea destul de bine, nu-i aşa?

— Cu greu, aş spune. Ceva îmi spune că, dacă s-ar fi oprit o clipă din ţipat, te-ai fi repezit asupra ei ca un cavaler într-o cruciadă.

Zâmbetul ei se stinse.

— O doamnă nu face aşa ceva.

— Ce-i drept. Rhys îi luă obrazul în palmă şi îşi plimbă degetul pe buzele ei pline. Deşi, între noi fie vorba, cred că eşti o doamnă pe cinste.

Dar nu una foarte precaută, căci se mulţumi să-l privească în ochi, fără să se clintească. În aşteptare. Aşteptând ca el să-i curme dorinţa arzătoare din priviri. Aşteptând ca el să-şi nesocotească înţelepciunea inimii.

— Verişoara ta se înşală amarnic în privinţa situaţiei tale, murmură el. Dacă ajungi în Londra înainte de încheierea sezonului, bărbaţii vor roi în jurul tău.

— Eşti foarte amabil, rosti ea cu răsuflarea tăiată, de parcă nu reuşea să tragă aer în piept.

— Te asigur că nu sunt deloc amabil. Iar acum vei primi a doua lecţie. Una pe care n-aveai cum s-o înveţi din cărţi. Una pe care n-ai învăţat-o în prima seară. Niciodată să nu rămâi singură în compania unui bărbat.

Rhys îşi coborî puţin capul. Preţ de o clipă, Lydia făcu ochii mari, apoi îi închise strâns şi deschise buzele. O văpaie răscoli măruntaiele marchizului când buzele lor se atinseră, iar sângele îi năvăli în cap. Nu o scânteie ce prinde încet viaţă, ci o explozie instantanee. Lydia se topi în braţele lui Rhys, cu sânii striviţi de pieptul său. Îl cuprinse de talie şi începu să-i mângâie spatele.

Cu simţurile în alertă, Rhys savura fiecare centimetru din braţele ei care se încolăceau în jurul lui asemenea vrejului în jurul falnicului stejar. Era asaltat, inundat şi doborât de inocenţa ei. Voia să-i fie stăpân, voia ca Lydia să fie a lui.

În. Vreme ce limba lui îi explora cu aviditate gura, o prinse de fese şi îi lipi coapsele de trupul lui chinuit de dorinţă. Gemetele lui guturale păreau să vină din gâtlejul unui animal rănit, un animal ce ştie că prada s-a preschimbat în prădător.

Căutase s-o intimideze, dar descoperise că ea era mult mai bine înarmată. Inocenţa dezlănţuită era o forţă de neoprit.

— Lyd! strigă Colton de pe coridor. S-a întors *papa.*

Lydia sări ca arsă tocmai în clipa când Rhys se îndreptă brusc de spate. Amândoi răsuflau din greu sub apăsarea dorinţelor neîmplinite.

Roşind tot mai puternic, Lydia îi întinse batista cu degete tremurânde. Rhys n-avu încotro şi o luă.

Lydia ieşi din biroul lui ca din puşcă, iar Rhys strânse în pumn batista care mai păstra căldura ei. Dar nu era suficient, iar nebunia se strecură încet în mintea lui.

Capitolul 8

Lydia nu ştia ce demon o îmboldise să iasă pe coridorul întunecat după miezul nopţii. Nu putea să doarmă. În mintea ei se răsucea un vârtej de întrebări fără răspuns.

Rhys fusese gentlemanul perfect în acea seară. Mult prea perfect. Din raţiuni nebănuite era deopotrivă supărată pe el şi fascinată mai mult decât i-ar fi plăcut să recunoască.

Se ţinuse de promisiune şi o învăţase lucruri pe care nu le putea afla din cărţi. O condusese la cină, şoptindu-i că nu era politicos să aştepte până când toată lumea avea

mâncarea în faţă. Dimpotrivă, normal era să începe să mănânce de îndată ce era servită. Până atunci trecuse cu vederea acel detaliu.

Familia ei aştepta mereu până erau serviţi cu toţii, poate pentru că îşi puneau singuri mâncarea în farfurie şi pasau oalele şi castroanele de la unul la altul.

Cu toate că Rhys discutase aproape exclusiv cu tatăl ei vitreg, marchizul şi ea avuseseră conversaţii tăcute pe întreaga durată a cinei. Provocarea era să-i trimită mesaje discrete numai lui, fără ca altcineva să bage de seamă: coborârea privirii spre farfurie sau arcuirea unei sprâncene în semn de întrebare. Încuviinţările marchizului îi erau adresate numai ei. Lydia nu se simţise niciodată atât de conectată la gândurile şi stările cuiva.

Mai ales când se sărutau. Ea răspundea la fiecare mângâiere a limbii lui, la fiecare mişcare a buzelor. El o îndruma fără cuvinte, iar ea se lăsa de fiecare dată purtată în direcţia dorită de el, întrucât călătoria era mereu incitantă.

Rhys era întruchiparea tuturor visurilor ei.

Era chipeş. Într-atât de chipeş, încât îi era îndeajuns doar să-l privească pentru tot restul vieţii.

Era bun la inimă. Oare nu demonstrase asta când îl invitase pe tatăl ei acolo, în pofida protestelor ducesei?

Era generos. Îi oferise lui Colton ceasul ducelui, un suvenir de familie pe care ar fi putut să-l lase moştenire propriului său fiu.

Era un domn adevărat. Avea maniere impecabile. Chiar şi atunci când erau singuri, nu încercase să profite de ea. Pe pod o avertizase înainte s-o sărute, doar că ea refuzase să ţină cont de avertismentul lui.

Era respectabil. Spre deosebire de tatăl ei vitreg, Rhys nu fusese exilat din cauza unui scandal.

Era stăpânul domeniului. Ar fi putut cu uşurinţă să devină şi stăpânul inimii ei. Şi cu toate astea, se retrăgea la

fel de iute precum avansa. Când părea dispus s-o înveţe, când se arăta îndărătnic.

Era fără îndoială împovărat de problemele de sănătate ale tatălui său. Administrarea moşiei îi revenea, firește, lui Rhys. Lydia se simţea vinovată că-i răpea chiar şi puţin din timp, dar se bucura nespus de prezenţa lui, când nu era ţâfnos.

Puţin mai devreme o lăsase în bibliotecă să le citească tinerilor slujitori, aşa cum făcuse cu o seară în urmă, iar el urcase la tatăl lui. De data asta, Grayson nu îl însoţise. Nu ştia dacă Rhys era în continuare la căpătâiul ducelui.

Lydia ciulise urechile în aşteptarea unui scârţâit de uşă sau a ecoului unor paşi. Dar nu auzise nimic în afară de bătăile inimii. Poate că părăsise aripa înainte să meargă în odăile lui. Sau poate că era în continuare prin preajmă.

Lydia trase aer adânc în piept şi bătu încet la uşa ducelui. Dinăuntru se auzi zgomot de paşi discreţi, iar Lydia se temu să nu fi dat peste ducesă.

Rhys întredeschise uşa. În spatele lui tremura o flacără, împrăştiind umbre mişcătoare pe pereţi. Marchizul o privea de parcă nu înţelegea ce căuta acolo.

Lydia nu era convinsă că ar fi putut să răspundă dacă-i punea această întrebare. Iar el părea atât de obosit. La un moment dat îşi desfăcuse lavaliera, dar o lăsase să atârne la gât. Nu mai avea redingota, iar cămaşa era deschisă la trei nasturi, dezvăluindu-i o mică porţiune din piept. O doamnă adevărată ar fi fost şocată, dar ea lucra pe câmp alături de bărbaţi care aveau obiceiul să-şi dea jos cămăşile când soarele dogorea.

Lydia se linse pe buze, iar privirile lui coborâră îndată pe gura ei. Dacă circumstanţele i-ar fi permis-o, ar fi zâmbit.

— Eşti singur aici? şopti ea.

Rhys se încruntă, făcând ca sprâncenele lui să se

asemene cu un corb având aripile desfăcute.

— Tata e înăuntru.

— Normal, ştiam asta. Voiam să ştiu dacă mai e altcineva. Mai ales ducesa.

În colţul gurii lui apăru un zâmbet.

— Nu. Sunt ani buni de când mama nu mai face vizite nocturne în dormitorul tatălui meu.

Lydia roşi imediat ce înţelese aluzia marchizului. Era o destăinuire personală, care încălca într-un fel intimitatea căsniciei.

— E treaz? întrebă ea.

— Nu.

— Ai vrea să-ţi ţin de urât?

Sprâncenele lui săgetară în sus, pierzându-se printre şuviţele întunecate ce-i atârnau pe frunte.

— A trecut de mult ora ceaiului, Lydia.

— Ştiu. Dar de fiecare dată când ne îmbolnăveam, şi mama ne purta de grijă la căpătâi, venea şi *papa* să-i ţină companie. Mai mult ca s-o ajute pe mama decât din alt motiv. Şi cum tu n-ai pe nimeni cu care să împărţi durerea, am zis să vin eu să te-ajut.

— Pesemne te crezi un înger milostiv?

— Mă consider o prietenă.

Pe chipul lui se citi regretul.

— Îmi cer scuze. Recunosc că o să-mi pierd minţile dacă mai ascult multă vreme bătăile ceasului şi trosnetul focului. Te rog, poftește înăuntru!

Rhys făcu un pas înapoi, deschise uşa mai larg şi o pofti înăuntru cu un gest al mâinii. Lydia păşi înăuntru, conştientă fiind de zgomotul făcut de uşa care se închidea. Sub privirea ei fascinată, Rhys luă un scaun şi îl puse lângă altul, aşezat la capul patului, iar Lydia întrezări încântată încordarea muşchilor pe sub cămaşă.

Marchizul înclină scurt din cap, făcându-i semn să se aşeze în fotoliu. Lydia traversă în tăcere încăperea şi se

aşează. Rhys făcu acelaşi lucru.

Focul mocnea în vatră, fiind de altfel singura sursă de lumină din încăpere. Întunericul domnea în toate colţurile, gata să învăluie patul uriaş cu baldachin. Perdelele groase de catifea erau legate de stâlpi cu cordoane aurite, împodobite cu ciucuri. Baldachinul era susţinut de stâlpi solizi, sculptaţi cu migală, iar Lydia ar fi dorit să ştie dacă Rhys sau tatăl ei vitreg veniseră pe lume în acel pat.

— Cine stă la căpătâiul lui când tu eşti plecat? şopti ea.

— În odaia alăturată doarme o infirmieră. Când plec, vine ea să-mi ţină locul. La cât de slăbit e, nu îndrăznim să-l lăsăm nesupravegheat.

Glasul lui scăzut nu suna a şoaptă, nu dezvăluia niciun secret, şi totuşi făurea un înveliş protector de intimitate în jurul lor, făcând-o să se aplece spre el.

— Noaptea trecută l-ai lăsat singur, îi reaminti ea.

— Într-adevăr, dar ştim amândoi că astă-noapte nu m-am purtat normal.

Rhys făcea fără îndoială aluzie la mult mai mult decât la plecarea din dormitorul tatălui său, dar Lydia hotărî să readucă discuţia pe un făgaş mai sigur.

— Când *papa* ne-a adus aici să ne prezinte, tatăl tău dormea. Se mai trezeşte din când în când?

— Foarte rar. Doarme foarte adânc în ultima vreme.

— E foarte generos din partea ta că-i laşi pe ceilalţi să-i facă vizite ziua, iar tu vii noaptea.

Marchizul zâmbi crispat.

— Îţi mulţumesc, dar lauda e nemeritată. Am o mulţime de responsabilităţi faţă de Harrington şi Blackhurst, şi cel mai bine mă ocup de ele în timpul zilei.

Lydia se simţea ca o fetiţă dojenită pentru că şi-a vârât mâna în cutia cu prăjituri înainte de cină. Nu pricepea de ce-i respingea complimentele cu atâta nonşalanţă, de parcă nu dorea să-i fie recunoscută bunătatea. Poate nici el

nu era conştient de calităţile sale sufleteşti.

Lydia îşi coborî privirea asupra bărbatului întins în pat. Pieptul lui se înălţa şi cobora uşor, semn că ducele era încă în viaţă. Părul lui rar – şuviţe sidefii pieptănate spre spate – părea proaspăt spălat. Îndatoriri greu de închipuit lăsaseră urme adânci pe chipul său. Oare aceeaşi soartă îl aştepta şi pe Rhys?

Dar în acelaşi timp, ducele părea împăcat. Ar fi vrut să-l cunoască pe omul care avusese o influenţă atât de mare asupra vieţii ei. Îl crescuse pe Grayson Rhodes şi apoi îl trimisese peste ocean. Datorită lui, Lydia avea un tată care-l înlocuise pe răposatul ei părinte.

— Ce culoare au ochii lui? întrebă ea cu glas scăzut.

— O nuanţă de cenuşiu.

Lydia îşi înălţă privirea spre Rhys.

— Ca ai tăi?

— Mai plini de înţelepciune.

— Văd că îl admiri.

— Normal. A realizat multe la viaţa lui.

— Aţi fost apropiaţi?

— Nici pe departe.

Amărăciunea din glasul lui o surprinse.

— Dar ai copilărit aici şi…

— Ai avut dreptate mai devreme când ai spus că, în Anglia, bastarzii nu au drepturi şi nici familie, cu excepţia mamei care le-a dat viaţă. Dar în familia noastră, tatăl meu nu punea mare preţ pe fiii lui de sânge. Pentru el, Grayson era darul lui Dumnezeu. Mama credea acelaşi lucru despre Quentin.

— Iar tu? îl iscodi ea cu blândeţe.

Rhys înghiţi în sec şi rosti încordat:

— Eu m-am chinuit adesea.

Lydia îl luă de mână.

— Îmi pare rău.

— Nu vreau mila ta. Mi-am acceptat de mult locul în

inimile lor. Sunt atât de împăcat cu oscioarele pe care mi le-aruncă, încât un ospăţ m-ar îngreţoşa.

Lydia încercă să desluşească semnificaţia vorbelor lui. Se referise oare la dragoste? La faptul că nu-şi dorea şi nici n-avea nevoie să fie iubit?

— Nu-mi pot închipui ce dureros e să fii lăsat deoparte. Părinţii mei ne iubesc pe toţi la fel de mult.

— Tu n-ai impresia că Grayson îl iubeşte mai mult pe Colton, copilul lui de sânge, decât pe tine?

— Sunt convinsă că nu.

— Eşti naivă.

Rhys îşi întoarse privirea către tatăl său. Lydia simţi nevoia să-i tragă un pumn în umăr.

— Eşti un cinic, îl acuză ea, înainte să-şi retragă mâna.

— Viaţa te învaţă multe. Dragostea e supraestimată.

— Spuse omul care n-a trăit-o niciodată din plin.

Rhys se întoarse brusc către ea şi o privi cu asprime. Conversaţia o luase pe un făgaş cu totul neaşteptat. Lydia dorise să-i aducă alinare. În schimb, era pornită să-i vâre minţile-n cap şi să-l determine să nu se mai autocompătimească.

Rhys se rezemă nonşalant de speteaza scaunului şi o măsură obraznic din priviri.

— Tu-mi vorbeşti despre dragostea dintre părinte şi copil. Dar despre dragostea dintre bărbat şi femeie?

— Ce-i cu ea?

— Ai trăit-o cumva?

Lydia ridică din umeri, încercând să-şi ţină nervii în frâu.

— Mi-au *plăcut* câţiva tineri şi mi-a făcut plăcere *compania* lor. Dar recunosc că n-am avut pe nimeni fără de care să nu pot trăi.

— În lumea mea, e mai bine să găseşti pe cineva alături de care *poţi* trăi.

— Ca în cazul părinţilor tăi? i-o întoarse ea. Care au hotărât să trăiască împreună, deşi tatăl tău iubea pe altcineva?

— Întocmai, rosti el cu înfumurare.

Tristeţea luă locul supărării.

— Cred că au avut parte de multă singurătate.

— Asta e firea căsătoriilor din interes.

— Să înţeleg că s-au luat din interes?

— Majoritatea aristocraţilor procedează la fel.

Lydia nu se gândise la acest aspect nefericit al căsătoriei în înalta societate. Chiar dacă îşi dorise mereu să se mărite cu un nobil, fusese mereu convinsă că avea să întâlnească un bărbat care să o facă să se îndrăgostească nebuneşte de el şi care la rândul lui să o iubească din toată inima.

— Mai sunt şi unii care se iau din dragoste, nu-i aşa?

— Nu cunosc cazuri, deşi mărturisesc că n-am multe cunoştinţe.

— Tatăl vitreg al lui Lauren este conte şi s-a însurat cu mama ei din dragoste, rosti ea, sperând că nu era singura excepţie de la regulă.

— O adevărată raritate, crede-mă!

— Ce trist, murmură ea.

Excluderea tatălui ei vitreg din aristocraţie i se păruse întotdeauna o nedreptate, dar începea să creadă că refuzul ducelui de a se însura cu actriţa fusese în avantajul lui Grayson. Ducele îi dăduse ocazia fiului său nelegitim să-şi găsească o femeie pe placul inimii, care să-l iubească la rândul ei.

— Nu te mai frământa degeaba, spuse Rhys. Aristocraţii îşi cunosc bine rolul în societate.

— Nu mă frământam, dar eu cred că…

Era tentată să îşi ridice picioarele pe scaun, să şi le pună sub ea şi să-i enumere toate lucrurile pe care le dorea de la un soţ. Dragoste, fireşte, dar şi demnitate.

— O căsătorie trebuie să se bazeze pe dragoste, completă el propoziţia.

— Da, adică nu. Vreau să zic, bazată pe dragoste, într-adevăr, dar nu numai pe dragoste.

— Gândire tipic feminină. Nu te mulţumeşti cu piatra preţioasă dacă nu este încastrată în aur.

Lydia îi aruncă o privire mânioasă.

— Nu mi se pare că dacă vreau un bărbat respectabil cer prea mult.

— Respectabil? rosti el, ridicând o sprânceană.

Lydia şovăi. Nu împărtăşise nimănui acest secret, nici măcar lui Lauren. Era tăinuit adânc în inima ei, o parte pe care nu dorea s-o dezvăluie nimănui. Dar un bărbat ca Rhys, care înţelegea conceptul de onoare, care punea bunăstarea urmaşilor săi mai presus de aspiraţiile inimii, înţelegea cu siguranţă.

— Îţi voi face o mărturisire, dar promite-mi că nu spui nimănui.

— Cui aş putea să-i spun?

Lydia aruncă o privire scurtă către bolnav. Respira slab şi regulat, ca înainte. Avea ochii închişi. Se uită la Rhys.

— Îl iubesc pe tatăl meu vitreg.

— Asta e limpede ca lumina zilei.

Lydia trase aer adânc în piept.

— Ştii cum s-au căsătorit părinţii mei?

— Grayson nu mi-a dat niciodată prea multe detalii, dar nu trebuie să fii profet ca să-ţi dai seama că un copil născut atât de repede după nuntă nu supravieţuieşte decât dacă a fost conceput cu ceva vreme înainte ca părinţii să-şi pună pirostriile.

Lydia încuviinţă. Se simţea mai puţin vinovată acum că Rhys intuise adevărul. Pe deasupra, făcea şi el parte din familie, într-un anumit fel.

— Când a aflat tata că mama a rămas însărcinată, a

reacţionat îngrozitor. Îmi amintesc că a început să zbiere la ea, s-o facă târfă…

— Tatăl tău? Te referi la Grayson?

Lydia clătină din cap, zguduită de şuvoiul amintirilor pe care încercase atâta vreme să le ţină în frâu. Dar amintirile refuzau să piară. Erau ca o durere de dinţi: cu cât te gândeai mai mult la ea, cu atât te durea mai tare.

— Tatăl meu natural, scrâşni ea. John Westland.

Deşi nici descrierea asta nu era neapărat exactă. Nu avea amintiri cu el de dinaintea războiului civil, iar întoarcerea lui adusese numai lacrimi şi tristeţe în viaţa familiei.

Nedumerirea se citea în ochii lui Rhys.

— Cred că ar fi mai bine să începi cu începutul.

— Cu toţii am crezut că tata a murit în război. Soldaţii se întorceau la casele lor. Când unchiul James s-a întors, a fost mare bucurie. Cu tata a fost altfel. Într-o bună zi a apărut pe plantaţie. La început n-am ştiut cine este. Îmi părea un om rătăcit, care încearcă să-şi găsească drumul spre casă, dar nu ştie cum. La acea dată, Grayson locuia în hambarul nostru. Şi-a găsit gazdă în oraş când mama ne-a spus că bărbatul de pe plantaţie era soţul ei, adică tatăl nostru. Câteva zile mai târziu, tata a început să urle la mama. S-o facă târfă. Să-l facă pe Grayson bastard. Să-l numească pe copilul din pântecul ei bastard. La vremea aceea n-am înţeles multe, pentru că eram mică. Îmi amintesc doar chipul său schimonosit de furie. Era înspăimântător. Şi vocile ridicate în clipa în care Grayson s-a luat la harţă cu el. Îmi amintesc cum se uitau oamenii din oraş la mama. Chiar şi după ce tata a murit, după ce mama s-a măritat cu Grayson, unele femei încă o priveau ca pe-un gunoi. Eu am încercat mereu să mă port ireproşabil. Să fiu o fiică bună. O femeie admirată pentru principiile ei. Nu vreau ca oamenii să mă privească aşa cum se uitau la mama. De parcă ar vrea să-mi înscrie păcatele pe frunte.

Rhys o măsură atent din priviri. Văzu încordarea din maxilarul ei. Ochii ei rugători ce căutau înţelegere. Lydia îi iubise pe toţi trei, dar ei o dezamăgiseră în circumstanţe ce erau peste puterea ei de-a interveni. Poate peste puterea lor.

— Pui mai mare preţ pe demnitate decât pe iubire, murmură el.

Chiar şi în lumina scăzută ce tremura în odaie, Rhys desluşi roşeaţa din obrajii ei şi stânjeneala din privire. Deşi preamărea iubirea şi se arăta nepăsătoare faţă de tradiţiile nobilimii în privinţa căsătoriei, nu era deloc diferită.

— Aşa cred, rosti ea timid. Adică nu m-aş căsători niciodată cu un proscris sau un criminal, chiar dacă l-aş iubi. Cu toate că nu văd cum aş putea ajunge în situaţia să mă îndrăgostesc de un bărbat pe care să nu-l respect. Înălţă bărbia în semn de sfidare. Sunt convinsă că nu voi fi nevoită să aleg între demnitate şi iubire.

— Cred că în tinereţea lui, şi tata gândea la fel, rosti el calm.

Lydia îşi aţinti privirea asupra bătrânului duce.

— Ar fi fost chiar aşa de groaznic să se însoare cu o actriţă?

— La acea dată ar fi fost de-a dreptul şocant. Azi nu mai pare atât de scandalos. Cine hotărăşte? Eu, unul, cred că nu trebuie să judecăm trecutul prin prisma prezentului.

Lydia îşi întoarse atenţia către el.

— Dar trecutul face prezentul posibil. Cum putem să le separăm? Aş fi avut o cu totul altă viaţă dacă tatăl tău ar fi luat-o de soţie pe actriţă. Şi tu la fel.

— Eu n-aş fi existat.

— Întocmai, rosti ea, de parcă ar fi considerat fascinante discuţiile filosofice în miez de noapte. Îşi trase picioarele sub ea. Cum poţi să crezi că trecutul n-are importanţă?

— N-am spus că nu e important, ci că nu judec

evenimentele din trecut aplicând normele prezentului.

— Deci nu îi judeci aspru pe cei care aşteptau să mănânce până când toţi mesenii erau serviţi, dat fiind că aşa era la modă atunci, însă îi critici acum.

— Exact.

Lydia se aplecă spre el, ademenindu-l cu mireasma ei dulce. Se parfumase oare pe gât înainte să iasă pe coridor?

— De ce crezi că există atâtea norme afurisite?

Dumnezeu să-l aibă în pază! Rhys izbucni în râs, un chicotit reţinut şi la fel de nepotrivit cu situaţia şi cu momentul precum tânăra cocoţată pe scaun lângă el. Lydia zâmbi cu blândeţe, luminând atmosfera din odaie, iar Rhys descoperi că era mai mult decât recunoscător pentru prezenţa ei acolo.

— Ţin să te avertizez, ca tutore, că doamnele n-ar trebui să rostească vulgarităţi.

— Am reuşit totuşi să-ţi atrag atenţia, nu?

— Într-adevăr.

Atenţia lui era înrobită complet de ea, în asemenea măsură încât aproape că uita că mai exista şi altcineva pe lume.

Capitolul 9

Rhys calculă cu atenţie suma numerelor scrise pe foaia de pe biroul său. Îşi drese glasul.

— Ai făcut o greşeală aici.

— Ce mai contează?

Marchizul îşi înălţă iute privirile şi-l fulgeră pe William, care stătea la fereastră şi se holba la naiba ştie ce. Oare toţi cei care locuiau în conac îşi pierdeau vremea uitându-se pe fereastră, dorindu-şi să fie altundeva?

— Contează, William, pentru că există un singur

rezultat corect, iar restul sunt totalmente greşite.

William se răsuci pe călcâie, iar şuviţele părului său negru îi acoperiră ochii. Tânărul le dădu nerăbdător într-o parte.

— Trebuie doar să pricep cum funcţionează unu şi doi. O lavalieră. Două mănuşi. Sau o pereche de mănuşi. Care înseamnă de fapt două mănuşi. O pereche de pantaloni. De ce îi spune pereche, când de fapt e unul singur?

Rhys oftă şi se lăsă pe spătar. De-o vreme începuse să poarte discuţii filosofice cu William, ca să-l mai lumineze la minte. Dar nu se aşteptase la conversaţii despre mărunţişuri l.na noimă privind garderoba.

— Spune-mi, ce te nelinişteşte, băiete? Nu eşti mulţumit în slujba mea?

— Ba sunt mulţumit, răspunse el, deşi glasul lui trăda altceva.

William se întoarse la fereastră.

— Observaţiile mele nu au menirea să te ruşineze, spuse Rhys. Din greşeli trebuie să învăţăm.

— Io învăţ, nu glumă, bombăni William.

— Te-a mustrat cineva?

— Nu. M-a lovit în moalele capului.

— Cine? întrebă Rhys, aproape mârâind.

William schiţă un zâmbet.

— Nu de-adevăratelea, ci metafloric.

— Vrei să zici metaforic.

— Da, şefu’, aia era. Ce m-aţi învăţat deunăzi.

— Deci ai băgat ceva la cap. Şi eu care credeam că am vorbit degeaba.

William nu se prea pricepea la numere, însă avea talent pentru cuvinte. Din nefericire, flăcăul nu îşi îmbogăţea vocabularul cu lucrurile pe care le înţelegea. Era un soi de răzvrătire. Dar ce te puteai aştepta de la un băiat de paisprezece ani?

— Fiica domnului Rhodes. Este femeie de rând, nu?

întrebă William.

— Aşa e.

— Deci nu se va căsători cu un lord, nu?

Dar nici cu William, îşi spuse marchizul.

Rhys simpatiza cu băiatul. Se străduise să-i bage în cap că nimic nu e imposibil. Realitatea însă era cu totul alta. Mai ales când venea vorba de femei.

— Doar nu ea te-a izbit în moalele capului, nu?

Cu toate că unghiul era prost, iar chipul lui William apărea în profil, Rhys desluşi roşeaţa din obrazul băiatului.

— Cred că-i cea mai minunată persoană pe care-am întâlnit-o vreodată, mărturisi William.

Deci asta îl tulbura pe băiat. Rhys se ridică de la birou şi merse la fereastră. Aruncă un ochi în grădină şi înţelese ce-l trăgea pe băiat într-acolo.

Lydia. Draga de Lydia. Părul ei prins în coc părea greu şi voluminos. Rhys se aştepta că, dintr-o clipă în alta, firele delicate ce-l ţineau în loc vor ceda sub greutate, eliberând o cascadă de şuviţe.

Ţinea în mână un ciocănel de crochet şi o asculta pe surioara ei, care dădea întruna din gură. O morişcă în miniatură. Rhys îşi aţinti din nou privirea asupra Lydiei. Pe chipul ei se vedea un zâmbet înţelegător.

— E într-adevăr minunată, spuse marchizul cu glas scăzut. Dar cu cinci ani mai mare ca tine.

— Ei drăcie! Pe cinstea mea, şefu'! Nu se poate. Nici măcar nu i-o crescut sânii.

— Ce tot îndrugi acolo? Fireşte că i-au crescut. Ce-i drept, nu-s la fel de mari ca alţii, dar sunt convins că se potrivesc de minune în palmele unui bărbat. Aş putea să-i cuprind talia în mâini, încă n-are şoldurile bine conturate, pentru că nu a născut, dar… Lăsă propoziţia neterminată, realizând încotro îl purtau gândurile şi cât de iute dorea trupul lui să le urmeze. Îşi drese glasul. Reţine totuşi că nu se cade să discuţi asemenea chestiuni, nici măcar cu un alt

domn.

Se uită la William. Când îşi punea mintea la bătaie, băiatul era mai isteţ ca mulţi alţii.

— Să-nţeleg că aţi pus ochii pe sora mai mare? întrebă el.

— Nu vorbi tâmpenii! Brusc, Rhys realiză ceea ce-i dezvăluise William prin omisiunea lui. Nu despre ea mă întrebai?

William rânji.

— Nu, şefu'. Eu pe aia mică am pus ochii.

— Unde-ţi stă capul, băiete? Ai de două ori vârsta ei.

William îl privi nedumerit.

— Deci când ea o să aibă cincizeci, eu o să am o sută?

Rhys clătină din cap.

— Nu, pe măsură ce îmbătrâniţi, diferenţa de vârstă va fi tot mai neînsemnată.

— N-are nicio noimă.

— Ar avea, dacă ai învăţa puţină aritmetică.

Dar matematica părea irelevantă în acel moment.

— E doar un copil, William.

— N-am de gând să profit de ea, rosti el, aprins.

— Nici nu credeam altminteri, dar deocamdată orice soi de *curtare* iese complet din discuţie.

— Nu voiam nici s-o curtez. Doar că miroase al naibii de bine, şi când se uită la mine, mă simt ca un rege, nu ca un d-ăla…

— La ce anume te referi?

— Un bastard, ca tatăl ei.

Rhys dădu scurt din cap şi îşi întoarse privirile spre fereastră. Adesea se întreba dacă aducerea flăcăului la conac nu fusese o greşeală, dat fiind că ducesa nu făcea niciun secret din faptul că nu îi suferea pe bastarzi.

— Băiatul ăla, care-i fratele ei, mi-a arătat ceasul primit de la unchiu-său.

Rhys se crispă.

— Ce-i cu el? rosti el după o vreme, încercând să nu-şi trădeze neliniştea.

— Avea inscripţionat blazonul ducal.

Rhys îşi coborî privirile asupra băiatului, care-i ajungea deja la umăr. Curând avea să fie un bărbat zdravăn.

— Da.

— Dumneavoastră i l-aţi dat.

— Da.

— Cum de-şi permite să vă numească unchi, când fratele dumneavoastră e bastard? Bastarzii n-au familie, sunt ai nimănui.

În privirea băiatului se citea provocarea: „Neagă dacă îndrăzneşti”.

— Potrivit legii, ai dreptate. Dar legea nu e mereu stăpână pe inimile oamenilor.

Oare cum ajunsese să creadă în acest dicton? Adesea în copilărie se dăduse bastard, spunând oamenilor că părinţii lui nu erau căsătoriţi. Voia să aibă ceva în comun cu Grayson. Grayson, adoratul fiu al ducelui. Grayson, care-i zâmbise mereu cu căldură, care îl băgase mereu în seamă, care îl ascultase întotdeauna, când ceilalţi păreau hotărâţi să-l ignore. Ar fi preferat să-şi petreacă restul vieţii în umbra lui Grayson – nu în umbra lui Quentin.

Rhys îşi încrucişă braţele la piept şi se rezemă cu umărul de ramă.

— Ai vrea să-mi spui şi tu unchi?

William chibzui puţin la această propunere, apoi îi aruncă o privire.

— Nu, că nu sunteţi rudă cu mine. Doar că uneori îmi doresc să fiu al cuiva.

— Îmi eşti foarte drag, William.

Băiatul ridică din umeri.

— Dacă dumneavoastră ziceţi…

— O zic.

Aparent stânjenit de dorinţele sale lăuntrice, William îşi întoarse privirea spre grădină.

— Nu se prea pricep la joc.

— Se pare că au nevoie de puţin instructaj. Hai să luăm o pauză de la învăţătură şi să coborâm!

*

Jos, pe terenul de crochet, Lydia ştia că fusese ţinta privirilor lui Rhys mult înainte ca acesta să iasă pe uşile de sticlă ale biroului său. Simţea privirea lui ca o mângâiere aproape reală. Se străduia să nu-i dea importanţă pe măsură ce marchizul înainta pe gazon, însoţit de William, dar era în acelaşi timp entuziasmată că urma să-l privească în ochi, să-i audă glasul, să se bucure de atenţia lui.

Ceva îi spunea că marchizul hotărâse s-o iniţieze în tainele jocului, dar Lydia cunoştea bine regulile. Jucase intenţionat prost, ca să-i facă pe plac Sabrinei. Mai ştia totodată că jocul de crochet era adesea un pretext pentru flirturi nevinovate, şi abia aştepta să-şi pună cunoştinţele în practică.

— Hei, Lyd!

Îşi smulse privirea de la Rhys şi se uită la Colton, care venea în fugă spre ea.

— Au câini! rosti el entuziasmat când se opri lângă ea, cu răsuflarea tăiată.

— Câini! strigă Sabrina, lăsând ciocănaşul din mână şi fugind spre Colton.

— Sunt ţinuţi în cuşti, o lămuri Colton. Putem să-i scoatem la alergare?

Lydia se uită la Rhys. Marchizul zâmbea uşor amuzat. Lydia adora să-l vadă zâmbind, chiar şi cu jumătate de gură.

— Sunt dresaţi? îl întrebă pe Rhys.

— Sunt câini de vânătoare. Dresaţi pentru vânătoarea

de vulpi.

— E vreun pericol dacă se joacă în preajma lor?

— Nu. Rhys se întoarse către William. Ajută-i tu pe copii, te rog! Spune-i domnului Burrow că ţi-am dat permisiunea să scoţi câinii.

— Am înţeles, şefu'. Mă ocup de problemă.

Marchizul clătină din cap în vreme ce William şi copiii o luară la goană.

— De ce îţi spune „şefu'"? întrebă Lydia.

— Încă nu s-a obişnuit cu noua mea poziţie.

— Nu înţeleg. Dat fiind că eşti al doilea fiu, mă gândeam că lumea ţi se va adresa respectuos, cu „milord".

Rhys şovăi, zăbovind cu privirea asupra ei pentru câteva clipe, iar Lydia desluşi în ochii săi un amestec de tristeţe şi resemnare.

— M-am ţinut o perioadă departe de familie. Nu i-am luat în seamă şi viceversa. Drept urmare, servitorii mei au presupus că n-am nicio legătură cu nobilimea şi că pur şi simplu am o sursă magică de bani cu care-mi plătesc angajaţii.

Lydia era tentată să-l tragă puţin de limbă, să afle mai multe despre trecutul lui, dar se temea să nu facă un lucru nepotrivit.

— Ce anume a provocat ruptura asta între voi?

— Am făcut ceva de neiertat în ochii lor. Înţelegi regulile jocului?

Lydia acceptă cu eleganţă decizia lui de a nu oferi mai multe informaţii despre trecutul său. Ridică ciocanul.

— Nu-mi dau seama cum se ţine afurisitul de ciocan.

Rhys rânji, cu ochii sclipind, iar Lydia se simţi mai aproape de stele. Ciudat cum doar un licăr de fericire în ochii lui putea aproape s-o ameţească de bucurie.

— Dă-mi voie să-ţi arăt, se oferi el. Se aşeză în spatele ei, o cuprinse cu braţele şi îşi aşeză mâinile peste mâinile ei. Cu ce parfum te-ai dat? o întrebă el.

Lydia îi simţi răsuflarea dezmierdându-i pielea sensibilă de sub ureche. S-ar fi aşteptat s-o gâdile, dar în schimb îi dădu fiori de plăcere.

— Trandafir.

— Nicio floare nu răspândeşte o mireasmă atât de dulce.

Lydia îşi lăsă capul într-o parte, oferindu-i mai mult spaţiu s-o adulmece. Cu toate că nu-l vedea, îi simţea capul foarte aproape de al ei.

— Să înţeleg că ai mirosit o mulţime de trandafiri.

— Dragă domnişoară Westland, când un bărbat îţi face un compliment, trebuie doar să roşeşti şi să-i mulţumeşti.

Lydia simţi cum sângele îi năvăleşte în obraji.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin.

Lydia nu îndrăzni să mişte, ci aşteptă răbdătoare, respirând încet, conştientă de apropierea lui, de umerii săi încovoiaţi deasupra ei. Apoi simţi buzele lui calde şi delicate pe gât. Închise imediat ochii şi se lipi de el.

— Lecţia de azi, Lydia, îi şopti el seducător la ureche, e să nu laşi niciodată un bărbat să-ţi abată gândurile de la ţelul propus.

— Ţelul propus? rosti ea cu răsuflarea tăiată.

— Să înveţi jocul de crochet.

— Da, desigur. Şi care sunt regulile jocului?

— Habar n-am.

Lydia izbucni în râs şi se răsuci spre el.

— Ticălosule!

Marchizul zâmbea larg, iar zâmbetul lui autentic îl preschimbă în cel mai chipeş bărbat pe care-l văzuse vreodată, îl considerase frumos de la bun început, dar când zâmbea îi tăia răsuflarea.

— M-ai rugat să te învăţ lucruri pe care nu le găseşti în cărţi.

— Recunosc.

Lydia îşi propti ciocănaşul pe umăr, ca pe o umbrelă de soare. Rhys deveni brusc serios.

— Un gentleman va profita mereu de situaţie.

— Şi ce poate face o doamnă?

— Să fie mereu vigilentă şi conştientă de intenţiile bărbatului.

— Şi dacă n-o deranjează ca bărbatul să profite de situaţie?

— Atunci nu mai e doamnă.

Lydia lăsă ciocănaşul jos.

— Iar gentlemanul continuă să fie gentleman, deşi profită de situaţie?

— Vorbeşti cu furie în glas.

— Pentru că sunt furioasă!

Regulile astea erau cât se poate de nedrepte.

Rhys o măsură încet din priviri, făcând-o să fiarbă şi mai tare. Nu ştia dacă să-l lovească în cap sau în fluierul piciorului.

— Şi iată morala acestei lecţii, domnişoară Westland. Nu-ţi trăda niciodată furia!

— Să înţeleg că mama ta n-a învăţat lecţia asta.

Rhys îşi pipăi discret colţul gurii cu limba. Deşi urmele fizice ale palmei dispăruseră, Lydia bănuia că amintirea ei îl bântuia în continuare.

— Aşa se pare.

Brusc, entuziasmul ei se risipi, aşa că se întoarse la Rhys şi îl fulgeră cu privirea.

— Ştii ce cred eu? Cred că n-aveai de gând să mă înveţi nimic. Pur şi simplu ai descoperit că te distrai puţin, şi din anumite motive, consideri că nu trebuie să te arăţi vesel niciodată. Sunt tentată să-ţi folosesc capul pe post de bilă.

Rhys rămase cu gura căscată, şi în alte circumstanţe Lydia ar fi izbucnit în. Hohote. Acum însă lăsă ciocănaşul

din mână şi plecă în căutarea frăţiorilor ei.

Marchizul de Blackhurst era chipeş, dar o scotea din minţi. Urma să-l înveţe şi ea nişte lucruri.

Capitolul 10

O doamnă adevărată preferă bărbatul care se-arată binevoitor cu animalele şi copiii.

Îndreptarea purtărilor necuviincioase,
de domnişoara Westland

Grajdurile domeniului Harrington erau uriaşe. Lydiei i se părea neverosimil să crească atâţia cai frumoşi strict pentru agrement. Majoritatea cailor de la ferma lor erau puşi la muncă, fie în gospodărie, fie pe câmp. În plus, ei nu aveau o armată de slujitori la dispoziţie să se îngrijească de animale. În Texas se îngrijea singură de calul ei. O îndatorire ce n-o deranja, ba dimpotrivă, îi era pe plac.

În această zi hotărâse să-l însoţească pe Colton în plimbarea de după-amiază. Păşiră agale prin clădirea uriaşă, care nu mirosea diferit de grajdul lor din Texas. Întâmpină cu plăcere izul de fân proaspăt şi de piele caldă.

Restul familiei ieşise la o plimbare cu trăsura prin împrejurimi.

— Bună ziua, domnişoară Westland, rosti un bărbat mai în vârstă, ieşindu-i în întâmpinare şi scoţându-şi pălăria din cap. Mergeţi la plimbare cu flăcăul azi?

După ciocnirea lui Colton cu ducesa şi după ce primiseră învoirea tatălui lor, Rhys le făcuse cunoştinţă cu grăjdarul-şef al familiei. Îl însărcinase pe Sims să aibă pregătit un cal pentru ei la orice oră a zilei. Sims se ocupa de grajduri şi avea în subordinea lui câţiva tinerei şi

băieţandri. Câţiva dintre ei se holbau la ei cu gurile căscate, dar restul îşi vedeau mai departe de treabă.

— Bună ziua, domnule Sims, spuse Lydia. Aveţi un grajd pe cinste.

— Aşa-i, domnişoară. Excelenţa sa îi alege pe sprânceană. Oricare dintre ei îşi va face datoria.

Lydia zâmbi veselă.

— Mulţumesc. O să arunc un ochi şi vă spun imediat pe care-l aleg.

— Perfect, domnişoară. Apoi, către Colton: Acelaşi cal pentru domnişorul?

— Da, domnule.

Domnul Sims rânji.

— Bine, atunci. Hai să-l pregătim.

În timp ce Colton îl însoţi pe domnul Sims, Lydia căută o iapă pe placul ei. Printr-o deschizătură largă din celălalt capăt al grajdului zări mai mulţi cai deplasându-se în galop mic.

Se apropie de deschizătură şi se rezemă de poarta ce dădea în padoc. Numără şase cai. Unul se apropie de ea, o adulmecă şi se îndepărtă la trap. Lydia simţi un gol în stomac.

Pe coapsele animalului se zăreau urme clare de bici. Puteau fi urme de cravaşă, dar numai dacă omul avea o mână de fier. Îşi plimbă privirile de la cal la cal. Cu toţii aveau urme similare. O podidiră lacrimile gândindu-se la suferinţele îndurate de aceste vietăţi.

— Aţi ales un cal, domnişoară? întrebă domnul Sims.

Lydia făcu semn spre padoc.

— Aceşti cai…

— Sunt rezervaţi strict pentru Excelenţa sa, domnişoară. Dacă veniţi înăuntru, vă pot găsi o iapă blândă.

— Excelenţa sa? şopti ea cu jumătate de glas. Marchizul?

— Da, domnişoară.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Îl considerase un om cu suflet. Cum se putuse amăgi în halul acesta?

Colton se apropie de ea.

— Ce faci, Lyd? Când zări urmele de pe pielea cailor, căscă ochii mari, îngrozit. Sfinte Dumnezeule! Ce-au păţit?

Soarta bietelor animale îl îndurera în egală măsură. La ţară, oamenii aveau un respect uriaş pentru animale şi nu le-ar fi schingiuit în ruptul capului. Ce monstru se făcea responsabil de grozăvia asta?

— Au fost maltrataţi, rosti ea.

— Da, domnişoară, dar asta nu vă priveşte, nu? făcu domnul Sims. Veniţi după mine! Haide să-ţi pregătim un cal!

Grăjdarul o luă înapoi, dar Lydia nu-şi putea dezlipi ochii de la animalele abuzate.

— Pe ăştia nu i-am văzut până acum, spuse Colton. De ce s-ar purta cineva aşa cu un cal?

— Pentru că n-are inimă. E singura explicaţie.

— Crezi că unchiul Rhys e de vină?

— Cine altcineva? Domnul Sims mi-a spus că doar el îi călăreşte.

Îl luă pe Colton după umăr şi se întoarseră în grajd. Constată încă o dată surprinsă că fratele ei aproape o ajungea la înălţime. Dar constatarea nu dură decât o clipă, apoi gândurile ei se întoarseră la soarta cailor lui Rhys. Nu şi-l închipuise capabil de o asemenea cruzime.

Marchizul tăgăduise că ar fi un om bun. Lydia nu-l crezuse. Şi iată aici dovada spuselor sale. O dezgusta faptul că-l lăsase să o sărute, să flirteze cu ea, ba chiar să-şi închipuie că se îndrăgostea de el.

*

Rhys auzi strigătele de cum ieşi din argintărie. Nu era

singurul, căci o grămadă de oameni ieşiră din prăvălii şi se buluciră spre capătul străzii, de unde veneau zgomotele. De la înălţimea sa vedea mai bine ca mulţi oameni, dar când se apropie de tâmplărie, crezu că-l înşală ochii. Domnul Bower, un arendaş care lucra o bună parte din pământurile moşiei Harrington, stătea cocoţat în căruţă, cu frâiele într-o mână şi cu biciul în cealaltă. Bower se certa cu o femeie care urla de jos la el.

Rhys îşi făcu cu greu loc prin mulţimea de gură-cască care se înghesuiau să vadă ciorovăiala. Satul era de regulă mai tăcut ca o biserică. Nu înţelegea de unde vâlva asta.

— Pardon, mă scuzaţi. Vă rog, faceţi puţin loc, porunci el, încercând să-şi taie drum cât mai elegant.

Se apropie de căruţa în care tocmai suia femeia. Nu o femeie. O doamnă. O doamnă elegant îmbrăcată. Nu orice doamnă. Lydia.

Dumnezeule, cât de pornită era.

— Dă-mi biciul ăla, afurisitul naibii!

Tânăra întinse mâna după el. Bower o împinse. Lydia dădu din mâini, încercând să-şi păstreze echilibrul.

Rhys icni şi iuţi pasul.

Bower o împinse încă o dată. Lydia îşi pierdu complet echilibrul şi scoase un ţipăt.

Rhys îmbrânci pe cineva la o parte şi o prinse la ţanc. Lydia îl cuprinse de gât cu braţele, temându-se parcă să nu-i dea drumul.

Departe de el acest gând.

Răsuflau amândoi cu putere, holbându-se unul la altul. Ochii ei violeţi, străjuiţi de cele mai lungi gene pe care le văzuse vreodată, erau plini de pasiune. Rhys ar fi vrut să se piardă în ei, până când toate păcatele sale se vor topi. Gura ei întredeschisă era atât de aproape de buzele lui, încât era de ajuns să-şi fi înclinat capul puţin şi le-ar fi atins. Dorinţa de-a o săruta era covârşitoare.

Unul dintre sânii ei era strivit de pieptul lui, iar căldura

trupurilor lor pătrundea prin veşminte impregnându-se în pielea celuilalt.

Rhys purtase multe femei în dormitorul său, dar niciuna nu se potrivea atât de bine în braţele lui. Niciuna nu-şi găsise locul acolo. Niciuna nu-l făcuse să regrete vreodată că nu le putea oferi mai mult.

— Lasă-mă jos, şuieră ea printre dinţi.

Rhys confundase furia cu pasiunea. În jurul lor se strângeau tot mai mulţi curioşi, încercând să-şi dea seama ce se petrece. Rhys încuviinţă subtil şi o lăsă cu grijă jos, savurând unduirea trupului ei. Lydia făcu vreo câţiva paşi înapoi, lăsând un gol de aer rece care îl aduse cu picioarele pe pământ.

— Domnişoară Westland, dacă eşti drăguţă, te rog să-mi explici ce-i cu scandalul ăsta. Din câte-mi dau seama, I ni bruscat puţin pe domnul Bower.

— Adevărat, milord. O femeie mai sălbatică…

Cu o fulgerare din priviri îl reduse pe bărbat la tăcere, apoi se întoarse către Lydia.

— Domnişoară Westland?

— Nu că ţi-ar păsa, dar căruţa e mult prea grea pentru puterile unui singur cal. Acest individ îl biciuia pe bietul animal, iar eu am încercat să-l opresc.

— Cu riscul de-a te răni.

— Ştiu să-mi port de grijă, spre deosebire de cal.

— Înţeleg.

Într-adevăr, o scurtă privire confirmă spusele Lydiei. Căruţa era plină ochi de mobilă grea. Îşi înălţă privirea către căruţaş.

— Domnule Bower, nu vreau să-mi scrântesc gâtul, aşa că te-aş ruga să cobori puţin, dacă nu te superi.

Bower era fără îndoială supărat, după încăpăţânarea din privire, dar coborî până la urmă. Însă în clipa când picioarele îi atinseră pământul, pumnul lui Rhys îl izbi direct în faţă. Bower se lovi de marginea căruţei şi se prelinse la

pământ.

Lydia rămase cu gura căscată, la fel şi curioşii care asistau la scandal.

— Nu tolerez bărbaţii care agresează femei, rosti Rhys cu un calm nebănuit, încercând să nu-şi închipuie ce-ar fi păţit Lydia dacă n-ar fi intervenit la momentul potrivit.

— Dar milord, a încercat să…

— Am fost martor la ce s-a petrecut, domnule Bower. Dumneata trebuia să te adresezi sergentului sau să mă cauţi pe mine. Te rog, ridică-te, să discutăm chestiunea ca între bărbaţi civilizaţi.

Bower se ridică încet, fără să-l scape din priviri pe Rhys, de parcă se aştepta să mai primească o lovitură. Rhys era tentat să-i confirme aşteptările şi să-i tragă încă un pumn. În schimb, se întoarse către gloată.

— Gata distracţia! Vă invit să vă vedeţi de treabă. Aruncă o privire spre Lydia. Tu poţi să rămâi, fireşte.

— Fireşte.

Nu înţelegea de ce-i purta atâta pică. La urma urmei, sărise în ajutorul ei ca un cavaler galant.

Bower tresări când Rhys îi îndreptă haina şi îl şterse puţin de praf. Marchizul n-avea obiceiul să împartă pumni în stânga şi în dreapta, dar când venea vorba de Lydia, purtarea lui o lua pe cărări nebănuite.

— Sunt de acord cu observaţia domnişoarei Westland, domnule Bower. Căruţa dumitale e mult prea încărcată pentru a fi trasă de-un singur cal.

— Dar milord, nu-l am decât pe ăsta, şi nu mie la îndemână să fac două drumuri în sat când am atâta treabă pe câmp. Ce să fac dacă nevastă-mea vrea nişte mobilă nouă.

— Dacă baţi animalul în halul ăsta, o să moară, şi-atunci n-o să mai ai niciun cal, idiotule! exclamă Lydia.

Bower se făcu roşu la faţă.

— Calul ăsta trage la căruţă de când lumea. Ştiu eu

mai bine cât poa’ să ducă!

— Destul! strigă Rhys. O să reduci din greutate.

— Dar milord…

— Voi trimite nişte slujitori cu căruţa să strângă ce rămâne în urmă şi să-ţi ducă mobila acasă, îl asigură Rhys. Pe viitor, trimite vorbă la Harrington că vrei să transporţi mobilă sau alte obiecte de trebuinţă, şi se rezolvă. În acest fel, îţi menajezi timpul şi calul deopotrivă.

Bărbatul dădu din cap cu ranchiună.

— Cum doriţi, milord. O să trimit după nişte flăcăi să mă ajute cu descărcatul.

— Mulţumesc, domnule Bower. Încă ceva. Ai da dovadă de multă demnitate dacă i-ai cere iertare domnişoarei Lydia.

Bower o fulgeră din priviri pe Lydia.

— Îmi cer sincere şi umile scuze, rosti el pe un ton cu care de regulă blestemi pe cineva.

Rhys hotărî să-i facă în curând o vizită bărbatului, să-l pună puţin la punct, dar n-ajuta la nimic să-l umilească în public.

Lydia dădu scurt din cap, primind scuzele domnului Bower cu aceeaşi graţie cu care bărbatul le rostise. Bower plecă greoi în căutarea unor cărăuşi.

— O să-l bată cu prima ocazie, spuse Lydia.

— O să am o discuţie cu el mai târziu, ca să mă asigur că-şi va schimba obiceiurile, spuse Rhys.

Lydia îl privi nedumerită, de parcă vorbise într-o limbă necunoscută. Rhys avea mereu dificultăţi în a descifra gândurile femeilor chiar şi când erau dezvăluite prin vorbe, cu atât mai puţin atunci când citea în privirea lor că rotiţele li se învârteau. Indiferent încotro se îndreptau gândurile ei, Rhys hotărî să abordeze un subiect mai important. Îşi aranjă mănuşa, apoi întrebă:

— Unde-i fratele tău?

— Probabil a ajuns deja acasă.

Era rândul lui să fie nedumerit.

— Poftim? Credeam că aţi plănuit să ieşiţi la o plimbare călare în după-amiaza asta.

— Am pornit împreună. Apoi am văzut satul, şi am hotărât să arunc o privire pe-aici. Colton a presupus că merg la cumpărături, aşa că s-a întors acasă.

— Şi atunci cine te-a însoţit în sat?

Lydia ridică din umeri şi clătină din cap.

— Nimeni.

— Vrei să-mi spui că ai călărit până aici fără însoţitor?

— Întocmai. Îi aruncă o privire furioasă. Ne vedem mai târziu.

— Unde mergi?

— Înapoi la conac.

— Dar nu poţi să pleci neînsoţită.

— De ce nu?

— Pentru că nu se face. Doamnele nu călăresc neacompaniate.

Lydia se făcu albă la faţă, dar îl privi sfidător.

— În Texas fac mereu asta.

— Dar nu acum, cât sunt eu aici. Te voi însoţi acasă.

— N-am nevoie de însoţitor, insistă ea.

— Iar eu n-am de gând să mă ia taică-tău la întrebări că nu am grijă de tine. Din nefericire, argintarul nu a terminat încă treaba pe care i-am dat-o. Aveam de gând să beau un ceai în hanul de acolo. Vrei să mă însoţeşti?

Rhys citi semnele nehotărârii pe chipul ei.

— Doamna Forest e renumită pentru delicioasele ei dulciuri cu ciocolată, încercă el s-o ademenească.

— Nu.

Rhys oftă prelung.

— Cum doreşti. Te voi însoţi acasă şi apoi inii voi vedea de treburi.

— Nu-i nevoie.

— Mi-e teamă că este, Lydia. Ce gentleman aş fi dacă

n-aş avea grijă de tine?

Lydia se aplecă spre el cu privirea îngustată.

— Ştiu eu ce fel de *gentleman* eşti, *milord.*

Sarcasmul din glasul ei îl luă complet pe nepregătite. Era oare în continuare furioasă din cauza incidentului de mai devreme sau avea alte motive să fie supărată pe *el?* Dacă motivul era altul, Rhys nu-şi putea închipui ce grozăvie mai făcuse acum.

— Şi cum e acest gentleman? se interesă el.

— Ipocrit. Crud. Nemilos.

La naiba cu toate! Descrierea se potrivea de minune lui Quentin. Rhys pătimise de prea multe ori pentru răutăţile fratelui său. Ei bine, nu de data asta, nu cu ea.

Rhys îşi încolăci braţul în jurul ei pe negândite. Lydia făcu ochii mari, răsuflă ca un taur furios şi deschise guriţa aia afurisită. Trupul lui se înfioră brusc, de parcă tânăra aterizase pe un pat de mătase. Ar fi vrut s-o strivească de pieptul lui, nu cu furie, ci cu dragoste. Dacă ar fi avut minte, ar fi lăsat-o să plece de una singură sau i-ar fi găsit un alt însoţitor.

Dar se pare că înţelepciunea nu era trăsătura de căpătâi în familia lui.

— E cazul să înveţi o lecţie de-aici.

— Nu mai vreau să mă înveţi nimic. Dă-mi drumul, mârâi ea.

Rhys se supuse, dar numai pentru că mâna lui se apropia periculos de sânul ei. Şi atunci, autocontrolul lui ar fi fost cu totul pierdut.

— Vino, te rog, cu mine la han, rosti el pe un ton neutru, sperând să nu-şi trădeze nedumerirea.

Nu ea îl rugase s-o înveţe? Nu ea petrecuse o noapte întreagă cu el în dormitorul ducelui?

Lydia înclină scurt din cap.

— Fie. Nu mă atinge! Nu vorbi cu mine!

Rhys ridică o sprânceană.

— Pot măcar să stau la masa cu tine?

— Dacă insişti.

— Minunat!

Deşi la drept vorbind cuvintele lui trădau un optimism nejustificat faţă de timpul ce urmau să-l petreacă împreună.

*

Lydia îşi reproşa că se lăsase intimidată de Rhys s-o acompanieze la ceai. Deşi s-o intimideze era prea mult spus. Îi vorbise la fel de politicos precum tatăl ei vitreg.

Se răstise la el din cauza fiorului care-i străbătuse trupul când o luase de braţ. Nu voia să fie atrasă de un bărbat care maltrata animalele. De la animale la oameni nu mai era decât un pas. Ce ştia de fapt despre marchiz?

Copilărise cu tatăl ei vitreg. Dar nu neapărat. Îi reamintiseră întruna lui Grayson cine era, sau mai degrabă *ce* era. Acum, Lydia lua ceaiul împreună cu bărbatul care îi zăpăcise sentimentele. Rhys stătea la o masă din spatele hanului, unde razele soarelui ce se strecurau pe fereastră îl scăldau în lumina lor. De ce era atât de chipeş?

Marchizul se ţinuse de cuvânt. Nu o atingea şi nici nu-i vorbea. Şi cu toate astea, comunica în continuare cu ea, deşi Lydia nu era sigură cum se simţea în legătură cu acest lucru. Încălzită, emoţionată, fără suflare.

Rhys o sfredelea cu privirea lui cenuşie de când se aşezaseră la masă. Rămase cu ochii pe ea în timp ce sorbea din ceaşca de ceai, fără să ia în seamă prăjitura umplută cu cremă de ciocolată pe care hangiţa o aşeză în faţa lui. Lydia înfulecă prăjitura ei de parcă era la un concurs de mâncat pepene din Texas.

— Ce-i? îl repezi în cele din urmă.

O scânteie poznaşă licări în ochii lui.

— Mă gândeam să-ţi ofer şi prăjitura mea.

Lydia se foi în scaun, săgetând cu privirea prăjitura din farfuria lui. Dintr-un anumit motiv, ciocolata engleză era mult mai bună, mai cremoasă, mai bogată. O ofertă greu de refuzat.

— O doamnă nu mănâncă două prăjituri deodată.

— O doamnă nu înfulecă prăjitura dintr-o suflare.

Valul de umilinţă îi înfierbântă pielea, iar Lydia îşi pierdu cumpătul. Aruncă şervetul pe masă.

— Mă duc acasă.

Cu o mişcare rapidă, Rhys o prinse de încheietură. Lydia încremeni, fulgerându-l cu privirea.

— Te rog, nu pleca, o rugă el cu glas scăzut. Am fost nesimţit, mojic, nepoliticos, un bădăran fără maniere. Un zâmbet apăru în colţul gurii lui. Fireşte, poţi oricând să pui capăt autoflagelării mele.

— Şi de ce-aş face asta, dacă o meriţi?

— Doar pentru că te-am tachinat cu prăjitura? Rhys clătină uşor din cap. Nu prea cred, continuă el. E ceva mai mult la mijloc aici, şi nu-mi dau seama ce. Majoritatea femeilor ar fi fost recunoscătoare că le-am scăpat de un bădăran ca Bower. Tu însă ai strâmbat din nas că m-am amestecat.

— Nu că te-ai amestecat. Strâmbam din nas la tine.

Rhys îi dădu drumul încet la mână şi se îndreptă de spate.

— Aşa deci.

Durerea din ochii lui aproape că îi aduse lacrimi în ochi. Ce urmărea marchizul? Să pară nemilos, ca mai apoi să se pretindă rănit? Dar îşi demonstrase bunătatea de-atâtea ori.

— Ţi-am văzut caii, izbucni ea.

Rhys o privi nedumerit.

— Caii? Normal că i-ai văzut. Ai şi călărit unul până în sat.

— Caii din padocul din spatele grajdurilor.

— Ah, la ăia te refereai.

— Domnul Sims mi-a spus că nu laşi pe nimeni să-i călărească. Au fost schingiuiţi în ultimul hal.

— Ai dreptate, dar nu eu i-am maltratat.

— Atunci cine?

— Quentin.

Duritatea cu care marchizul rostise acel cuvânt îi pătrunse până în măduva oaselor. Îi zări fălcile încleştate, privirea tăioasă şi buzele strânse care trădau nu atât resentimentele faţă de fratele lui, ci dezamăgirea că Lydia îl crezuse un monstru.

Toată furia îi părăsi trupul, ca un şuvoi de ape revărsate peste stăvilar, şi brusc Lydia se simţi uşurată.

— Îmi pare rău. Domnul Sims…

— Nu vorbeşte morţii de rău. Pentru numele lui Dumnezeu, nimeni nu vorbeşte rău de morţi. Mai că-mi surâde ideea morţii acum.

Lydia întinse mâna şi îi cuprinse pumnul încleştat lângă ceaşca de ceai.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu tu ai biciuit sărmanele animale.

— Şi de ce-ar fi trebuit să realizezi asta?

În mintea ei năvăliră o mie de răspunsuri. Instinct? Atracţie? Nu, era mai mult de-atât. Era un sentiment inefabil, ce sălăşluia în inima ei, iar atunci când privea în ochii lui, se simţea de parcă ar fi zărit acolo o parte mai bună a ei.

— Nu pot să-ţi explic, recunoscu ea într-un târziu. Dar ar fi trebuit să ştiu. Îşi retrase mâna şi se lăsă pe speteaza scaunului. De ce nu l-ai împiedicat pe Quentin să-i maltrateze, aşa cum ai făcut-o cu domnul Bower?

— Din două motive. În primul rând, e foarte greu să schimbi purtarea şi acţiunile unui om care te întrece în rang, pentru că, prin virtutea obârşiei sale, se bucură de mai mult respect din partea semenilor.

— Şi al doilea? îl iscodi ea, când văzu că Rhys nu părea să continue.

— N-am dat pe la Harrington de ani buni. N-am ştiut că Quentin a început să-şi dea arama pe faţă. Chiar şi aşa, unii încă închid ochii la cruzimile lui.

Lydia simţi un junghi în inimă.

— Mama ta.

— Întocmai.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te judec aşa aspru. Ar fi trebuit să te întreb…

— Nu-ţi mai bate capul, Lydia!

Felul în care-i rostise numele îi aminti de ceva cald şi pufos cu care să se protejeze de gerul unei nopţi de iarnă. Cum de avea această putere asupra ei? De ce simţea nevoia s. I se ridice de la masă şi să i se aşeze în poală? Să-l cuprindă pe după gât şi să-l sărute?

Avea cele mai delicioase buze pe care le văzuse vreodată. Marchizul îşi presă uşor degetul de buzele întredeschise. Apoi, sub privirea ei hipnotizată, îl linse o dată. De două ori. De trei ori. Lydia şi-ar fi dorit să fie degetul ei acolo, să-i umezească pielea.

O scânteie diavolească luci în ochii lui, de parcă intuia pe ce făgaş rătăceau gândurile ei. Apoi se aplecă spre ea şi, cu acelaşi deget, îi mângâie colţul gurii, ispitind-o şi făcându-i inima să-i bată cu repeziciune.

— Data viitoare când mă iei la rost, rosti el cu glas adânc şi senzual, îţi sugerez să nu mă ademeneşti cu urme de ciocolată în colţul gurii.

Lydia tresări, de parcă tocmai primise o palmă. Fierbea de ruşine. Luă imediat şervetul şi se şterse la gură.

— Prea târziu. Am rezolvat eu problema.

Lydia urmări vrăjită cum marchizul îşi duse într-o doară degetul la buze şi se întrebă dacă o gustase la fel cum gustase ciocolata.

— Trebuia să spui şi tu ceva, rosti ea, însă vorbele

sale piţigăiate nu mai aveau greutate.

— Ai dreptate. Dar eram cu gândul în altă parte: mă întrebam dacă aroma pielii tale îmbogăţeşte gustul de ciocolată.

Şi judecând după aroma pe care tocmai o gustase, Rhys ştia că răspunsul era pozitiv.

La naiba! De ce îi vorbea pe tonul ăsta? De ce era incapabil să şi ţină gândurile, limba sau trupul în frâu când era în preajma ei?

Lydia îl privea cu ochii mari, plini de curiozitate, de parcă tocmai o luase pe sus din casă şi o aruncase pe un meleag străin. O senzaţie cu care probabil se confrunta adesea. Dar fata asta se plimba de una singură pe domeniu. Se lua la harţă cu bărbaţi în toată firea. Ce putea să-i facă?

Cu siguranţă nu să-şi dea frâu liber dorinţei ce-i ardea în trup. Trebuia să echilibreze situaţia. Făcu schimb de farfurii cu ea.

— Termină-mi tu prăjitura, porunci el.

— După ce m-ai insultat de două ori…

— Nu erau insulte, se grăbi s-o asigure. Te tachinam doar.

Mânat de ispită.

Lydia ridică furculiţa şi îl privi printre gene.

— Nu-ţi place ciocolata?

— Prefer să o gust din locurile unde a stat.

Câtă sinceritate în acele cuvinte. Rhys se gândi să-şi muşte limba. Lydia îi întorcea fără îndoială spusele pe toate părţile, încercând să înţeleagă tâlcul lor. Din nefericire, n-ar fi putut în veci pururi să-i demonstreze preferinţele lui în materie de desert.

— Vrei să dau jos ciocolata şi să-ţi dau înapoi prăjitura?

Rhys izbucni în râs. Ce nevinovăţie fermecătoare! Clătină din cap.

— Nu, mănânc-o tu! Îmi place să te urmăresc când mănânci dulciuri.

— Am o slăbiciune pentru ciocolată, recunoscu ea, devorând o bucată de prăjitură.

Din păcate, Rhys începea să aibă o *slăbiciune* pentru *ea. Se* bucura de fiecare moment petrecut împreună şi nu se mai sătura. Încă o conversaţie, încă un zâmbet, încă o atingere… încă un sărut.

Dar ştia că nu merita ceea ce-şi dorea.

Capitolul 11

Lydia ieşi din han şi aruncă o privire pe uliţa mare ce străbătea centrul satului. Căruţa lui Bower dispăruse, lăsând în urmă o bună parte din mobilierul transportat. La insistenţele lui Rhys, fireşte.

Familia ei, de fapt tatăl ei vitreg era om de vază în Fortune. Lydia nu se îndoia că Grayson ar fi reuşit să-l împiedice pe Bower să tortureze bietul animal. Dar nu cu uşurinţa cu care o făcuse Rhys. Dacă tatăl ei vitreg i-ar fi tras un pumn lui Bower, căruţaşul ar fi ripostat fără doar şi poate.

Deşi nu înţelegea pe deplin complicata lume a nobililor, Lydia era uimită de puterea de care dispunea Rhys datorită originii şi titlului său. Îşi intrase în rol doar cu câteva luni în urmă, dar cu toate astea, oamenii se ploconeau în faţa lui de parcă fusese marchiz toată viaţa.

Lydia era pur şi simplu uimită. Îi aruncă o privire furişă. Rhys îşi puse mănuşile, îşi roti privirea asupra satului şi îşi înclină scurt capul spre câţiva săteni. Aici viaţa era incredibil de diferită. Evident, în Fortune toată lumea saluta pe toată lumea, dar totul de pe picior de egalitate. Familia ei era înstărită, fără îndoială. Dar oamenii nu se înclinau în

faţa lor, cum o făceau cu Rhys.

— Cred că argintarul şi-a terminat treaba, spuse marchizul. Unde ne întâlnim?

— Aş putea să vin cu tine, se oferi ea.

Rhys şovăi, iar Lydia presupuse că marchizului îi era probabil ruşine să fie văzut cu ea în public. Una era să stai ascuns într-un colţ, alta să faci paradă pe strada mare.

Rhys înclină uşor capul şi întinse braţul.

— Dacă doreşti.

— Dar tu-ţi doreşti asta?

Îi zâmbi reţinut, cu căldură în ochii săi cenuşii.

— Desigur.

Lydia zâmbi bucuroasă şi îi luă braţul.

— După tine, milord.

În scurtă vreme, îşi dădu seama că marchizul înainta intenţionat fără grabă, cu paşi mărunţi şi relaxaţi. Nu avea mersul dezlânat al unui cowboy, cu o graţie plină de forţă, care o vrăjea.

— Căutai ceva anume când ai venit în sat? o întrebă el.

Lydia scutură din cap.

— L-am zărit de la distanţă şi mi-a stârnit curiozitatea.

— Să înţeleg că fratele tău nu ţi-a împărtăşit curiozitatea?

Lydia râse graţios.

— Nu-i suficient de matur ca să înţeleagă ce şansă unică avem să explorăm o societate atât de diferită de a noastră.

— Voi n-aveţi sate? întrebă el.

— Nu ca acesta. Noi n-avem acoperişuri de paie şi jardiniere la ferestre. Clădirile noastre sunt pătrate, cu faţade false. Pe străzi e praf şi căldură. Fortune a crescut şi a devenit prosper, dar e asemenea unui copil care îşi caută rostul. Satul ăsta pare să-şi fi găsit locul în lume.

— Văd că îţi place să filosofezi.

— Mă iei în derâdere, domnule?

Rhys o privi cu căldură.

— Nu, Lydia. Dar îmi stârneşti mereu curiozitatea. Se opri în faţa unei intrări. Am ajuns.

Uşa se deschise înainte ca el să pună mâna pe clanţă. Un domn în vârstă îi pofti înăuntru. Purta ochelari cu lentile groase, ce-i făceau ochii să pară uriaşi.

— Milord, ceasul e gata.

— Mă bucur, domnule Crump.

Conversaţia îi trezi interesul Lydiei, dat fiind că marchizul îi oferise un ceas în dar lui Colton. Domnul Crump traversă în grabă prăvălia şi se strecură în spatele unei tejghele de sticlă, iar Lydia îl urmă pe marchiz până în faţa tejghelei.

Domnul Crump scoase la iveală un ceas de argint, pe o bucată de catifea albastră. Capacul purta aceleaşi inscripţii ca şi ceasul primit de Colton.

Rhys pipăi încet gravura cu degetul înmănuşat.

— Bine lucrat, domnule Crump. Înveleşte-l cu grijă! Am de gând să-l iau cu mine.

— Înlocuieşti ceasul pe care i l-ai dat lui Colton? speculă ea cu glas şoptit.

— Nu chiar. Mi-am dat pur şi simplu seama că am nevoie de unul aidoma celui dat în dar.

— Nu vrei ca mama ta să-şi dea seama ce-ai făcut.

Marchizul îşi feri privirea, stingherit.

— E o poveste mai lungă, dar n-are de-a face cu ducesa.

Lydia ar fi vrut să-l iscodească mai departe, dar nu dorea să-şi bage nasul unde nu-i fierbea oala. Drept urmare, se hotărî să arunce un ochi prin micuţa prăvălie, până ce Rhys îşi încheia treburile cu domnul Crump. Poate ar fi fost mai bine să aştepte afară.

Reacţiile lui Rhys o nedumereau mereu. Uneori se arăta interesat de ea. De cele mai multe ori însă, se simţea

ca un ghimpe în coasta marchizului.

*

La întoarcere, Lydia se strădui să-şi abată ochii spre peisaj, dar privirile o trădau şi se întorceau mereu către Rhys. Colton se plânsese din pricina ciudatei şei englezeşti, dar Rhys părea în largul său pe spinarea calului. Un amestec de eleganţă şi putere. Părea o contradicţie în termeni, dar el le avea pe amândouă. Prezenţa lui dominase întreg satul. Ceva din felul lui de-a fi îi spunea Lydiei că marchizul nu se umilea în faţa nimănui.

Cât de greu trebuie să-i fi fost să crească în umbra unui frate care făcea umbră pământului degeaba.

— Nu înţeleg cum a putut mama ta să-l placă mai mult pe Quentin decât pe tine. Nici bine n-am sosit şi mi-am dat seama deja că nu era un om bun.

— Ştia să-i manipuleze pe oameni, să-şi ascundă adevărata fire.

— Cum putea să ascundă maltratarea cailor?

Rhys se întoarse brusc spre ea, iar Lydia simţi greutatea privirii sale.

— Îmi închipui că a găsit o cale să justifice felul în care trata animalele. Le spunea probabil celor din jur că nu-i dădeau ascultare.

Lydia se cutremură.

— Slavă Domnului că nu a avut copii. Încercă să-şi aducă aminte cât mai multe despre Quentin. A fost însurat?

— Pentru o vreme. Rhys făcu semn spre împrejurimi. Dacă te descurci călare, peisajul e mult mai frumos dacă străbatem moşia de-a curmezişul.

— Sunt obişnuită să călăresc în orice condiţii, îl asigură ea, încântată de provocare.

O poftă animalică sclipi în ochii lui, iar Lydia bănui că marchizul interpretase puţin altfel remarca ei, şi nu tocmai

inocent.

Rhys îşi mână bidiviul pe câmp şi o luă la galop uşor. Lydia făcu la fel şi îl ajunse cu uşurinţă din urmă. Lydiei nu-i plăcea şaua laterală. Acasă ar fi purtat o fustă despicată şi ar fi călărit cu picioarele desfăcute. Când îşi făcuse bagajele, presupusese că un costum de călărie ar fi fost mai potrivit pentru Anglia. Şi într-adevăr, se simţea ca o doamnă, deşi o parte din ea ar fi vrut să-l provoace la o întrecere călare. Dar nu era obişnuită cu acest tip de şa şi nu dorea să piardă.

Peisajul se contura plăcut în jurul lor. Câmpul verde-închis, bogăţia de copaci, nesfârşita întindere a cerului albastru. Acelaşi cer la care privea din plantaţie. Ciudat cât de frumos părea acum când nu se mai spetea cu munca.

Rhys se opri lângă un şir de coloane dărăpănate, ascunse aproape în întregime de vegetaţie. Lydia nu le-ar fi observat dacă Rhys n-ar fi făcut semn cu mâna în direcţia lor.

— Unde suntem? întrebă ea.

— La ruinele unei cetăţi uitate.

— Cum să fie uitate dacă tu-ţi aduci aminte de ea?

— Ai dreptate.

Lydia rămase în şa câtă vreme Rhys descălecă şi se apropie de ea. Marchizul o cuprinse de talie cu mâinile sale puternice. Lydia se sprijini de umerii lui vânjoşi şi îşi ţinu răsuflarea până o aşeză cu picioarele pe pământ, fără s-o scape din priviri.

Un val de căldură îi străbătu trupul. Corsajul ei se frecă uşor de cămaşa lui, fusta îi mângâie pantalonii şi vârfurile pantofilor se atinseră. Şi de unde adineauri îl privea de la înălţime, acum îl privea de jos, pierdută în ochii săi furtunoşi şi cenuşii.

O undă de dorinţă traversă chipul lui, aşa cum norii de furtună străbat şi întunecă pământurile, căutând să-şi dezlănţuie povara. O dorea. Lydia era sigură de asta. Iar

faptul că şi ea îl dorea la rândul ei o făcu să se cutremure.

În trecut cochetase cu câţiva băieţi, dar nu trăise niciodată atât de intens, de parcă era legată de Rhys cu o frânghie invizibilă.

Marchizul îi dădu brusc drumul. Poate pentru că era copleşit de dorinţă, asemenea ei, sau poate pentru că voia să înăbuşe din start această dorinţă. Lydia îşi înfrânse dezamăgirea şi o luă pe urmele lui. Ajunseră într-o zonă care părea fundaţia unui zid. Rhys rămase cu privirea aţintită asupra locului aproape acoperit de vegetaţie.

— Credeam că toate cetăţile sunt împrejmuite de şanţuri, spuse ea, copleşită de vechimea acestui loc.

Sute de ani vor fi trecut de la prăbuşirea ei.

Pe chipul marchizului încolţi un zâmbet.

— Nu toate. Acesta cu siguranţă nu. Cel puţin n am găsit nicio urmă. Acum mulţi ani, am crezut că am descoperit un pasaj secret spre temniţă. Dar nu era decât o vizuină de bursuc.

— Aşadar, veneai aici să cercetezi, afirmă ea.

Rhys se întoarse, îşi încrucişă braţele la piept şi se rezemă de ruinele zidului.

— Veneam aici să mă gândesc.

— De aia ai revenit acum aici? Să te gândeşti?

— Nu ştiu exact. Am simţit nevoia să împărtăşesc locul cu tine. Nu l-am arătat nimănui până acum.

Lydia aruncă o privire în jur.

— E foarte frumos. Şi totuşi trist.

— Ai o fire romantică, rosti el. Mi-e teamă că asta te va face o pradă uşoară dezamăgirilor.

— Foarte frumos din partea ta să te-ngrijeşti de inima mea.

Rhys rânji.

— E un citat din cărţile tale?

— Încercam doar să-mi ridic nivelul conversaţiei. N-am probleme când discut despre vite sau culturi agricole,

sau despre vreme. Dar nu ştiu exact despre ce doresc domnii de-aici să discute.

— Într-adevăr, e un adevărat talent să porţi o discuţie sofisticată despre nimic. Cred că ar trebui să-ţi dau o listă cu subiecte potrivite.

— Ţi-aş fi foarte recunoscătoare.

— Chiar e atât de diferit în Texas? întrebă el încet.

— Da, însă nu pot să-ţi explic toate diferenţele. Unele sunt foarte subtile.

— Şi călăreşti aşa, de una singură?

Lydia încuviinţă.

— Uneori. Alteori în compania unui bărbat.

Marchizul îşi schimbă uşor poziţia, brusc interesat.

— Nu zău?

Lydia zâmbi cu căldură.

— La noi sunt alte reguli. Nu ne batem capul cu însoţitorii. Am ieşit la picnicuri cu băieţi, iar părinţii mei erau cu totul altundeva. Societatea voastră se aşteaptă ca în asemenea situaţii oamenii să calce strâmb, pe când a noastră se aşteaptă ca ei să se poarte corect.

— Ce perspectivă interesantă asupra diferenţelor dintre societăţile noastre.

Lydia se uitase în tot acest timp în ochii lui şi nu sesizase că marchizul se apropiase destul cât să-i simtă aroma de lămâie răspândită de pielea lui, alături de izul bărbătesc din respiraţie. Destul cât să-i simtă căldura prin învelişul straielor.

Rhys îi luă bărbia în palmă şi îi mângâie cu degetul colţul buzelor.

— Nu săruţi ca o femeie cuminte, rosti el, coborându-şi gura asupra ei.

Lydia închise ochii, şi fiecare terminaţie nervoasă prinse viaţă. Cum putea un singur sărut să atingă atâtea locuri?

Rhys avea dreptate. Lydia cochetase şi cu alţi bărbaţi,

dar niciunul n-o sărutase cu acea pasiune care-i moleşea mădularele şi îi topea oasele. O cuprinse cu braţul şi o strânse la piept. Lydia se agăţă de umerii lui şi îşi lăsă capul într-o parte, pentru a-i oferi mai mult spaţiu de manevră, lăsându-se pradă limbii sale impetuoase.

Rhys răspunse cu un geamăt gutural, sălbatic, în perfectă concordanţă cu împrejurimile. Străvechi şi primitiv. O bestie scăpată din lanţuri. Rhys nu dorise niciodată o femeie cu atâta pasiune. Pe pământul reavăn, sub coroana arborilor, rezemată de ruinele zidului. Simţi gust de ciocolată pe măsură ce limba lui explora, iar gura lui răvăşea.

Mâna lui îi urcă încet pe trup, până ce simţi greutatea sânului în palmă. Perfecţiune divină.

O adusese la cetate pentru că se apropiau de Harrington şi voia să petreacă mai mult timp alături de ea. Singur. Fără oameni în jur. Fără ca giulgiul morţii să-i răpească surâsul şi bucuria din priviri.

Lydia era deopotrivă o fiinţă nevinovată şi o ispita căreia n-avea forţa să i se împotrivească. O frumuseţe ca a oi, izvorâtă din adâncurile sufletului, avea puterea să trimită corăbii pe mare şi cavaleri în cruciade.

Un glas îndepărtat îl avertiză că nu putea s-o aibă, aşa cum îşi doreşte. Să o posede însemna s-o nenorocească, şi prin urmare, s-o distrugă. Odinioară, nenorocise pe altcineva. Nu voia să repete greşeala, cu toate că trupul său ardea de dorinţă, iar inima urla să fie izbăvită.

Răsuflând din greu, îşi smulse buzele de pe ale ei şi se întoarse.

— Eşti o vrăjitoare, de mă ispiteşti în halul ăsta.

— Iar tu eşti un laş că m-ai îndepărtat astfel.

Rhys tresări şi se întoarse la ea, surprins de vorbele ei.

— Nu sunt atât de inocentă pe cât crezi, continuă ea, cu răsuflarea la fel de agitată.

Buzele ei purtau încă rouă sărutului. Locul acelor ochi seducători era în dormitor.

Rhys îşi înălţă ochii deasupra ei.

— Spune-mi că nu eşti virgină şi te voi avea în clipa asta.

Lydia îşi feri privirea. Rhys o prinse de bărbie şi o trase înspre el.

— Eşti cât se poate de inocentă. Şi chiar de n-ai fi, Lydia, tot n-ai vrea să te înhăitezi cu indivizi ca mine. Mi-am trădat fratele şi familia. Fii recunoscătoare că nu intenţionez să-l trădez pe Grayson sau pe tine.

— Ei te-au trădat pe tine, spuse ea.

Rhys clătină cu tristeţe din cap.

— M-au lăsat, ce-i drept, de izbelişte, dar numai pentru că le-am dat eu suficiente motive.

— Ce-ai făcut?

Ar fi vrut să-i spună tot, dar se temea să nu-l privească apoi cu silă, aşa că trecu peste întrebarea ei legată de trecut şi se concentră asupra prezentului. Voia s-o lase la fel de inocentă cum o găsise.

— În ce te priveşte, Grayson se aşteaptă să mă port ca un gentleman adevărat. Îi mângâie buza inferioară cu degetul. Nu vreau să-l dezamăgesc. Mi-a fost mult mai drag decât Quentin.

— Dar nu-ţi pasă că mă dezamăgeşti pe mine? întrebă ea cu blândeţe.

— Lydia, crede-mă că vei fi mult mai dezamăgită dacă o ţinem tot aşa. Mi-ai spus că îţi doreşti să ai parte de dragoste şi de respectabilitate. Eu nu pot să-ţi ofer niciuna.

Capitolul 12

Lydia era sufocată de tăcerea stânjenitoare ce se

aşternuse între ei. O simţise în drum spre casă. O simţise şi mai puternic când descălecaseră şi lăsaseră animalele în grija grăjdarului. Iar acum atârna greu asupra lor, pe măsură ce urcau treptele conacului.

Nu ştia ce să mai creadă despre el sau despre cele petrecute la cetate. Cum putea să fie atât de nonşalant, când trupul ei încă tremura de dorinţe neîmplinite? O clipă dacă îl privea şi mintea o purta din nou la atingerea buzelor lui, a mâinilor lui de-a lungul trupului ei, a palmei lui rotunjite în jurul sânului.

Senzaţiile copleşitoare pe care le trăise ar fi trebuit s-o înspăimânte. În schimb, era dezamăgită că Rhys nu continuase pe făgaşul ales.

Pentru o femeie care punea preţ pe virtutea ei, ar fi trebuit să aprecieze stăpânirea lui de sine. Dar cum tocmai făcuse primii paşi pe acel teritoriu întunecat ce desparte bărbatul de femeie, era curioasă să afle cât mai multe.

— Ai de gând să mă ignori de acum încolo? întrebă ea încet, pe măsură ce se apropiau de scară.

Rhys îi aruncă o privire, iar în ochii săi cenuşii desluşi semnele ce prevesteau furtuna.

— De-ar fi atât de simplu. Din nefericire, sunt atent la fiecare răsuflare a ta.

Lydia simţi un mic fior de plăcere. Deci nu ora at.it de indiferent la cele petrecute precum voia să pară.

— E un lucru atât de groaznic?

— Din raţiuni pe care nu doresc să ţi le explic… da. Aş prefera să nu mai luăm cina împreună, sau mai bine zis, să nu mai facem nimic împreună.

Rhys consideră discuţia încheiată şi urcă în grabă restul treptelor. Lydia veni în urma lui, ca un căţeluş cuminte, cu toate că ar fi vrut să-l prindă de braţ, să-l răsucească pe călcâie şi să-i ceară mai multe explicaţii. Era nedrept să păstreze tăcerea când venea vorba de inima ei. Voia explicaţii. *Merita* explicaţii.

Un slujitor deschise uşa, iar Rhys îi făcu loc şi o invită politicos să intre prima. Lydia îi aruncă o privire mânioasă, care-i băga pe fraţii ei în sperieţi, şi păşi înăuntru cu exces de eleganţă.

— Milord, v-aţi întors în sfârşit, îl întâmpină majordomul.

— Nu ştiam că trebuia să mă întorc la o anumită oră, rosti

Rhys sarcastic.

— Într-adevăr, domnule. Dar Excelenţa sa m-a însărcinat să vă spun dumneavoastră şi tinerei lady că doreşte să vă vadă în salon, de cum vă întoarceţi.

Rhys se aplecă spre slujitor.

— Vrei să zici în dormitor.

— Nu, milord. Ochii majordomului scânteiau voioşi, de parcă împărţea cadouri în dimineaţa de Crăciun. Excelenţa sa s-a înzdrăvenit pe neaşteptate. Dacă-mi permiteţi, milord, aş spune că în chip miraculos.

— Da, Osborne, îţi permit. Rhys se întoarse către Lydia. Te con duc în salon?

Lydia încuviinţă şi îşi potrivi ritmul paşilor cu ai lui. Când se depărtară suficient de majordom, îi şopti:

— Rhys?

— Da?

Lydia se opri, forţându-l să stea locului.

— Nu-ţi face prea multe speranţe.

— Despre ce vorbeşti?

Nu suporta să dea veşti proaste.

— Uneori, începu ea cu delicateţe, oamenii îşi revin pentru un răstimp, doar ca să cedeze mai apoi. Li se oferă parcă ocazia să-şi ia rămas-bun.

Rhys încuviinţă, îngândurat.

— Poate că aşa stau lucrurile şi acum. Cu toate astea, ar trebui să fim recunoscători şi să nu-l facem să ne aştepte.

Îi oferi braţul.

— Să fac o reverenţă? întrebă ea când îi puse mâna pe braţ.

— Nu. Îi făcu cu ochiul. Incredibil, dar adevărat. Ar fi totuşi bine să i te adresezi cu „Excelenţă”.

Lydia strâmbă din nas.

— Ştiam asta.

— Ştiu.

Nu ştia la ce să se mai aştepte de la acest bărbat care când o îndepărta, când o tachina. Oare Rhys era la fel de nedumerit de purtarea lui?

Îl urmă încordată pe coridorul cu decoraţiuni elaborate. Urma să facă într-adevăr cunoştinţă cu un duce, nu doar să-l vadă dormind. Avea s-o privească în ochi, şi ea, pe el.

— Mi-ar trebui câteva minute să-mi aranjez părul şi să-mi schimb rochia…

— Arăţi minunat, o întrerupse el.

Lydia îl privi şi dădu din cap recunoscătoare.

— Mulţumesc.

Un soi de satisfacţie lumină chipul lui, înainte să cotească pe coridor. Slujitorul făcu o plecăciune scurtă şi deschise uşa. Lydia încă nu se obişnuise să-i deschidă mereu cineva uşa.

Rhys o conduse în încăpere. Părinţii ei şedeau pe canapea. Alături, Colton şi Sabrina stăteau tăcuţi pe fotolii. Însă surpriza veni când dădu cu ochii de ducesă.

Femeia şedea cu un aer regesc pe un fotoliu de pluş, ţinând de mână un bătrân care stătea într-un fotoliu şi mai mare. Ducele era îmbrăcat la patru ace, avea părul pieptănat pe spate, iar ochii lui cenuşii scânteiau.

— Ah, s-a întors fiul risipitor, rosti el cu un glas tremurând ce-i trăda beteşugul, dar care mai păstra urmele încrederii de altădată.

— Recunosc, tată, că ne-ai făcut o surpriză cum nu se

poate mai frumoasă. Mă bucur să te văd întremat, rosti Rhys, iar Lydia auzi sinceritatea din vorbele lui.

— Ce gazdă aş fi dacă n-aş dna cu oaspeţii mei măcar o dată? întrebă Harrington.

— Dat fiind că ai fost la pat în ultima vreme, cred că se poate ierta.

— Mai repede te iartă alţii decât te ierţi tu însuţi. Fă-mi cunoştinţă cu doamna ta.

Rhys îşi drese glasul.

— Nu e doamna mea, tată. E fiica vitregă a lui Grayson. Ne-am întâlnit întâmplător în sat şi am însoţit-o acasă. Permite-mi să ţi-o prezint pe domnişoara Lydia Westland.

Lydia mai că nu-şi auzise numele de bătăile inimii. Şi indiferent de ce-i spusese Rhys pe coridor, bărbatul din faţa ei îşi purta nobleţea în fiecare rid de pe chip, în ţinuta umerilor, în profunzimea privirii.

Îi dădu drumul braţului lui Rhys, se apropie de duce şi făcu o reverenţă.

— Sunt onorată să vă cunosc în sfârşit, Excelenţă.

Harrington se aplecă puţin şi şopti:

— Deci tu stai şi povesteşti în şoaptă cu fiul meu, să-i ţii de urât în miez de noapte.

— Credeam că dormiţi.

— Eram prea obosit să-mi deschid ochii, fata mea. Mă întreb dacă fiul meu i-a deschis pe ai săi.

Rhys îi puse mâna pe cot şi o ajută să se înalţe. Ducele îşi întoarse privirea către părinţii ei.

— Încântătoare, Grayson.

— Nu-i meritul meu aici, Excelenţă.

Lydiei nu-i scăpă formalismul cu care Grayson îi vorbea tatălui său în această seară, probabil din respect pentru vrăjitoarea care stătea alături de duce.

— Poate nu în aducerea ei pe lume, dar văd influenţa ta în purtarea ei. Copiii tăi au cu ce să se mândrească. Nu-i

aşa, Winnie?

Lydia se uită la femeia care îl mângâia cu dragoste pe mână. Winnie? Un nume prea moale, prea jucăuş pentru scorpia cu gura cât o şură pe care-o întâlnise de două ori pe coridor.

— Aşa-i, dragă, spuse ducesa.

— Aş vrea să luăm cu toţii cina împreună, rosti ducele, şi chiar dacă era slăbit, glasul său îşi păstrase tonul poruncitor.

— Dacă asta vrei, dragă, am să-ţi fac pe plac, spuse ducesa. Voi da de ştire bucătăresei să-ţi pregătească felurile preferate. Ducesa se ridică elegant în picioare. Mă voi ocupa de-ndată de cină. Vă rog să mă scuzaţi!

Lydia rămase cu ochii pironiţi la ea. Femeia care părăsea încăperea avea o purtare princiară. Femeia îşi etala o latură pe care Lydia n-ar fi bănuit că o are. Iar faptul că-şi îngropase toată antipatia pentru Grayson Rhodes de dragul soţului ei, măcar cu această ocazie, era demn de apreciere.

— Iartă-mă, tată, dar am şi eu nişte treburi de rezolvat, spuse atunci Rhys.

— Desigur. Deşi sper că o să ne cânţi puţin la pian diseară.

Rhys tresări, de parcă tocmai fusese biciuit.

— Cred că lectura domnişoarei Westland ar fi o alegere mult mai potrivită.

Ducele îşi întoarse privirile expresive şi bătu cu palma pe fotoliul de lângă el.

— Aşază-te aici, domnişoară Westland. Aş vrea să te cunosc mai bine.

Lydia se aşeză pe fotoliu cu jumătate de inimă, ştiind că nu era frumos să ia locul ducesei, dar nici nu se cădea să-l refuze pe duce.

— Plec acum, tată, rosti Rhys.

— Da, da, bombăni ducele fără să-i dea atenţie, cu o

fluturare a mâinii.

Lydia aproape că nu băgă de seamă când Rhys părăsi încăperea, fiind mult mai preocupată de asemănările dintre duce şi tatăl ei vitreg.

— L-ai auzit pe Rhys cântând? întrebă el.

— Nu, Excelenţă.

— Mă mir. Are obiceiul să cânte când e melancolic, îi făcu cu ochiul. O să-l auzim diseară.

— Nu cred că ar trebui să-l forţăm dacă nu doreşte, spuse Lydia.

— Viaţa înseamnă să faci lucruri pe care nu doreşti să le faci.

— Nu cred asta.

— Atunci mi-e teamă că nu vei găsi societatea engleză pe placul tău.

Lydia înghiţi în sec. Oare ce auzise ducele în dormitor?

Ducele îşi întoarse privirile spre fiul său.

— Hai, Grayson, povesteşte-mi mai multe despre Texas!

*

Rhys o prinse din urmă pe ducesă în holul cel mare. Când avea o sarcină de îndeplinit, ducesa putea să fie o forţă a naturii.

— Mamă?

Ducesa se întoarse, ştergându-se în colţul ochilor cu batista, îi zâmbi suav.

— Arăta destul de bine, nu?

În opinia lui, ducele mima destul de bine robusteţea, dar Rhys nu voia să dea glas acestui gând.

— Aşa e.

— Dar nu şi-a revenit de tot, rosti ea în şoaptă, temându-se parcă să nu-i fie auzite cuvintele şi astfel să

pericliteze misterios starea de sănătate a ducelui.

Rhys clătină cu tristeţe din cap.

— Nu.

Ducesa trase aer în piept şi încuviinţă.

— Atunci o să profităm din plin de această seară. Tatăl tău are trei deserturi favorite. Nu ştiu pe care l-ar prefera.

— De ce nu-i spui bucătăresei să le pregătească pe toate trei?

Ochii ducesei scânteiară.

— Ce idee splendidă! Asta o să fac. Numai că aranjamentul locurilor la masă o să fie cam dificil.

— Aş propune să renunţăm la formalism în seara asta.

— Ce idee splendidă! Oricum, mă îndoiesc că Debrett's[4] ne-ar fi de ajutor pentru *genul* de oaspeţi cu care ne-am pricopsit.

Ducesa strâmbă din nas, de parcă un iz neplăcut îi invadase nările. Din nefericire, îşi spuse Rhys, ducesa avea să-i considere mereu pe unii inferiorii ei.

— Sunt convinsă că tatăl tău va dori să stea lângă Grayson, spuse ea. Tu o să te aşezi de cealaltă parte. Eu voi sta în capul mesei.

Rhys observase în salon ceea ce ştiuse de-o viaţă întreagă. Ori de câte ori părinţii lui erau împreună, ducesa nu mai prididea cu atenţiile. Când îl mângâia pe mână, când îi pieptăna părul pe spate sau îi aranja hainele. Nu era o idee prea bună s-o lase izolată în capul mesei.

— Ai dreptate. Tata va dori să stea alături de Grayson. Cu toate astea, tu îi cunoşti mult mai bine nevoile decât noi. Cred că ar fi bine să stai lângă el, pentru că tu îţi vei da seama imediat când oboseşte.

Ducesa încuviinţă scurt.

— Ai dreptate. De mult n-am mai căzut noi doi de-

4 Editură londoneză de tradiţie care a publicat o serie de ghiduri de conduită pentru înalta societate (n.tr.)

acord.

Câtă dreptate avea.

Ducesa îşi strânse buzele.

— Fata asta. Lydia sau cum o cheamă... Ce făceai cu ea?

— V-am spus deja. Ne-am întâlnit întâmplător în sat şi am adus-o acasă.

— Era singură?

— Da.

— Câtă îndrăzneală din partea ei.

— Ce-i drept. Din câte-am înţeles, fetele din Texas obişnuiesc să călărească neînsoţite.

— Nişte păgâni, bombăni ducesa, apoi se răsuci pe călcâie, ţăcănind în marmură cu tocul pantofilor. Flutură un deget în aer, fără să se obosească să se întoarcă atunci când anunţă: Vrea să cânţi în seara asta! Eu zic să te împaci cu ideea şi să-i faci pe plac.

Ducesa se făcu nevăzută pe coridor. Ciudat, aproape uitase că în anumite momente chiar se bucurase de compania ei. Şi mai surprinzător era faptul că mama lui urma să-şi joace rolul de ducesă cu brio. Când circumstanţele o cereau şi întâmplarea făcea să fie alături de bărbatul pe care-l iubea, ducesa se purta regeşte.

*

Aşezat în capul mesei, Rhys constată că tatăl său abia se atinsese de mâncare. Ducesa se făcea că nu observă acest lucru, pe măsură ce felurile veneau şi plecau de la masă. Conversaţia era plăcută. Rhys se bucura că familia lui Grayson avea ocazia s-o vadă pe ducesă în această ipostază fericită, pentru că de cele mai multe ori era mândru de ea. Faptul că ducesa nu-i împărtăşea sentimentele era întru totul vina lui.

— Sper că n-o să mai treacă atâta vreme până te-

ntorci acasă, Grayson, rosti tatăl său, cu glas obosit.

— Mă scuzaţi, Excelenţă, dar casa mea e în Texas acum.

Ducele zâmbi cu jumătate de gură.

— Aşa şi trebuie să fie. Eşti de-acord, Winnie?

Ducesa se şterse elegant cu şervetul la gură, apoi rosti:

— Desigur, dragă. Mai doreşti puţin desert? spuse ea, trecând cu vederea că tatăl său nu se atinsese de budincă.

Ducele clătină din cap.

— Privesc la belşugul din jur şi nu cunosc foamea.

Ducesa râse cu reţinere şi se uită împrejur.

— Excelenţa sa a avut mereu înclinaţie spre filosofie şi poezie. Poate tocmai de aceea i-au plăcut aşa de mult piesele de teatru în tinereţe.

— Mergeam la teatru pentru că aveam o slăbiciune pentru actriţele frumuşele, murmură el.

Rhys ridică paharul de vin şi îi goli conţinutul dintr-o înghiţitură, apoi îi făcu semn slujitorului să-i mai aducă. Voia să urle la tatăl său pentru că stricase o seară atât de plăcută. Ducele îi întâlni ochii din cealaltă parte a mesei; Rhys nu ştia ce reflecta privirea lui, dar tatăl lui se uită în altă parte. Apoi luă mâna ducesei şi îi sărută vârfurile degetelor.

Ducele nu obişnuia să-şi arate afecţiunea în public, lucru care nu scăpase probabil oaspeţilor, întrucât ducesa avea o expresie înmărmurită pe chip.

— Winnie, nu ştiu dacă ţi-am zis vreodată că te iubesc, rosti tatăl lui cu glas scăzut.

Ducesa îşi duse mâna liberă la piept.

— Excelenţă, sunt convinsă că…

— Nu, Winnie, nu ţi-am zis-o niciodată, deşi te iubesc. Mai mult decât credeam vreodată că e posibil.

Ducesa scânci uşor şi îşi duse pumnul la gură.

— Nu-mi face asta acum!

Ducele zâmbi într-o doară.

— Dacă nu acum, când? Haide aici, draga mea, rosti el, trăgând-o uşor de mână.

Fără să ezite, ducesa se urcă în poala lui, sub privirile oaspeţilor.

— N-o să te iert că mă părăseşti.

— Ştiu, spuse el drăgăstos, ştiu.

Rhys prinse privirea lui Grayson şi-i făcu semn să-şi strângă familia şi să plece în linişte. Când încăperea începu să se golească, Rhys se uită la tatăl său, care-l ţintuia cu privirea deasupra umerilor strânşi ai ducesei. Ridică paharul de vin în semn de apreciere pentru ceea ce vedea: pe lângă înclinaţiile sale spre poezie şi filosofie, tatăl său era un actor desăvârşit.

Capitolul 13

Lydia se afla în salon. Încăperea era slab luminată, potrivit pentru o asemenea ocazie. Ducele stătea cufundat într-un fotoliu mult prea mare pentru trupul său firav. Ducesa şedea cocoţată pe braţul fotoliului, mângâindu-l pe chip, pe degete, pe păr şi pe mână. Lydia o vedea pe femeie într-o lumină cu totul nouă. Nu-şi putea închipui ce dureros era să-ţi pierzi partenerul de viaţă. Şi totuşi, mama ei pierduse un soţ şi se măritase cu altul. Deşi amintirile despre primul ei tată erau vagi, era convinsă că Abbie era mult mai fericită cu Grayson Rhodes. Părinţii ei se ţineau de mână, iar cei doi copii şedeau la picioarele lor. Lydia se aşteptase la o criză de isterie din partea ducesei când copiii se tolăniseră pe podea, dar femeia avea ochi numai pentru soţul ei.

Asta deşi fiul ei cânta la pian. Partitura interpretata de Rhys avea accente stranii şi întunecate, dar era tulburător de frumoasă, evocând imagini la care Lydia nu era sigură

că voia să se gândească. Îşi închipuia odăi întunecate şi trupuri fierbinţi aflate în îmbrăţişare. Reveni rapid cu picioarele pe pământ. Numai ea se putea gândi la pofte şi pasiuni carnale. Punea aceste gânduri năbădăioase pe seama întâmplărilor de după-amiază, când fusese atât de aproape să o ia pe un făgaş pe care – fără să fi ştiut până acum – îşi dorea cu atâta ardoare să păşească.

Degetele lui lungi, subţiri, puternice, îndemânatice pluteau deasupra clapelor, iar în mintea ei, îi desfăceau nasturii de la rochie. Stătea cu capul înclinat, iar pe frunte şi pe obraz îi atârnau şuviţe întunecate de păr. Lydia tânjea să le dea înapoi, doar ca să-i acopere din nou chipul. Din nou şi din nou.

Ar fi vrut să meargă la el, să-şi lipească sânii de spatele lui, să-l cuprindă pe după umeri şi să-i absoarbă muzica prin pori. Deşi nu era singură în încăpere, Lydia uitase complet de ceilalţi, de parcă marchizul cânta numai pentru ea, de parcă se revărsa în acordurile pianului, în trupul ei.

Ultimele note se pierdură în tăcerea camerei, dar muzica lui Rhys continuă să plutească în aer, ademenindu-i parcă urechile. Rhys se ridică şi făcu o plecăciune scurtă, stingherit de faptul că se afla în centrul atenţiei.

Lydia aştepta ca ducele şi ducesa să aplaude sau măcar să-şi arate aprecierea pentru spectacolul oferit de Rhys. Dar cuplul ducal rămase tăcut, aşa că Lydia rupse tăcerea:

— Ai cântat minunat!

Rhys înclină scurt din cap.

— Eşti prea drăguţă, domnişoară Westland.

Drăguţă? Îi venea să strângă pe cineva de gât. Ducelui putea să-i ierte tăcerea. La urma urmei, omul era bolnav. Dar ducesa? Cum putea să rămână indiferentă la eforturile fiului ei?

— E târziu, tată. Trebuie să fii obosit, rosti Rhys.

Ducele dădu anevoie din cap.

— Mă duce Grayson în pat.

— Cum doreşti, spuse Rhys. Mamă, doreşti să te însoţesc în odăile tale?

Ducesa încuviinţă şi se ridică în picioare, apoi se apropie de soţul ei şi îl sărută discret pe obraz.

— Ne vedem mâine după-amiază.

— Abia aştept.

Ducesa se îndreptă spre uşă, dar se opri preţ de câteva clipe lângă Grayson şi ridică o sprânceană.

— Să ai grijă de el!

— Desigur, Excelenţă.

Puse mâna pe braţul lui Rhys şi ieşi din salon. Câtă maiestuozitate! Lydia o dispreţuia şi o admira deopotrivă pe ducesă.

— Lydia, nu vrei să-i conduci pe copii în camerele lor?

Lydia îşi întoarse atenţia spre mama ei, realizând că atât de concentrată fusese asupra lui Rhys încât nu observase când tatăl ei vitreg se apropiase de duce. Bănuia că bătrânul aristocrat nu dorea ca lumea să-l vadă cărat precum un copil. Când coborâseră la cină, era deja în sufragerie. Când intrase cu familia în salon, la fel. Ce umilinţă pentru acest bărbat semeţ şi poruncitor să fie la mila tuturor.

— Lydia? o zori maică-sa.

— Da, imediat. Dar înainte…

Se apropie de duce, examinându-i chipul brăzdat de riduri. Rhys vorbise în numele mamei lui, rugându-l pe duce să-i mărturisească dragostea. Mama Lydiei urma să vorbească în numele lui Grayson, arătând ce om minunat era. Dar cine avea să vorbească pentru Rhys?

— Excelenţă, dacă îmi permiteţi, cred că nici dumneavoastră, nici soţia dumneavoastră nu apreciaţi pe deplin calităţile lui Rhys.

Ducele chicoti gutural.

— Îţi place de el, nu?

Lydia aruncă o privire spre tatăl ei vitreg, care o fixa cu atenţie. Cine ar fi putut să înţeleagă ce simţea pentru Rhys? Nu era sigură că ea înţelegea. Îl privi pe duce.

— Observam doar că se supune dorinţelor tuturor, mai puţin alor sale.

— Un duce în devenire nu se supune nimănui.

— Asta nu v-a împiedicat să vă supuneţi convenţiilor căsătoriei.

— Lydia, o avertiză tatăl ei.

Grayson nu o dojenea adesea, iar Lydia ştia că sărise puţin calul. Dar voia să-l facă pe duce să înţeleagă că mezinul era la fel de bun ca întâiul său născut.

— Las-o, Grayson! Îmi place ardoarea ei. Dar Winnie se va împotrivi să devii ducesă. O să-i găsească lui Rhys o nevastă plictisitoare să-i facă nişte copii.

„Nu dacă am şi eu de zis un cuvânt”, ar fi vrut Lydia să spună, dar îşi înghiţi cuvintele.

— Nici prin gând nu mi-a trecut să devin noua ducesă la Harrington.

— Cum doreşti, fetiţo!

Lydia făcu o reverenţă scurtă.

— Îmi cer iertare, dar trebuie să-i culc pe copii, iar apoi o să mă plimb prin grădină. Mi-ar prinde bine nişte aer proaspăt.

*

De la fereastra dormitorului, Rhys o urmărea pe Lydia în plimbarea ei prin grădină, sub razele lunii. Era teribil de încântat că Lydia apreciase momentul său muzical. Cum de ajunsese să fie atât de importantă pentru el într-un răstimp atât de scurt? Se mustra întruna că îi căuta compania, dar găsea inocenţa ei irezistibilă.

Rhys trecuse prin nenumărate mizerii, şi se temea să

n-o corupă şi pe ea petrecând mai mult timp împreună. Ar fi trebuit să meargă chiar atunci în dormitorul ducelui şi să discute cu el, cât îl mai ţineau puterile.

Dar ceva îi spunea că tatăl său era fără îndoială obosit şi avea nevoie de odihnă după o zi atât de plină. Rhys era, de asemenea, obosit, dar cum să ţină piept ispitei ce-l aştepta în grădină? Îşi blestemă slăbiciunea, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din conac.

O întâlni la capătul peluzei, împrejmuită de sute de trandafiri ce-şi răspândeau parfumul în adierea nopţii. Lydia stătea într-un foişor alb cu pereţii acoperiţi de flori agăţătoare. Faptul că apariţia lui n-o surprinse îi dădu de gândit, iar Rhys se întrebă dacă nu cumva îl ademenise voit în grădină. Dacă ştia că o urmărise de la fereastră. Dar nu mai conta. Bine că-i era alături. Păstră totuşi distanţa, temându-se că s-ar putea să-şi piardă controlul asupra mâinilor şi buzelor.

Dădu roată foişorului şi se opri vizavi de Lydia. Se rezemă cu şoldurile de balustradă. De unde era aşezată, Lydia putea admira colinele moşiei Harrington, pe când el n-o vedea decât pe ea. Curios, dar nu ştia ce să spună. Era suficient că se afla alături de ea, să-i distingă parfumul prin mireasma de trandafiri. Să-i admire silueta profilată în umbre. Ar fi trebuit să fie una cu întunericul, dar rochia ei violet-deschis şi părul tors parcă din caierele lunii aveau darul s-o scoată în evidenţă.

— Ştiam că vei veni, rosti ea, iar glasul ei pluti spre el ca norii prin faţa lunii.

— Serios?

— Te-am văzut la fereastră.

— Poate-mi căutam steaua norocoasă. Poate nici nu te-am zărit.

— M-ai văzut, fără îndoială. Simt întotdeauna când mă fixezi cu privirea.

— Aşa cum o spui, pare că sunt un mitocan care-ţi

invadează intimitatea.

— Şi-atunci cum i-ai spune?

„Dorinţă. Dor.”

— Şi „fixat cu privirea” merge, rosti el, încercând să-şi tăgăduiască obsesia.

Scrută depărtările, dar nimic altceva nu mai putea să-i capteze atenţia, aşa că privirea lui se întoarse, supusă, la Lydia. Ispita de-a se apropia de ea era greu de îndurat.

— Ador felul cum cânţi la pian.

Rhys înfipse unghiile în balustradă, savurând atingerea lemnului în palmă.

— O partitură foarte lugubră, recunoscu el.

— M-a ţinut complet captivă.

— Ce imagini ţi-a trezit în minte?

Lydia îşi întoarse capul, permiţându-i s-o vadă din profil. Ca un artist adevărat, Rhys gravă imaginea în mintea lui, curbura gâtului ei de lebădă, forma obrajilor, încovoierea umerilor. Ochii lui înregistrau toate aspectele distincte ale frumuseţii ei. Rhys descoperi că fiecare părticică din trupul ei era frumoasă. Nu-şi putea explica raţional, şi s-ar fi găsit fără îndoială câţiva bărbaţi care să nu fie de acord cu evaluarea lui. Dar nu punea preţ decât pe ce zărea dinaintea ochilor.

— Imaginile… o îndemnă el.

— Mi s-au părut… Lydia plecă ochii. Foarte senzuale.

— În timp ce cântam mă gândeam la tine.

Lydia îşi întoarse capul, iar Rhys îi simţi privirea.

— Chiar aşa?

— Ai reuşit să mă vrăjeşti, iar asta nu-i bine pentru niciunul dintre noi.

— De ce?

— Tu preferi splendoarea din Londra. Eu prefer izolarea de aici. Tu vrei un om curat la suflet. Eu sunt atât de căzut în păcate, încât toată apa din lume n-ar putea să-mi spele conştiinţa.

— De aia mă îndepărtezi ori de câte ori ne apropiem?

— E doar unul dintre nenumăratele motive.

— Te-ai gândit că poate nu vreau să mă îndepărtezi? rosti ea, ridicându-se în picioare.

Brusc, lui Rhys venirea în foişor i se părea o idee proastă.

— Nu poţi fi deopotrivă o doamnă şi o seducătoare, o avertiză el.

— De ce?

— Pentru că seducătoarele sunt lipsite de virtute, pe când doamnele trebuie să şi-o păzească foarte atente.

Lydia traversă foişorul şi se apropie de el, nu destul cât s-o atingă, dar suficient să o poată trage în braţele lui. Ochii ei cercetau împrejurimile.

— Mi s-a părut foarte romantic că tatăl tău i-a spus mamei tale că o iubeşte.

— Era o minciună.

Lydia îşi întoarse brusc privirea spre el.

— De ce trebuie să fii atât de cinic?

— Sunt realist. Am crezut că mărturisirea asta mă va mulţumi, dar în schimb am descoperit o doză de amăgire în purtarea lui.

— Chiar contează, dacă o face fericită?

— Cred că o relaţie trebuie fundamentată pe sinceritate.

— Nu i-ai spune niciodată unei femei că o iubeşti dacă n-ar fi aşa?

— Niciodată. Dar la urma urmei, nu mă aştept să iubesc o femeie.

— Nici măcar pe mine.

— Cu atât mai puţin pe tine.

— Deci n-ai reacţiona nicicum dacă m-aş lipi acum de tine?

— Dorinţa nu-i totuna cu iubirea.

— Poţi să iubeşti fără dorinţă?

— Îmi spui că vrei să fii acceptată în înalta societate, dar spui cele mai nepotrivite lucruri.

— Iar mă îndepărtezi, spuse ea pe un ton care-l făcu să tremure. Adânc, provocator, ispititor.

Şi dintr-odată renunţă la armură şi o trase mai aproape. Deloc surprinzător, Lydia răspunse prompt la chemarea braţelor lui şi se lipi de trupul său. Gurile lor se încleştară, invitând limbile la un vals în ritmuri străvechi.

Rhys simţi un amestec de vin şi de ciocolată, amintindu-i de preferinţele ei la cină. Era un gust puternic, însă dulce şi inocent. Degetele Lydiei se încleştară pe vestonul lui şi scoase un geamăt gutural.

Dorinţa îi puse sângele în mişcare. Îşi închipuise că putea s-o îmblânzească prin exemplul personal, să nu se lase intimidat de purtarea ei, dar subestimase puterea ei de seducţie. Sau pur şi simplu preferase s-o ignore. Încă de la primul lor sărut aflase că Lydia nu era o tânără sfioasă. Dimpotrivă, îi răspundea săruturilor cu aceeaşi patimă ca şi atunci. Nu stătea stană de piatră, ca majoritatea femeilor, ci se implica activ. Doamnele pe care le cunoştea Rhys aşteptau să fie servite, să fie stârnite, lăsându-l pe el să-şi găsească singur drumul spre plăcere.

Lydia în schimb dădea înapoi tot ce primea. Mâinile ei îi dezmierdau pe rând obrajii, părul şi umerii. Ştia la fel de bine ca Rhys că dorinţa se manifesta pretutindeni: în inima şi în minte, în trup şi-n suflet.

Rhys îşi trecu mâna peste pielea mătăsoasa, dezvăluită de decolteul jos al rochiei. Degetele lui plutiră peste formele ei voluptuoase şi puseră stăpânire pe sânul ei apetisant. La un moment dat îi crezuse mai mici. Departe de adevăr. Era perfecţiunea întruchipată. Rhys îşi depărtă buzele de gura ei. Lydia gemu şi îşi lăsă capul pe spate, invitându-l să se înfrupte din trupul pe care-l dorea cu atâta ardoare. Buzele lui îi dezmierdară gâtul, iar mireasma de trandafiri îi luă cu asalt nările, pe măsură ce se apropia de

baza lui.

Aha, deci aici se parfumase. Şi-o imagină cu ochii închişi, aplicând esenţa de roze cu un deget. Oare gândurile o purtaseră la el când parfumul îi umezise pielea? Aşa cum râvnea el să-i umezească limanul catifelat aflat la întretăierea coapselor. Un liman unde spera să găsească mângâiere. Îi sărută gâtul şi continuă în jos. Izul de trandafiri slăbi doar pentru câteva clipe. Zâmbind în sinea lui, Rhys şi-o închipui parfumându-se într-un loc tainic, între sâni, anume ales să fie descoperit de buzele sale. Limba lui explora locul în acea clipă. Lydia îşi înfipse degetele tremurânde în umerii săi. Rhys nu fu nevoit să tragă prea mult de corsaj pentru a scoate la iveală comoara îndelung căutată. Se apropie de globul mătăsos şi prinse mărgăritarul tare între dinţi. Apoi trase, supse şi se înfruptă din carnea ei cu limba. Lydia scânci şi tresări.

— Rhys!

Numele lui, un icnet şoptit în bezna nopţii. Numele lui. Nu al unui soţ desfrânat sau al cine ştie cărui neavenit.

Afurisită să fie! Afurisită să fie că nu se închipuia în braţele altuia. Crezuse că o dorea atât de mult pentru că nu putea să fie a lui. Dar adevărul îi rânji crunt. O dorea pentru că era în toate privinţele opusul său, ceva ce el pierduse în urmă cu mulţi ani. Inocenţă şi frumuseţe. Şi încă mai credea în vise.

Lydia îşi încleştă degetele în jurul braţelor lui ca un cleşte, abandonându-se simţurilor. Rhys o prinse cu braţul de talie şi o strivi de trupul său puternic, ce pulsa de dorinţă.

Mângâiată de lumina lunii, o vedea privindu-l printre pleoapele pe jumătate lăsate, aşteptând încrezătoare, dornică şi tânjind în tăcere după plăcerea eliberatoare pe care numai el i-o putea oferi.

Rhys continuă să-şi desfete simţurile cu sânii ei dezgoliţi, concentrându-şi atenţia când pe unul, când pe

celălalt, cu mângâieri şi dezmierdări, ridicându-i totodată cu mâna liberă fusta, până când ajunse să stea prinsă între trupurile lor atât de strâns lipite încât nici măcar briza nopţii nu făcea materialul să se mişte.

Îşi plimbă degetele pe coapsa ei caldă şi catifelată, făcând-o să icnească. Pielea Lydiei ardea sub săruturile sale, şi freamătul trupului ei îl bucura nespus.

Degetele lui lunecară în jos şi în sus, apoi din nou în jos până la genunchi. Încet şi senzual îi ridică piciorul şi îl fixă pe şoldul lui, ţinându-l prins în îndoitura cotului, depărtându-i coapsa până ce izul de mosc al dorinţei îi pătrunse în nări. Îşi trecu din nou degetele pe coapsa ei şi ajunse la miezul feminităţii. De data aceasta dădu la o parte ultima bucăţică de dantelă ce stătea în calea împlinirii ei. Lydia scânci din nou şi se înfioră la atingere, pe măsură ce degetele îşi făceau loc cu dibăcie prin cârlionţii ei. Zona era fierbinte şi umedă de păcat. Deopotrivă catifelată şi mătăsoasă, pulsând de dorinţă. Începu s-o mângâie încet. Lydia scoase un geamăt scurt, ca o rugăminte. Rhys reveni din nou asupra buzelor ei, înteţind în acelaşi timp ritmul degetelor. Ea se zvârcoli în braţele lui, încercând să-şi afle scăparea, dorind cu disperare să rămână locului. Apoi îi prinse limba între buze şi supse, de parcă voia să-l absoarbă în ea.

Lydia se arcui, iar buzele lui îi înăbuşiră strigătul de plăcere. Rhys îşi strecură degetul în cuibul mătăsos ce fremăta în urma orgasmului. Îşi apropie apoi buzele de urechea ei, răsuflând din greu, pe măsură ce suflul ei alert umplea tăcerea nopţii. Lydia se lăsă moale şi îşi lipi obrazul de pieptul său.

Rhys satisfăcuse multe femei în acest chip, dar niciodată nu simţise atâta satisfacţie, atâta încântare, atâta… plăcere. Victorie. Se simţea victorios. Nici nu mai conta că tremura în continuare de dorinţă, căci găsise o cale de împlinire cu totul nebănuită.

— Sfinte Doamne, suspină ea. Îl privi în ochi şi izbucni în râs, un clinchet de fericire pură, ca o mie de clopoţei veseli. N-am găsit nimic în cărţile mele despre asta.

Tumultul începu în adâncul pieptului său, asemenea tunetului ce precedă furtuna, şi când ieşi la suprafaţă în hohote de râs, marchizul aproape că vărsă lacrimi la auzul acelui ecou dintr-un trecut îndepărtat. Fără urmă de cinism sau sarcasm. Numai şi numai veselie.

— Închipuie-ţi cum ar fi fost dacă nu m-ai fi învăţat să-mi domolesc entuziasmul, rosti ea.

Râzând cu şi mai multă poftă, Rhys îşi lipi fruntea de a ei şi clătină din cap.

— Poate până mâine-dimineaţă o să-mi aduc aminte ce plănuisem să te învăţ azi.

— Ceva legat de dorinţă şi iubire, dacă nu mă-nşel, murmură ea.

Da, dorinţă şi iubire. Rhys se închipuise maestru în una şi străin de cealaltă. Acum nu mai era sigur de nimic.

— Între un bărbat şi o femeie se petrece mai mult de-atât, nu-i aşa? rosti ea cu glas scăzut.

— Noi ne oprim aici.

— De ce?

— Pentru că ţin la tine mai mult decât ar trebui şi nu vreau să te rănesc. Rhys se retrase puţin, lăsând fusta să cadă la loc. Ar fi mai bine să te întorci înaintea mea la conac. N-aş vrea sa ne vorbească slujitorii.

Lydia îi cuprinse obrajii în palme.

— Cum poţi să-mi oferi atâtea şi să crezi că n-aş fi mulţumită cu restul?

Rhys îi luă mâna şi o sărută în palmă.

— Pentru că în rest, nu am prea multe de oferit.

— Cred că te subestimezi foarte tare.

— Ştiu exact cât valorez. Şi mai ştiu că nu-ţi pot permite să faci asta.

Capitolul 14

Lydia se trezi năucă în beznă. Îmbrăcă halatul şi aruncă un ochi pe coridor. Din dormitorul ducelui se auzeau plânsete înăbuşite, semn că uşa era deschisă. Lydia se furişă pe coridor. Nu dorea să deranjeze, dar voia să fie pe aproape, în caz că avea nevoie cineva de ea. Aruncând o privire înăuntru, o văzu pe ducesă cu capul plecat, ţinându-l pe duce de mână, în vreme ce o femeie care părea mai degrabă însoţitoare decât servitoare – probabil infirmiera – o masa pe umerii gârboviţi. Ducele părea că-şi dormea somnul de veci.

Spre surprinderea ei, pe Lydia o cuprinse tristeţea atât pentru răposatul duce, cât şi pentru ducesa lui.

Părinţii ei stăteau într-o parte şi se ţineau strâns. Lydia merse la ei, iar Grayson o luă în braţe.

— Îmi pare rău, rosti ea pe un ton solemn.

Cum era de aşteptat, simţi un val enorm de tristeţe pentru tatăl ei.

— S-a dus liniştit, înconjurat de familie. Aşa-i cel mai bine, spuse tatăl ei vitreg.

— Pot să ajut cu ceva? întrebă Lydia.

— Nu. Îi dădu drumul Lydiei şi o trase alături pe Abbie, femeia care putea să-l consoleze şi să-i dea tărie. O să fiu bine.

Lydia privi prin încăpere, dar nu-l zări pe Rhys. Fusese fără îndoială mai devreme. Probabil el dăduse trista veste părinţilor ei.

Profund tulburată după întâlnirea din grădină, Lydia hotărâse să nu i se alăture în dormitorul ducelui în acea seară. Acum regreta reticenţa ei.

Îşi sărută tatăl pe obraz, îi strânse mâna cu căldură şi ieşi din încăpere. În ciuda dimensiunii sale uriaşe, conacul îi

părea dintr-odată foarte mic pe măsură ce-i traversa coridoarele întunecate. Totul era învăluit în tăcere, de parcă şi flăcările din lămpi şi lumânări ardeau silenţios, fără sfârâituri. Ştia unde să-l găsească pe Rhys. Singur cu suferinţa lui. Şi, cum era de aşteptat, i se frânse inima când îl zări cântând la pian, inventând acorduri de-o melancolie tulburătoare. Lui Rhys cine-i alina durerea?

Cu siguranţă nu mama lui. Soţie sau amantă nu avea. Nici măcar un prieten.

Rhys îşi înălţă capul şi o ţintui cu o privire de animal sălbatic, prins în cuşcă. Degetele lui încremeniră pe claviatură, dar trecu o eternitate până ca ecoul ultimelor acorduri să se risipească.

— De-acum înainte, mi te poţi adresa cu Excelenţă, rosti el cu glas scăzut şi sec.

Lydia făcu un pas înainte.

— Rhys…

— N-ar fi trebuit să ajung duce! tună el.

Se ridică în picioare şi lovi harpa, care se prăbuşi la podea. Îşi trecu mâinile prin păr şi privi neliniştit în jur, de parcă şi-ar fi dorit cu disperare să se ascundă undeva.

— Vei fi un duce nemaipomenit, îl îmbărbătă ea.

Râsetul lui aspru răsună în tot salonul.

— Ah, micuţa mea visătoare. De-ai şti câte-am făcut.

— Ştiu că ai salvat câini şi cai, şi într-un fel, şi pe mama ta.

— Pleacă, Lydia, porunci el, mergând într-un cotlon întunecat al încăperii. Pleacă!

— Nu pot.

— Nu-ţi poţi închipui ce sentimente mă încearcă; nu ştii de ce sunt capabil.

Glasul său fierbea de furie. Lydia nu ştia pe cine era furios: pe sine însuşi, pe tatăl lui, poate pe mama lui. Ba poate chiar pe Lydia. Dar ea nu se temea de furia lui. Marchizul era profund rănit şi nimeni nu-i alina durerea din

inimă, nimeni nu-i întindea o mână de ajutor.

— Ştiu că suferi, rosti ea cu blândeţe, apropiindu-se de el.

— Vorbeşti de suferinţă? Ai impresia că sufăr din cauza morţii lui?

Lydia încuviinţă şi simţi o strângere în piept.

— L-ai iubit, Rhys. Poţi să negi asta cât vrei, dar a fost tatăl tău şi l-ai iubit.

Rhys scutură cu putere din cap.

— Nu. Chiar nu pricepi? N-am însemnat nimic pentru el. Eram un fiu de rezervă. Nu vrem să-l folosim, dar e bine să fie la îndemână, în caz că se întâmplă vreo nenorocire. Pe mama n-a iubit-o deloc. Nu pasiunea l-a mânat spre patul conjugal, ci datoria şi nevoia de-a lăsa un urmaş, şi-un fiu în plus, că nu se ştie niciodată.

Lydia îşi puse mâna tremurândă pe gâtul lui şi simţi pulsul rapid al inimii prin pielea caldă.

— Pentru mine nu eşti în plus, rosti ea răguşit, cu lacrimi fierbinţi de durere în ochi.

— Nimeni nu m-a iubit vreodată, murmură el. Sunt al naibii de singur, Lydia.

În ochii lui înlăcrimaţi se reflectau flăcările din şemineu.

— Nu-i adevărat. Nu eşti singur. Atâta vreme cât sunt eu aici, nu eşti singur.

Rhys o trase spre el, aşa cum marea trage spre ţărm, calm şi implacabil. Buzele lui erau fierbinţi şi umede pe ale ei, iar limba săgetă sălbatic prin gura ei. Lydia îşi lăsă capul într-o parte şi o lacrimă de-a lui i se prelinse pe obraz. Cu un mârâit gutural, Rhys o strânse la pieptul lui de oţel, strivindu-i sânii. Ea îl prinse de umeri şi se minună încă o dată de vigoarea trupului său. Ar fi putut să-l mângâie din creştet până în tălpi o noapte întreagă şi nu s-ar fi plictisit. Îşi înfipse degetele în părul lui. Fu cuprinsă de un vârtej de senzaţii, pe măsură ce dorinţa ardea tot mai adânc în inima

ei, asemenea unui foc de prerie scăpat de sub control. Abia dacă realiză când Rhys îi dădu capotul la o parte şi începu să-i descheie nasturii cămăşii de noapte.

Un glas îndepărtat din minte începu să-i înşire norme de conduită, la fel ca în grădină, de parcă ar fi fost stăpână pe situaţie şi i-ar mai fi păsat că o doamnă nu suspină de plăcere atunci când e dezbrăcată şi buzele bărbatului lasă dâre aprinse pe gâtul ei.

Ştia că urma să piardă bătălia pentru statutul de doamnă, dar mai ştia că înfrângerea era totodată o victorie. Pentru că nimic nu mai conta în afară de Rhys, şi ar fi sacrificat totul să-i facă pe plac.

Ardea şi în acelaşi timp tremura de plăcere. Îşi lăsă capul pe spate, iar Rhys îi acoperi umărul cu săruturi.

— Spune-mi că mă doreşti, mârâi el.

— Te doresc, rosti ea, năucită de dorinţă.

Îl dorise şi în grădină. Deşi o dusese pe culmile pasiunii, se simţise într-un fel păcălită de refuzul lui de a-şi da frâu liber pasiunilor. Îl dorise din clipa în care pusese ochii pe el. Numai ea îşi dădea seama ce om bun era marchizul? Era limpede ca lumina zilei. Era limpede din lucrurile mărunte cărora un nobil nu le-ar fi dat importanţă.

Rhys coborî cu gura, limba lui lingând şi gustând, copleşind-o cu săruturi. Lydia icni de plăcere când îi sărută sfârcul. Când Rhys trase de vârful întărit, simţi un fior care îi străbătu corpul şi îi răscoli cele mai intime zone. Până să-l întâlnească pe Rhys, nu ştiuse cât de strâns legate erau părţile trupului ei. Genunchii i se înmuiară şi s-ar fi prăbuşit la podea, dacă Rhys nu ar fi prins-o, întinzând-o cu grijă pe covor, apoi venind peste ea. Când îl rugase să-i fie profesor, nu-şi închipuise ce lecţii avea să primească. De data aceasta însă, era hotărâtă să ducă lecţia până la capăt. Nu era clipa ei, ci clipa *lor.*

Încercă să-şi desfacă restul nasturilor de la cămaşă, dar îi tremurau degetele.

Gura lui Rhys lunecă peste coastele ei, lăsând în urmă vapori calzi de dorinţă pe măsură ce buzele lui plăteau tribut fiecărei porţiuni de piele proaspăt dezvelită.

— Dă-ţi jos cămaşa, rosti ea gâfâind.

Rhys se ridică şi îşi trase dintr-o mişcare cămaşa peste cap, gest care o amuză pe Lydia, date fiind strădaniile ei inutile cu nasturii. Rhys se lungi lângă ea, proptit într-un cot, şi începu să-i despletească părul.

— Vreau să-ţi văd părul despletit, spuse el cu înflăcărare, mişcându-şi degetele hotărât.

Lydia îşi lipi cu timiditate palma de pieptul lui dezgolit. Catifea pe oţel. Rhys îi despleti pletele şi le răspândi pe umeri, apoi pe piept.

— Perfect, îi spuse el, apoi o sărută din nou.

Lydia îi sorbi buzele cu nesaţ, în vreme ce degetele ei urmăreau conturul pieptului, al muşchilor, coborând tot mai jos pe făgaşul smocurilor de păr, până ajunseră la betelia pantalonilor. Auzi şi totodată simţi icnetul lui Rhys. Acesta se desprinse de buzele ei şi începu să respire sacadat, luptând parcă pentru fiecare gură de aer. Se ridică în genunchi şi continuă să-i desfacă nasturii cămăşii de noapte, fără s-o scape din priviri. Jos, tot mai jos, până la şolduri, apoi la genunchi, apoi la picioare.

Mereu îşi închipuise că momentul când va sta prima oară dezbrăcată în faţa unui bărbat va fi stânjenitor. Dar în acea clipă era doar bucuroasă că-şi împărţea trupul cu acest bărbat.

— Dumnezeule, eşti frumoasă, şopti el. Degetele îi lunecară pe trupul ei. Nespus de frumoasă.

Rhys îşi desfăcu iute pantalonii şi se descotorosi de ei, dezvăluind splendoarea şi puterea trupului său.

Înainte să-i spună că şi el era frumos, Rhys o sărută adânc şi înfometat, lipindu-şi pieptul de sânii ei, prinzându-i şoldurile între palme, rostogolind-o înspre el până ce bărbăţia lui caldă îi atinse abdomenul. Cu un geamăt

gutural, Rhys îi mângâie interiorul coapselor, apoi degetele sale îşi găsiră ţinta, dându-i Lydiei fiori de plăcere. Mişcările lui erau delicate, dar precise, invocând tumultul pasiunii din adâncuri.

În alte condiţii, gemetele şi freamătul ei ar fi îngrozit-o, dar dorinţa era prea puternică acum. Rhys o duse până aproape de apogeu, apoi se retrase. Lydia îşi înfipse degetele în umerii lui, îndemnându-l să-şi ducă actul la bun sfârşit. Rhys îi depărtă şi mai mult coapsele şi se cuibări între ele.

Lydia îşi muşcă buza de plăcere sub asaltul tăriei sale... care încetă însă brusc.

— Nu, gâfâi ea.

Rhys rămase neclintit, răsuflând din greu.

— Nu?

— Nu te opri.

Rhys chicoti uşurat.

— Slavă Domnului! O privi în ochi. Nu ştiu cum să fac să nu doară.

Ea îi cuprinse obrajii în palme, savurând barba ţepoasă ce-i gâdila degetele. Adora fiecare parte a trupului său.

— Te iubesc, Rhys.

În acea clipă, Rhys o pătrunse adânc, înăbuşindu-i strigătul cu un sărut. Lydia îşi înfipse unghiile în spatele lui, ţinându-se strâns de el şi încercând să stea nemişcată.

El o sărută pe colţul gurii, apoi în zona sensibilă de sub lobul urechii.

— Ce-i mai greu a trecut. E timpul să visezi, mica mea visătoare.

Începu să se legene în ea, iar durerea scăzu treptat pe măsură ce o altă senzaţie puse stăpânire pe trupul ei, mult mai intensă decât cea din grădină. Rhys îi oferea noi făgăduinţe, tulburând ceva atât de adânc, de profund, încât gândul că ar putea să-şi ţină promisiunea o înspăimânta, iar

că ar fi putut să şi-o încalce o îngrozea.

Trupurile lor se contopiră, iar Lydia îi preluă instinctiv ritmul mişcărilor, răspunzând fiecărei pătrunderi, tânjind după următoarea.

Apoi făgăduinţa o ajunse din urmă…

— Nu!

— Ba da! porunci el, opintindu-se cu putere în trupul ei, împingând-o deasupra prăpastiei.

Lydia dădu drumul unui strigăt, reuşind cumva să se arcuiască şi totodată să se încolăcească în jurul trupului său. După o clipa gemu şi el adânc şi se cutremură de plăcere. O luă în braţe şi se lipi cu obrazul de gâtul ei.

Deşi secătuită, Lydia simţi convulsiile slabe ce zguduiau în continuare trupul lui. Avu nevoie de câteva clipe să-şi dea seama că nu erau fiori de plăcere. Rhys plângea.

Îi mângâie uşor spatele asudat, urmărind reflexia flăcărilor pe pielea lui lucioasă. În sfârşit putea să jelească, să lase trecutul în urmă şi să îmbrăţişeze viitorul.

*

Ce făcuse?

Rhys gustă lacrimile sărate ce-i scăldau obrajii şi vru să plângă şi mai tare.

Îşi găsise într-un târziu raţiunea, dar cu ce preţ? Şi mai ales, cu ce preţ pentru Lydia? „Te iubesc”, rostise ea. Dar nu avea cum, pentru că nu-l cunoştea, nu-i ştia toate secretele întunecate pe care Rhys le tăinuia în adâncul sufletului.

Dintre toate femeile cu care se culcase, niciuna nu-i oferise afecţiune în adevăratul sens al cuvântului. Era numai vina lui.

Îşi şterse lacrimile cu o mână. Apoi, cu încetineală, îşi înălţă capul şi o privi în ochi.

Ea îl întâmpină cu o privire galeşă, de femeie satisfăcută pe deplin. Dar în pofida măiestriei sale în arta amorului, Rhys o luase prea repede şi prea dur. Nu apelase la eleganţa şi îndemânarea dobândite de-a lungul anilor.

Îşi pierduse complet minţile şi stăpânirea de sine.

Ea îi zâmbi gingaş, un surâs pe care nu îl merita. Rhys clătină uşor din cap.

— N-ar fi trebuit să facem asta.

Zâmbetul ei se risipi şi ochii i se umplură de durere.

— Rhys…

— Şşşt. Îşi trecu degetele prin şuviţele ce-i umbreau obrajii. Erai fecioară. Ţi-am compromis reputaţia.

— Am vrut să fiu aici.

— Chiar şi aşa, faptul că nu m-am putut stăpâni e de neiertat.

Ba mai mult, în mod inexplicabil, era la fel de necumpătat şi în continuare. Rămase alături de ea, sprijinit pe cot, lipit de trupul ei, şi îi mângâie chipul delicat, de parcă degetele lui se străduiau să memoreze totul.

Încet, zâmbetul înflori din nou pe chipul ei, şi Lydia îl privi cu căldură, aceeaşi căldură pe care trupurile lor o împărtăşeau acolo unde se atingeau.

Sub el, Lydia studia felul în care privirea lui o cerceta, cu o gingăşie care-i frânse inima. Rhys n-avea niciun motiv să-şi condamne faptele, când Lydia era în al nouălea cer. Rhys era dragostea ei chinuită, dar cu timpul, Lydia era sigură că va reuşi să-i readucă zâmbetul pe buze, să-l facă să râdă cu poftă şi să se bucure de toate minunăţiile vieţii. Să-l convingă că era iubit, iubit din toată inima.

Rhys se desprinse uşor de ea, lăsând răcoarea nopţii să-i învăluie pe furiş pielea. Lydia se ridică şi începu să se îmbrace, urmând exemplul lui. El stătea întors cu spatele la ea. Lydia nu rezistă ispitei şi începu să-i mângâie umerii, apoi spinarea. Rhys încremeni.

— Nu-ţi face griji, rosti el cu glas scăzut. După

înmormântarea tatei, o să vorbesc cu tatăl tău vitreg, ca să punem lucrurile în ordine.

Gândul că avea s-o ceară în căsătorie o umplu de bucurie. Urmau să se căsătorească şi să trăiască fericiţi. Va avea ea grijă de asta.

Îl cuprinse de talie şi îl sărută pe spate, apoi îşi lipi obrazul de pielea lui caldă.

— Nu cred că-ţi dai seama cât de fericită mă faci, şopti ea.

Capitolul 15

Căsătoria nu trebuie s-o înspăimânte pe o doamnă, atâta vreme cât preferinţele ei se îndreaptă spre un bărbat cu reputaţia nepătată.

Îndreptarea purtărilor necuviincioase,
de domnişoara Westland

Lydia se temea să nu dea dovadă de lipsă de bună-cuviinţă prin felul voios în care străbătea coridoarele conacului, se plimba prin grădină sau umbla prin grajduri. Dar nu-şi putea ascunde complet entuziasmul. Iarba nu i se păruse niciodată atât de verde, arborii atât de înfrunziţi, cântecul păsărilor atât de melodios şi cerul atât de albastru. Totul era de-o frumuseţe încântătoare.

Rhys o iubea. Nu dăduse glas acestui sentiment, dar Lydia nu trebuia să audă cuvintele ca să ştie ce simţea pentru ea. În curând urma să discute cu tatăl ei vitreg.

Lydia stătea la măsuţa din dormitorul ei şi răsfoia revista *Harper’s Bazar* în căutarea unei rochii frumoase de mireasă, încercând să se împace cu schimbările majore din viaţa ei.

Era neverosimil că se îndrăgostise atât de profund într-un timp atât de scurt, şi chiar dacă ştia că acceptarea şi sărbătoarea mai trebuiau să aştepte o vreme, era deopotrivă nerăbdătoare şi încântată peste măsură.

Trecuseră trei zile de la înmormântarea bătrânului duce. Ducesa îşi făcuse numaidecât bagajele şi se mutase în casa văduvei, o vilă mai mică situată la câţiva kilometri depărtare de conac. Lydia punea plecarea ei intempestivă pe seama antipatiei pe care ducesa o resimţea faţă de Grayson Rhodes şi faţă de clanul lui oribil, îi tolerase cât ducele mai era în viaţă, dar acum avea libertatea să stea unde voia.

Mutarea ei n-o întristă câtuşi de puţin pe Lydia. Conacul părea un loc mai paşnic în absenţa ei. Cu toate că ducesa era bine-venită oricând în casa lor, Lydia nu s-ar fi supărat dacă femeia nu i-ar fi acceptat invitaţia.

— Când crezi că ne vom întoarce acasă, Lyd? întrebă Sabrina, care şedea în apropierea ei.

Surioara ei prefera să stea tolănită cu burta la podea, ignorând fotoliile din odaie.

— Sunt convinsă că te vei întoarce cât de curând, îi răspunse Lydia, cu ochii pe o rochie tare drăguţă.

Îşi închipui cum ar fi s-o poarte în biserică.

— Dar vii şi tu, spuse Sabrina.

Lydia îşi blestemă limba slobodă. Lăsă revista din mână şi o privi pe surioara ei.

— Eu s-ar putea să mai stau puţin.

— De ce?

Nu putea să-i spună surioarei sale că urma să se mărite înainte ca Rhys să discute cu părinţii ei. Oare mai era timp să-i aducă pe Johnny şi pe Micah? Unde se va ţine nunta, în Londra sau la conac?

Îi vâjâia capul de întrebări, dar nu mai vorbise cu Rhys din noaptea în care îşi pierduse fecioria în braţele lui. Nu coborâse la cină. Lydia habar n-avea unde se afla

dormitorul lui. Îl căutase în birou şi în bibliotecă, dar în zadar. N-o mai însoţise în salonul de dimineaţă sau pe terenul de crochet.

Lydia ştia însă că noul duce avea multe îndatoriri, odată cu moartea tatălui său, şi se străduia să nu se simtă neglijată. În curând urmau să-şi petreacă nopţile împreună, înveliţi în aşternutul iubirii lor.

— Îmi place Anglia, îi spuse Sabrinei, încercând să fie cât mai ambiguă.

— Dar nu vei rămâne mult, nu?

Pentru tot restul vieţii.

Lydia fu salvată de-o bătaie rapidă în uşă. După câteva clipe, mama ei intră cu un zâmbet şovăielnic întipărit pe chip. Voia să pară fericită, dar nu era prea sigură pe sentimentele ei.

— Am avut o discuţie lungă cu Rhys şi cu tatăl tău.

Inima începu să-i bată nebuneşte în piept, dar Lydia se strădui să-şi ţină entuziasmul în frâu.

— Ne-a sugerat să mergem la Londra.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Londra, repetă ea, bucuroasă că urmau să facă nunta în capitală.

— Da, s-a gândit că vreau să îi fac o vizită surorii mele şi e de părere că, dacă participi la baluri, vei avea mai mari şanse să-ţi găseşti un soţ. I-ai spus tu că ai vrea să-ţi găseşti un soţ aici?

Zâmbetul ei se ofili şi dispăru.

— Doreşte să merg în Londra ca să-mi găsesc un soţ?

Mama ei încuviinţă, la fel de nedumerită ca şi ea.

— Ducele nu va participa la evenimentele sociale, dat fiind că poartă încă doliu, dar e dispus să te susţină prin orice mijloace ca să-ţi găseşti o partidă cât mai bună. Nu înţeleg de unde a venit propunerea asta, dar probabil că a dedus din vorbele tale că vrei să te măriţi cu un aristocrat.

Lydia simţi un junghi puternic în piept şi se chinui să

tragă aer pe nări. Fără îndoială că Abbie răstălmăcise vorbele lui Rhys sau nu pricepuse intenţiile lui.

— Lydia, ce i-ai spus lui Rhys? întrebă mama ei.

Lydia clătină din cap. Nu-i spusese nimic. Făcuse dragoste cu el. Iar el intenţiona s-o etaleze publicului londonez?

— Am vorbit de câteva ori despre sezon, izbuti ea să spună printre dinţi. Lydia puse revista deoparte şi se ridică în picioare. Probabil că m-a înţeles greşit. Ştii unde l-aş putea găsi?

— L-am lăsat în birou.

Lydia dădu din cap, încercând să-şi înăbuşe tremurul.

— Mă duc să vorbesc cu el.

— Eu aş vrea să mergem în Londra, ca să mă văd cu Elizabeth. Nu mă deranjează dacă vrei să mergi la baluri, dar pur şi simplu nu înţeleg de ce se simte obligat să-ţi găsească un soţ.

— Nici eu nu înţeleg, dar sunt sigură că până diseară vom limpezi această neînţelegere.

Ieşi cu paşi hotărâţi din odaie, cu gândurile împrăştiate ca frunzele de toamnă la prima adiere a crivăţului.

Ce propunere ridicolă! Lydia voia să se mărite cu *el,* nu cu un oarecare pe care îl va întâlni în sălile de bal din Londra. Poate avea de gând s-o lase să participe la un sezon, şi de-abia apoi s-o ceară de nevastă. Da, asta era explicaţia. Voia ca Lydia să treacă prin experienţa sezonului fără să se simtă legată de el.

Se grăbi să coboare scările. Da, desigur, aceasta era explicaţia. Nu se cuvenea să se logodească imediat după moartea tatălui său. Vizita londoneză era un cadou. Nu intenţiona cu adevărat să-i fie protector şi să-i găsească un soţ. Nu acum, după ce Lydia îi arătase cu ajutorul vorbelor şi al trupului cât de mult îl iubea.

Ajunsă în holul de la intrare, Lydia se îndreptă spre

biroul lui Rhys. Tocurile ei băteau o cadenţă impetuoasă pe podeaua de marmură, asemenea tobelor de război. Doar că nu se afla în război cu Rhys. Pur şi simplu era o problemă de comunicare.

Slujitorul tinerel care făcea de pază la intrarea în birou nu-i deschise uşa, ci se mulţumi să facă o plecăciune scurtă.

— Excelenţa sa m-a informat că nu doreşte să fie deranjat cât lucrează la registre.

— Excelenţa sa poate să se ducă la naiba.

Slujitorul făcu ochii cât cepele. Lydia întinse mâna spre clanţă, dar slujitorul o prinse de încheietură. Lydia îl sfredeli cu privirea şi se făcu roşie în obraji.

— Domnişoară Westland, vă rog cu toată seriozitatea să nu-l deranjaţi pe Excelenţa sa.

Lydia se gândi să facă scandal, dar nu era vina bietului lacheu că stăpânul său îşi pierduse minţile. Drept urmare, îşi strânse demnitatea ca o mantie ponosită în jurul trupului şi o luă înapoi pe coridor.

Rhys ştia că urma să-i pună întrebări despre sejurul londonez. Dar faptul că poruncise unui lacheu să-i blocheze intrarea era scandalos. Ieşi în grădină şi porni ţintă spre cealaltă parte a casei, mai furioasă cu fiecare pas. Până în acea clipă nu realizase că Rhys o evita cu bună ştiinţă. Crezuse în vorbele lui şi pusese absenţa lui pe seama îndatoririlor ducale. Acum nu mai ştia ce să creadă.

Găsi uşile de sticlă prin care Rhys ieşise într-o zi la o partidă de crochet. Dacă erau încuiate, era hotărâtă să ia un ciocan şi să le spargă.

Când ajunse în sfârşit dinaintea uşilor, fierbea de nervi. Uşa se deschise cu un scârţâit zgomotos, lucru care ar fi trebuit s-o calmeze. Din nefericire, o înfurie şi mai tare. Lydia intră în încăpere şi îl săgetă cu privirea pe bărbatul care stătea în spatele biroului şi continua să scrie în catastifele sale, fără să-i dea importanţă.

— Chiar credeai c-o să mă poţi ţine afară? îi ceru ea socotească.

Rhys înălţă brusc privirea, mimând surpriza. Lăsând condeiul deoparte, se rezemă de spătar şi oftă.

— Nu, nu credeam asta. Se ridică în picioare şi o pofti cu gesturi largi să se aşeze pe fotoliul aflat de cealaltă parte a biroului. Te rog, intră şi ia loc!

Lydia închise uşa şi înaintă câţiva paşi, dar nu avea de gând să poarte discuţia asta aşezată.

— Mi-a spus mama că mergem în Londra.

— O piaţă nemaipomenită pentru vânătoarea de soţi.

— Şi ce te face să crezi că vreau să *vânez* un soţ?

Rhys îşi feri privirea preţ de câteva clipe, timp în care Lydia încercă să-şi ţină tremurul sub control. Cum putea să fie atât de imperturbabil după toate prin câte trecuseră, după tot ce-i oferise?

— Te-am compromis, şi după cum spuneam şi deunăzi, vreau să punem lucrurile în ordine.

Răceala din vorbele lui îi trimise fiori de gheaţă în inimă.

— Credeam că intenţionai să-i ceri mâna mea tatălui meu.

— M-ai înţeles greşit.

Ce anume înţelesese greşit? Se ţinuseră strâns în braţe, cu trupurile goale contopite. Rhys vărsase lacrimi. Ce putea să înţeleagă din asta?

— Şi pentru tine, a pune lucrurile în ordine înseamnă să-mi găseşti un soţ potrivit?

— Întocmai.

— Crezi că un alt bărbat se va mulţumi cu o femeie pătată?

Rhys se făcu alb la faţă.

— Mă îndoiesc că în focul pasiunii o să bage de seamă că nu eşti fecioară.

— Tu ai observat că eram.

— N-o să-i pese când va afla ce zestre bogată ai din partea mea.

Lydia se răsuci cu inima frântă, simţind un gol uriaş în piept, care ameninţa să-i cuprindă întreg corpul. Îşi duse degetele tremurânde la buzele pe care el le sărutase cu atâta pasiune.

— Ai de gând să mă vinzi.

— Vreau doar să îndrept răul pe care ţi l-am pricinuit.

Lydia se întoarse şi se holbă la el, la acest bărbat pe care crezuse că îl cunoştea.

— De ce faci asta? Nu simţi nimic pentru mine?

Rhys înghiţi în sec.

— Simt *totul* pentru tine, scrâşni el.

Lydia făcu un pas înspre el.

— Atunci de ce?

— Tu vrei farmecul şi strălucirea Londrei. Eu am pe conştiinţă nişte lucruri ce nu trebuie să iasă la iveală.

— Ce lucruri?

Rhys clătină încet din cap.

— Nici măcar ţie n-am de gând să-ţi împărtăşesc păcatele mele.

— Şi dacă ţi-aş spune că nu-mi pasă de ele? Că te iert fără să ştiu de ce te faci vinovat. Atât de mult te iubesc, Rhys.

— Nicio dragoste nu poate ierta aceste păcate.

Lydia se propti cu palmele pe birou şi se aplecă spre el.

— Dragostea mea poate. Nu mergem la Londra. Nu vreau să mă bucur de sezon. Era doar un vis…

— Pe care ţi-l vei împlini. E tot ce pot să-ţi ofer, pentru că de căsătorie nu poate fi vorba.

— Şi dacă am rămas însărcinată?

Rhys păli rapid, aţintindu-şi privirile către burta ei.

— Mă rog să nu fie cazul.

Mai bine îi înfigea un cuţit ruginit în piept. Lydia se

smuci de lângă biroul său şi se îndreptă de spate.

— Excelenţă, se pare că am făcut o gravă eroare de judecată. Îţi mulţumesc pentru generozitatea cu care te-ai oferit să mă sprijini în sejurul meu londonez. Îţi voi da motive să fii mândru de mine. Cât despre zestre, tatăl meu e mai mult decât capabil să mi-o ofere. Nu îţi permit să mânjeşti şi mai mult clipele noastre de dragoste, aruncând cu *bani* – Lydia rosti ultimul cuvânt cu maxim dezgust – în mine.

Rhys o urmări cum traversează încăperea cu mişcări maiestuoase, demne de o regină adevărată. Lydia smuci uşa şi ieşi din birou fără să arunce o privire înapoi. Când o văzu, lacheul rămase cu gura deschisă, neputând să înţeleagă această bizarerie, şi îşi băgă capul în încăpere.

— Excelenţă, îmi pare nespus de rău…

Rhys ridică o mână.

— Închide uşa!

După ce uşa se închise, Rhys se prăbuşi în fotoliu. Cu greu se abţinea să n-o cheme înapoi. Faptul că o lăsase să plece era de departe cel mai dificil lucru pe care îl făcuse în viaţa lui. Din păcate, chinurile lui de-abia acum începeau.

Capitolul 16

Stând pe treptele din faţa conacului, Rhys urmărea pregătirile ce aveau loc pe aleea pietruită pentru plecarea la Londra. El urma să călătorească singur, în prima trăsură. Familia lui Grayson avea să călătorească în cea din spate. Servitorii care îl însoţiseră la Harrington ocupau ultimele două trăsuri.

Nu călcaseră niciodată în casa lui din Londra, dar nici el nu mai pusese piciorul acolo de ani buni. În ultimii ani locuise în casa pusă la dispoziţie de Camilla. Era o clădire

mai mică decât propria ei casă, firește, dar făcea totuși parte din averea soțului ei decedat. Rhys spera să intre neobservat în Londra și să nu fie nevoit să-i facă o vizită Camillei sau altor cunoscuți din aristocrație.

Cu toții erau fără îndoială curioși să afle identitatea noului duce de Harrington, dar mai erau și nobili care se fereau de farmecul și de strălucirea capitalei. Rhys nu era primul și nici ultimul lord cu înclinații spre izolare.

Ușa masivă de lemn din spatele lui se deschise cu zgomot. Rhys aruncă o privire peste umăr și-o zări pe micuța moară stricată înaintând cu însuflețire în fruntea familiei. Îi venea greu să-și imagineze pe cineva ținând pasul cu energia ei. Grayson și Abbie făceau tot posibilul s-o liniștească și să-i răspundă la toate întrebările despre călătorie. Colton nu părea deloc entuziasmat de plecare. Rhys era în asentimentul lui. Ar fi preferat să rămână acasă, dar trebuia să se asigure că Lydia va face o alegere mult mai potrivită în Londra, decât făcuse la Harrington.

Glasul delicat al Lydiei se făcu auzit din holul de la intrare, unde mulțumea servitorilor pentru grija și atenția cu care o trataseră de când sosise la moșie. Rhys aștepta încordat apariția ei. Din noaptea cu pricina găsise mereu pretexte pentru a nu lua cina cu familia lui Grayson. Dacă ar fi dat de la bun început ascultare rațiunii și ar fi căutat s-o evite, nu s-ar fi simțit acum obligat s-o ia sub aripa lui.

Dar în clipa în care Lydia ieși pe ușă, un val uriaș de regret îi inundă trupul, forțându-l să facă un pas înapoi.

Purta o ținută de călătorie mov, care îi scotea și mai mult ochii în evidență. Tânăra inocentă care se fâstâcise în clipa în care făcuseră cunoștință se transformase peste noapte într-o femeie puternică și hotărâtă, fără nicio urmă de naivitate. Nu mai era o visătoare. Ci o femeie care primise o lecție dură de la viață.

Lydia ridică semeț bărbia.

— Excelență, ce frumos din partea dumitale să ne

pregăteşti călătoria la Londra.

— Măcar atât pot să fac, domnişoară Westland.

Ea îi aruncă o privire plină de semnificaţii care îi transmitea clar că, după părerea ei, ar fi putut să facă mult mai mult.

— Excelenţă! Excelenţă!

Rhys îşi coborî privirea spre drăcuşorul care îl trăgea de mânecă, distrăgându-i atenţia de la superba tânără care urma să fie doar o amintire frumoasă în mintea lui.

— Da?

— Cât durează călătoria? întrebă Sabrina.

— Vom călători până spre înserat. Vom înnopta la un han, iar mâine vom pleca în zori şi vom ajunge la Londra pe la orele după-amiezii.

Colton se văită şi dădu capul pe spate, de parcă tocmai primise o lovitură de bici pe spinare.

— Poartă-te frumos, Colton, îl mustră Abbie.

— Dar o să înnebunesc dacă stau două zile în trăsură cu Lydia, care se entuziasmează la orice copac, şi cu Sabrina care întreabă din cinci în cinci minute cât mai avem de mers, protestă băiatul.

Rhys nu-i împărtăşea obiecţiile. Lui, de pildă, i-ar fi plăcut să vadă încântarea Lydiei când descoperea câte ceva nou.

— Colton, să ştii că iau şi calul cu noi, spuse Rhys. Va fi înhămat la ultima trăsură. Poate vei avea timp să-l călăreşti puţin după-amiaza.

— Vorbiţi serios? întrebă flăcăul.

— Excelenţa sa nu îndrugă minciuni, rosti Lydia, înainte ca Rhys să poată răspunde.

Tonul ei sarcastic sugera că lucrurile stăteau tocmai pe dos, iar privirea ei tăioasă îi confirmă bănuielile. Deodată îşi aminti de vorbele lui Colton, care îl avertizase să nu se pună rău cu ea. Şi, într-adevăr, era o experienţă tristă şi însingurată.

— N-am îndrugat minciuni, rosti Rhys printre dinţi.

— Tocmai asta spuneam şi eu, rosti ea nevinovat.

— Contează şi cum o spui.

— Excelenţă, am impresia că vezi insinuări acolo unde ele nu există.

— Ceva îmi spune că tocmai am întrerupt o ceartă, spuse Abbie, plimbându-şi privirile de la Rhys la fiica ei.

Până şi Grayson miji ochii.

Lydia zâmbi dulce şi o luă de mână cu tandreţe.

— Nu-i adevărat, mamă. Pur şi simplu exersam arta conversaţiei. Ştii cât de mult îmi place să pun în practică tot ce învăţ din cărţi. În plus, fără conversaţie n-am nicio şansă în Londra. Mă gândeam să stau în trăsură cu Excelenţa sa, ca să pot exersa tot drumul.

Rhys simţi junghiuri în tot trupul.

— Mi-e teamă că nu-i o idee aşa bună, spuse Abbie. Cred că am deranjat suficient.

— Dar am atâtea întrebări legate de sezon la care ducele ar putea să-mi răspundă pe drum. La urma urmei, el s-a oferit să mă înveţe ce nu ştiu.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Grayson.

— Într-o dimineaţă, când m-a văzut în timp ce studiam din cărţi, rosti Lydia, fără să-şi ia privirea de la Rhys.

— Nu cred că-i o idee prea bună, Lydia, zise Abbie.

— Dar m-a luat sub protecţia lui, mamă. Potrivit cărţilor de etichetă, el e însoţitorul meu de încredere. Şi pe deasupra, mergem în coloană. Tata va fi la numai un strigăt depărtare.

— De ce-ar fi nevoie să strigi? mârâi Grayson suspicios.

Lydia izbucni în râs şi îl luă în braţe.

— Acum ne-am prostit cu toţii, pe cuvântul meu. E parte din familia noastră, ce Dumnezeu, şi pe deasupra vom fi în trăsura din faţă. Îşi ridică privirea spre Grayson,

jucând cu măiestrie rolul fetei inocente. Te rog, *papa,* am atâtea nelămuriri, şi nu găsesc niciun răspuns în cărţi.

Grayson îl măsură pe Rhys din priviri.

— Te las pe tine să decizi dacă vrei să te însoţească Lydia.

— Spune da, se băgă şi Colton în discuţie. O să am mai mult loc să mă desfăşor.

Rhys i-ar fi sugerat lui Colton să urce în trăsura lui, unde avea tot spaţiul din lume să se desfăşoare. Dar dacă o refuza pe Lydia, risca să deschidă o cutie a Pandorei ticsită cu speculaţii şi suspiciuni, şi cu toate că erau meritate, Rhys prefera să rezolve problema pe căi diplomatice. Faptul că Grayson acceptase cu seninătate propunerea sa de a-i oferi Lydiei un sezon, luând-o ca pe un gest de mărinimie şi ispăşire pentru purtarea ducesei, era un dar de la Dumnezeu.

— Aş fi onorat s-o primesc pe Lydia în trăsura mea.

Lydia îi aruncă o privire ce sugera că voiajul în compania ei avea să-l coste scump.

*

Trăsurile goneau spre Londra. Rhys o urmărea cu intensitate pe Lydia, care şedea pe bancheta de vizavi. Era conştient de ridicarea şi coborârea pieptului ei. De scânteia din privirea ei aţintită spre fereastră. De parfumul discret de flori. Lydia nu rostise o singură vorbă de când urcase în trăsură.

Ar fi vrut să-i reproşeze purtarea rece, dar ştia că Lydia nu era o fiinţă glacială. Dimpotrivă, era caldă ca o pajişte însorită.

Şi totuşi, aşa cum stătea cu mâinile prinse în poală, era mult prea cuviincioasă, prea la locul ei. Tăcută. Iubita rănită, căutând să-şi lingă rănile.

Rhys se foi pe banchetă, bănuind că şi Colton făcea

acelaşi lucru.

— E inacceptabilă conduita ta, rosti el într-un târziu.

Lydia îşi întoarse doar ochii spre el, lăsându-l să-i admire profilul în continuare.

— Te înşeli, Excelenţă. Am acceptat să merg la Londra. Am acceptat să particip la baluri. Am acceptat să-mi găsesc un soţ. Mă rog în fiecare zi să nu fiu însărcinată. Câtă acceptare mai doreşti din partea mea?

Privirea lui coborî fără să vrea spre talia ei, căci se temea să n-o fi lăsat însărcinată. Nu l-ar fi deranjat să-i nască un băieţel sau o fetiţă, dar toate urmările ce derivau de aici îi dădeau fiori de groază. Trecutul său ar fi putut leza viitorul copilului. Dacă el era repudiat de înalta societate, aceeaşi soartă o va avea şi urmaşul lui.

Avusese mereu grijă cu doamnele trimise de Camilla. Dacă doamna îl dorea pe Rhys înăuntru când atingea orgasmul, folosea mijloace de protecţie. Dar pe Lydia nu dorise s-o protejeze, doar s-o posede. Cum de fusese atât de neglijent cu singura doamnă care însemna atât de mult pentru el?

— Aş prefera să te duci în cealaltă trăsură, recunoscu el în cele din urmă.

Lydia ridică din umeri.

— De ce n-ai spus asta de la bun început?

— Şi să-l fac pe tatăl tău să intre la bănuieli?

— Te laşi amăgit de vinovăţie, căci vezi lucruri acolo unde nu există.

Rhys se întinse, o prinse de braţ şi o scutură.

— La naiba, termină odată! Nu eşti tu asta.

Lydia se smuci din încleştarea lui şi se refugie în colţul cabinei, de unde îi aruncă priviri mânioase.

— De unde ştii?

După ce-şi regăsi echilibrul, Rhys se aşeză lângă ea şi îi luă obrazul în palmă.

— Pe de o parte simt nevoia să-mi cer iertare că n-am

ieşit din salon înainte să-ţi simt parfumul îmbietor. Dar pe de altă parte, şi mult mai important, cred eu, sunt nespus de recunoscător pentru că mi-ai dăruit dragostea ta, deşi ai refuzat să mă crezi că nu sunt demn de ea.

— Rhys…

Ducele îi puse un deget pe buze.

— Cel mai greu lucru pe care-l voi face vreodată va fi să te trimit în braţele altuia. Faptul că astfel mă voi dovedi un om mai bun nu-mi va aduce alinare în anii de singurătate ce vor urma. Ştiu sigur că vei ajunge să mă urăşti şi că, într-o bună zi, visul tău frumos se va transforma într-un coşmar.

— De ce-aş mai vrea să mă căsătoresc cu un lord englez, dacă acel lord nu eşti tu?

— În Londra sunt mulţi bărbaţi buni, iar noi o să-l găsim pe cel mai bun.

— Recunosc, când am aflat că urmează să vizitez Anglia, m-am gândit ce minunat ar fi să mă căsătoresc cu un nobil. Dar după ce i-am văzut pe părinţii tăi, nu mai sunt aşa de convinsă. Nu mi-am închipuit că există căsătorie fără dragoste.

— Vreau să ai parte de dragoste în căsnicia ta. Nu ne mulţumim cu mai puţin.

O cuprinse cu braţul de talie şi îi aşeză capul pe umărul său.

— Aş vrea să-mi spui ce grozăvii ai făcut, rosti ea.

— M-ai dispreţui, şi nu pot să trăiesc cu acest gând.

Lydia se cuibări, cu mâna pe pieptul lui, sub stofa jachetei.

— Mama mi-a spus că vom sta în casa ta din Londra.

— Aşa am găsit de cuviinţă. Locuiesc de unul singur acolo, aşa că e spaţiu suficient. Casa lui Ravenleigh e foarte încăpătoare, dar omul are cinci fiice de întreţinut.

— Ai de gând să participi la baluri?

— Nu.

Doliul era un pretext ideal. Cu cât apărea mai puţin în public, cu atât mai bine.

— Mă voi întâlni totuşi cu orice domn îşi va exprima intenţia să-ţi facă o vizită.

— N-ar trebui să se ocupe tatăl meu de asta?

— Din nefericire, poziţia nu îi permite să…

Lydia îşi înălţă chipul drăgălaş.

— Am înţeles, e bastard.

— Întocmai.

— Asta n-ar trebui să conteze.

— Dar din păcate, în societatea noastră contează enorm.

Lydia se depărtă de el şi se îndreptă puţin.

— Chiar am o mulţime de întrebări.

Rhys se lăsă pe spate în colţ, îşi încrucişă braţele la piept şi rosti cu mâhnire:

— Atunci să înceapă lecţia.

*

— Nu înţeleg de ce tre’ să ne întoarcem în Londra, bombăni William.

Rhys luă haina din mâinile băiatului şi o îmbrăcă.

— Londra e un loc potrivit pentru ca Lydia să-şi găsească un soţ.

— Dar îmi plăcea la ţară.

Rhys îşi studie chipul în oglindă, neînţelegând de ce îi păsa cum arată.

— Va fi foarte diferit de data asta.

— Eu nu voi fi niciodată ca dumneavoastră.

— Să sperăm.

Rhys privi spre patul unde stătea William, cu o expresie oropsită pe chip. Hanul le pusese mai multe camere la dispoziţie pentru acea noapte. Cina urma să fie servită într-o încăpere privată. Ar fi trebuit să se bucure de

viaţă. Şi totuşi, ceva lipsea. William părea să-i împărtăşească sentimentele.

— Viaţa de servitor nu-i pe placul tău, am dreptate, băiete? întrebă Rhys.

William ridică din umeri.

— Nu mă plâng.

— Mă gândeam că în Londra ai putea să-i ţii companie lui Colton. Casa lui Ravenleigh e plină de fete. Bănuiesc că băiatul s-ar bucura să aibă un flăcău în preajmă în timpul vizitei.

— Doriţi să fiu valetul lui?

Rhys se întoarse şi zâmbi.

— Mai degrabă prietenul lui. Îţi dau liber o perioadă. Nu vom face lecţii în Londra, dar sper să înveţi câte ceva de la Colton. Iar odată ce ne întoarcem la Harrington, mă aştept să te pui serios pe învăţat.

— De ce insistaţi atâta pe studiile astea?

— Pentru că am aşteptări mari de la tine. Nu ţi-a fost sortit să fii servitorul cuiva, ci propriul tău stăpân. Trebuie să găsim cea mai bună soluţie ca să ajungem acolo.

*

Lydia şezuse lângă fereastră, cu privirea pierdută în depărtări, unde licăreau sute de luminiţe – probabil erau luminile Londrei –, când la un moment dat îl zărise pe Rhys urcând pe deluşorul din faţa hanului. Acum păşea pe aceeaşi cărare, în căutarea lui.

Cina fusese cât se poate de informală. Sabrina îl bombardase pe Rhys cu întrebări, iar ducele o lămurise cu aceeaşi răbdare cu care îi vorbise şi ei în trăsură.

În timpul mesei, Lydia se mulţumise să îl privească, încercând să-l înţeleagă şi să găsească o cale să-i vindece rănile.

Îl iubea. Îl iubea pentru răbdarea şi bunătatea lui.

Pentru felul în care îşi mângâia buza inferioară când asculta. Pentru faptul că zâmbea mai mult cu ochii decât cu gura. Îl iubea chiar şi pentru că încerca să o protejeze. Cu toate acestea, nu suporta că-i ascundea atâtea lucruri, că se evalua prin ochii lui şi că n-o lăsa să-l judece cu mintea ei.

La apropierea ei, Rhys îşi întoarse uşor capul.

— Credeam că te-ai învăţat să nu te mai apropii de mine când sunt singur la orele nopţii.

— Eşti un donjuan foarte priceput, Rhys, dar ţine cont de un lucru: nimic nu s-ar fi petrecut între noi dacă n-aş fi dorit şi eu lucrul ăsta.

— Aş putea să-ţi dovedesc că te înşeli.

— Nu era o provocare. Vei reuşi oricând să mă seduci, pentru că te doresc. De ce aş refuza plăcerea atingerii tale?

— Deci recunoşti că ai venit aici ca să mă seduci?

— Nu, am venit pentru că eram curioasă să aflu dacă lumina difuză din depărtări e Londra.

— Este.

Lydia râse uşor.

— E mult mai mare decât Fortune.

— O să vezi lucruri nemaivăzute. Dar e posibil şi să auzi lucruri pe care mai bine nu le auzeai.

— Ce fel de lucruri?

— Despre familia mea. Despre mine.

— Ţi-am mai spus că nu-mi pasă de păcatele tale. Sunt atrasă de tine, Rhys. Mă simt prizoniera valurilor ce mă aruncă pe ţărm şi-apoi mă trag înapoi în mare. Nu poţi să negi că te simţi şi tu atras măcar un pic de mine.

— Nu contează ce simt eu.

— Pentru mine contează. Contează chiar foarte mult.

— Mi-ai spus că îţi doreşti să fii respectată mai presus de orice.

— Cred că toate femeile îşi doresc asta.

— Exact. Tocmai de aceea nu ne vom căsători

niciodată.

— Pentru că nu eşti un om respectabil?

— Pentru că am făcut lucruri demne de dispreţ. După cum ai observat, mama abia mă tolerează în preajma ei. Mă învinovăţeşte de moartea lui Quentin.

Lydia îşi dădu ochii peste cap.

— Fratele tău s-a îmbătat şi a căzut în iaz. Cum poţi să te faci vinovat de neatenţia şi de prostia lui?

— Ţi-am spus că l-am trădat, că mi-am trădat familia.

Rhys ieşise în noapte pentru a cugeta la trecutul său, la cât să-i spună Lydiei. Nu dorea să-i facă şi mai mult rău. Din câte ştia, Quentin nu pomenise nimănui de trădarea sa în afara familiei. Dar ar fi putut să scape porumbelul în timpul beţiilor lui. Era mai bine ca Lydia să audă adevărul din gura lui.

— Tu încerci să mă convingi că ai fost la fel de crud ca el?

— Ironia e că n-are nicio legătură cu cruzimea. N-am vrut să fiu crud, şi cu toate astea, am fost.

Lydia se apropie de el şi îi puse mâna pe braţ.

— Nu eşti un om crud. Te-ai purtat exemplar cu familia mea. Te-ai îngrijit de caii pe care fratele tău i-a schingiuit.

— Dar n-am reuşit să am grijă de Annie.

— Annie?

— Soţia fratelui meu. Era blândă ca un înger. A venit la mine într-o noapte, iar eu nu am avut tăria s-o trimit înapoi. Acolo, în casa tatălui meu, în odaia de lângă dormitorul fratelui meu, m-am purtat cu ea de parcă ar fi fost soţia mea de drept.

— Te-ai culcat cu soţia fratelui tău? rosti ea, îngrozită de dezvăluirea lui.

— Cel puţin tatăl tău vitreg a luat-o pe mama ta drept văduvă când s-a culcat cu ea. Eu n-am avut această scuză. Ştiam că trebuia să rămână gravidă, să-i ofere un

moştenitor fratelui meu. Ştiam că nu era liberă. Şi cu toate astea, nu mi-am înfrânat pornirile. Dimpotrivă, mi-am dat arama pe faţă. M-am dovedit a fi un bărbat slab. Nu meriţi un astfel de bărbat.

Destăinuirea lui îi provocase fără îndoială silă. Dar totuşi Annie îl căutase pe Rhys, nu invers. Lydia îl judecase foarte aspru când văzuse caii schingiuiţi. N-avea de gând să repete acea greşeală.

— Câţi ani aveai atunci?

— Nouăsprezece.

Lydia simţi un val de uşurare.

— Erai foarte tânăr. Nu mai eşti acelaşi bărbat.

— Oare? La trei nopţi după aventura noastră, Annie a luat briciul fratelui meu şi şi-a tăiat venele.

Lydiei i se înmuiară genunchii. Se duse la cel mai apropiat copac şi se rezemă de trunchiul lui.

— Pentru că s-a culcat cu tine?

— Mi-a lăsat o scrisoare. „Dragă Rhys. Iartă-mă pentru ce s-a întâmplat în dormitorul tău, căci eu nu-mi pot ierta acest păcat.” Îţi poţi închipui cum a reacţionat familia când a descoperit scrisoarea, când a aflat despre trădarea mea. În noaptea aceea am fugit de-acasă. M-am întors o singură dată înainte să moară fratele meu şi am fost alungat. Dar nu mai puteau să mă ignore ca moştenitor. Aşa că iată-mă aici, unde nu mi-a fost dat vreodată să fiu.

Lydia se dezlipi de copac şi se apropie precaută de el.

— Rhys, ştiu că moartea ei te-a îndurerat peste măsură, şi bănuiesc că ai avut multe mustrări de conştiinţă. Dar te cunosc. Ştiu că nu ai vrut să-i faci rău. Mărturisirea ta n-a ştirbit cu nimic din dragostea mea pentru tine.

— Mărturisire? Lydia, noaptea aceea a fost doar începutul dezastrului. Restul păcatelor mele sunt atât de adânc îngropate în umbrele Londrei, încât mă rog să nu iasă niciodată la iveală. Nu moartea lui Annie, ci lucrurile pe care le-am făcut în anii ce-au urmat mă fac inacceptabil. În

timp, îţi vei schimba părerea despre mine, şi dragostea ta se va stinge.

— Atunci spune-mi totul.

— N-aş câştiga nimic. Dimpotrivă, aş pierde totul.

Rhys plecă de lângă ea.

— Te voi iubi mereu, rosti ea în văzduhul nopţii, hotărâtă să găsească o cale să-şi ţină făgăduiala.

*

Era pentru prima oară când Rhys îşi prezenta cartea de vizită. Stătea la intrarea reşedinţei londoneze a contelui de Ravenleigh, însoţit puţin mai în spate de familia lui Grayson. Înmânase cartea majordomului, care intrase să-l anunţe pe conte de sosirea ducelui.

Era o casă frumoasă, dar nu ostentativă ca a lui, întrucât nu toţi aristocraţii aveau gusturi atât de stridente ca mama lui şi nici nu împărtăşeau nevoia ei de a se înconjura cu nimicuri.

Dinspre scări se auzi un ţipăt ascuţit. Rhys zări o tânără care cobora treptele în grabă.

— Mamă! Au ajuns!

Se dezlănţui iadul.

Lydia ţipă şi ea de bucurie şi dădu năvală în foaier. Cele două tinere se îmbrăţişară strâns, în vreme ce alte patru fete goneau pe trepte fără pic de eleganţă.

O femeie aproape leită cu Abbie apăru în grabă dintr-un coridor îndepărtat, cel pe care pornise majordomul în urmă cu câteva minute. În urma ei venea un bărbat: Ravenleigh.

Faptul că Abbie şi sora ei se îmbrăţişau era normal. Dar Rhys rămase mut de uimire când Ravenleigh îi strânse mâna lui Grayson cu multă căldură. Dar ceva îi spunea că astfel ar fi trebuit să fie întâmpinat şi la Harrington. Cu ţipete de veselie, nu de furie.

Bucuria Lydiei îl făcu să zâmbească larg. Era din nou tânăra plină de speranţă care venise la Harrington, înainte ca el s-o dezamăgească, refuzându-i ceea ce-şi dorea, după ce ea îi oferise atât de multe.

Ea şi cealaltă fată – Lauren, dacă nu se înşela nu se mai îmbrăţişau, ci se ţineau de mână şi îşi legănau braţele, într-un gest de confirmare a faptului că niciuna nu visa. Cât de naturale erau! Cât de lipsite de griji!

Nu se îndoia că Lydia putea să se descurce la Londra. Pur şi simplu nu era sigur dacă era mai bine să plece fără să-şi împlinească visul, căci experienţa avea cu siguranţă s-o schimbe aşa cum el nu reuşise.

— Condoleanţele mele pentru tatăl tău, Excelenţă.

Rhys îşi mută atenţia către Ravenleigh, care stătea acum în faţa lui. Date fiind circumstanţele, hotărî să treacă cu vederea faptul că Ravenleigh nu-l salutase pe el primul.

— Era de aşteptat. Totuşi, dispariţia unui părinte ne ia mereu prin surprindere.

— Mi-e teamă că ai dreptate. Doamnele vor lua ceaiul în grădină. Elizabeth e pasionată să cultive trandafiri, şi sunt convins că nu va rata ocazia să se laude puţin. Pe copii îi vom trimite la etaj, unde îi aşteaptă prăjiturile. Te poftesc să ni te alături în bibliotecă.

— Îţi mulţumesc pentru invitaţie, dar voiam doar să mă asigur că lumea e bine primită şi să îmi văd de drum. O să trimit o trăsură după ei mai târziu.

*

— Nu-mi vine să cred că eşti aici! rosti Lauren încântată.

O luă pe Lydia de mână şi o conduse în grădină.

Nici Lydiei nu-i venea să creadă. Ea şi Lauren corespondaseră ani la rând, visând la ziua în care vor merge împreună la balurile londoneze. După o veşnicie,

visul lor aproape se împlinise. Şi totuşi, nu-şi putea lua gândurile de la Rhys.

Abbie şi mătuşa Elizabeth şedeau în jurul unei măsuţe la umbra unui copac, sorbind ceai şi povestind. Lauren uitase s-o întrebe dacă dorea ceai. O invitase pur şi simplu în grădină.

— Voiam să te trag deoparte puţin, casă putem vorbi între patru ochi, şopti Lauren după ce merseră o vreme. Se apropie conspirativ, şi umerii lor se atinseră. Ce se întâmplă între tine şi duce?

Lydia tresări.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lydia, nu şi-a luat o clipă ochii de la tine. Şi ce priviri îţi arunca… Lauren îşi făcu vânt cu mâna, de parcă avea febră. Dacă un gentleman s-ar uita aşa la mine, jur că mâine m-aş căsători cu el.

Şi Lydia s-ar mărita cu Rhys, asta dacă el nu spunea un lucru şi făcea altul. O iubea, dar nu destul cât să se avânte într-o căsnicie, de teamă să n-o rănească. Dar Lydia era convinsă că dragostea lor era suficient de puternică să înfrunte toate furtunile. Insă un bărbat care nu cunoscuse dragostea nu putea să înţeleagă puterea ei.

Lydia scutură din cap, dar nu izbuti să-şi ascundă lacrimile.

— Nu este interesat să se însoare cu mine.

— Vai de mine!

Lauren o luă de mână şi o trase la adăpostul unui spalier acoperit cu lujeri şi trandafiri.

— Îl iubeşti?

Lydia îşi duse mâinile la gură şi încuviinţă, lăsând lacrimile să-i ude obrajii.

— Nespus de mult, rosti ea cu glas răguşit. Dar încerc să tratez situaţia ca o doamnă. Am citit o mulţime de cărţi despre conduita doamnelor, dar niciuna nu-ţi spune ce să fad când ai inima frântă.

Lauren o luă în braţe şi o trase mai aproape.

— Părinţii tăi ce zic?

— Ei nu ştiu nimic. Lydia îşi şterse lacrimile, trase aer pe nări şi se trase înapoi. Să nu le spui! Rhys le-a zis că dacă tot am venit, ar fi frumos să vizitez Londra, să merg la baluri, şi le-a mai zis că mă va ajuta să-mi găsesc un soţ.

— Reacţie tipică de englez.

Lydia râse scurt.

— Dar nu-i chiar aşa?

— Deci e dispus să-ţi găsească un soţ, dar nu să îşi asume el acest rol. Ei lasă că mai vedem noi.

— Ce vrei să zici?

— Şansa face ca prietena mea, Gina, să organizeze un bal poimâine-seară. Îţi aminteşti de ea, nu? A stat şi ea în Fortune o vreme.

— Da, mi-o amintesc. A lucrat cu noi pe plantaţiile de bumbac.

— Exact. Am rămas în relaţii strânse de-a lungul anilor. Când a venit în vizită vara trecută, am dus-o la un bal, şi a fost cerută în căsătorie chiar în noaptea aia.

— Tu vorbeşti serios?

— Da. S-a măritat cu contele de Huntingdon, iar acum au o căsnicie fericită, după cum ai să vezi. Mă aştept la acelaşi lucru şi din partea ta.

Capitolul 17

Lydia tremura de nerăbdare, de parcă toată viaţa ei se pregătise pentru această clipă, când urma să intre într-o sală de bal din Londra. Patru candelabre de cristal cu lămpi de gaz străluceau deasupra unei adunări colorate de femei şi bărbaţi îmbrăcaţi în veşminte atât de elegante, încât Lydia regreta că nu comandase din timp o rochie mai

frumoasă.

Deşi Lauren şi mătuşa Elizabeth o încredinţaseră că arăta minunat, se simţea neîngrijită şi nepregătită. Unde era Rhys când avea nevoie de el? Cine avea să-i şoptească încurajări discrete şi să-i anticipeze greşelile de purtare? Nu-i reproşa că purta încă doliu, dar regreta cumplit absenţa lui în această noapte. Ce-o făcea să tânjească după prezenţa lui, când el refuza să se lase purtat de valul sentimentelor ce existau între ei?

— Gina şi lordul Huntingdon au avut o perioadă mai dificilă după ce au descoperit că tatăl Ginei i-a înglodat în datorii, îi şopti Lauren din spatele evantaiului. Dar acum se iubesc nebuneşte, iar contele se consideră mult mai bogat decât ar fi fost dacă ar fi pus mâna pe banii promişi de tatăl Ginei.

— Vrei să-mi spui că s-a însurat cu ea pentru banii tatălui ei? întrebă Lydia.

Rhys o avertizase că dragostea nu intra în calcul, dar Lydia crezuse că părerile lui despre căsătoria nobiliară erau deformate de cinism şi de exemplul negativ al părinţilor săi.

Lauren încuviinţă.

— Se întâmplă destul de des. De fapt, fii recunoscătoare că ducele a promis să-i ia la întrebări pe toţi peţitorii tăi. Numai după aparenţe e greu să-ţi dai seama când un om se află la ananghie.

— Aş fi mai bucuroasă dacă lumea nu s-ar mai uita la mine cu aerul ăsta de curiozitate morbidă, spuse Lydia.

— Ai răbdare. Le ia un timp până să devină prietenoşi cu străinii. Haide să-ţi fac cunoştinţă cu lordul Huntingdon şi cu doamna lui.

Lydia trase aer adânc în piept. Simţi că mâinile înmănuşate încep să-i transpire, cu toate că n-avea niciun motiv să fie agitată. Memorase toate formele de adresare. Pe deasupra, o cunoştea pe Gina.

Gazdele lor se întoarseră să-i întâmpine. Lydia n-ar fi

recunoscut-o pe Gina dacă Lauren nu i-ar fi spus despre cine era vorba. Era mult mai drăguţă decât şi-o amintea. Să fi fost dragostea la mijloc? Avea dragostea atâta putere asupra înfăţişării unui om?

— Gina, sper că-ţi aduci aminte de verişoara mea, Lydia Westland, spuse Lauren.

Gina o întâmpină cu cel mai călduros zâmbet pe care îl văzuse Lydia vreodată.

— Cum să nu. Deşi au trecut ani buni de când nu ne-am mai văzut. Cum ţi se pare Londra?

— Sunt aici doar de câteva zile, însă cred că este minunată, zise Lydia.

— Eu, una, nu suport deloc oraşul, rosti Gina, zâmbind în continuare. Devon aproape că şi-a încheiat treburile aici. Slavă Domnului, ne vom întoarce săptămâna viitoare în provincie. Gina strânse braţul bărbatului de lângă ea. Lydia, ţi-l prezint pe soţul meu, Devon.

Lydia desluşi adoraţia din glasul ei. Contele îi zâmbi îngăduitor soţiei sale înainte să facă o plecăciune scurtă.

— Soţia mea nu se dă în vânt după ceremonial. Încântat de cunoştinţă, domnişoară Westland.

— Mie tocmai ceremonialul îmi place, recunoscu Lydia.

— Pe mine mă enervează la culme, spuse Gina. Mii şi mii de reguli. Am lucruri mai bune de făcut decât să memorez reguli.

Lauren izbucni în râs.

— Vai, Gina, scumpa de tine, nu te-ai schimbat deloc!

— Slavă Domnului, spuse Huntingdon.

Gina flutură din mână.

— Vă doresc să vă simţiţi cât mai bine. Vezi dacă reuşeşti să frângi mai multe inimi ca Lauren.

Lydia o luă pe urmele verişoarei sale, şi cele două dădură roată sălii, oprindu-se din când în când ca Lauren să-i facă cunoştinţă cu cineva.

— Nu-mi vine să cred că tu te distrai aşa în fiecare vară, în vreme ce eu culegeam bumbac, spuse Lydia cu glas scăzut, bucuroasă că mănuşile îi acopereau micile semne lăsate de muncă.

— E cu totul altă lume aici, spuse Lauren. Păcat că Harrington n-a putut să vină.

— Ştiu, rosti Lydia, privind în jur melancolică. Îşi dorea să împărtăşească acel moment cu Rhys. Simt că lipseşte ceva.

— Ce-ar putea să lipsească?

— Nu-mi dau seama. Am anticipat atâta vreme momentul ăsta, încât e firesc să fiu dezamăgită.

— O să-ţi treacă în clipa în care domnii te vor invita la dans.

Lauren făcu semn spre un colţ.

— Îl vezi pe domnul înalt de colo?

— Cum să nu-l văd? întrebă Lydia.

Bărbatul era cu un cap mai înalt decât toţi invitaţii. Pe deasupra, era teribil de uscăţiv.

— Mereu iese în evidenţă. E contele de Whithaven. Iar acolo, o vezi pe doamna mărunţică şi blondă?

Lydia dădu din cap.

— E soţia lui.

— Ce cuplu ciudat, spuse Lydia.

— Şi eu am avut aceeaşi reacţie, dar ea e în mod evident îndrăgostită de el. Să vezi cum îl priveşte când dansează. Mereu s-a spus că nobilii nu se căsătoresc din dragoste, dar lucrurile au început să se schimbe. Căsătoria din interese economice sau politice lasă loc încetul cu încetul căsătoriei sincere. E atât de romantic să observi lucrurile astea.

— Doamne, Lauren, ai început să vorbeşti ca englezii, râse Lydia veselă.

— Ar fi şi cazul, nu? De nouă ani încerc să-mi găsesc locul în afurisita asta de ţară.

Vorbele lui Lauren o luară complet prin surprindere.

— Credeam că îţi place aici.

— Ador anumite aspecte, dar uneori sunt sătulă de-atâtea formalităţi. Ai văzut că Ginei nu-i pasă. Face cunoştinţă cu oamenii de parcă ar fi în Texas. Dacă mă gândesc mai bine, poate n-a fost o idee bună să începi sezonul la balul ei. Mi-e foarte dragă, dar nu vrea să se conformeze. Şi uite-te la noi! Zăbovim aici de-o vreme, în timp ce muzicanţii cântă şi oaspeţii dansează. Tinerii s-au înşirat la perete ca nişte fosile. Ai văzut tu în Texas vreo fată, chiar şi una urâtă, care să rateze un singur dans măcar?

Lydia zâmbi cu nostalgie.

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Fireşte că am. Aici totul trebuie să fie ca la carte. Uneori mi se pare totul minunat, însă alteori îmi doresc ceva mai mult. Dar nu mă lua în seamă. Asta e noaptea ta. Trebuie neapărat să-ţi găsim un partener de dans. Zâmbetul fericit îi înfrumuseţa chipul. Uite o primă posibilitate.

Însă ducele de Kimburton avea ochi numai pentru Lauren, şi deşi îi arătă multă deferenţă Lydiei, o invită pe prietena ei la dans. Lydia privi la toată strălucirea şi splendoarea din jur şi brusc îşi dori să nu fi tânjit niciodată după acest moment. Ar fi vrut să fie oriunde numai aici nu.

*

Contele de Whithaven stătea într-un colţ îndepărtat, ferit de forfota mulţimii, măsurându-i pe bărbaţi din priviri, provocându-i să-i susţină privirea şi ţinându-i minte pe cei care îşi coborau ochii prea iute sau dădeau urme de vinovăţie. Înălţimea îi oferea un avantaj categoric. Voia să profite din plin de această seară şi de restul serilor petrecute în Londra. Îi aruncă o privire scurtă soţiei sale.

Minunata lui soţie. Trădătoarea.

— Whithaven, ce-ai păţit, omule? Am impresia că nu ţi-a căzut bine cina, spuse vicontele Reynolds.

Contele îşi mută atenţia către Reynolds şi către marchizul de Kingston. Doi prieteni loiali. Se retrase şi mai mult în colţ, iar prietenii lui îl însoţiră, încercând să fie cât mai discreţi.

— Cred… înghiţi în sec şi se chinui să dea glas acelui gând detestabil. Cred că soţia mea mă înşală.

— Daphne? întrebă Kingston.

— E singura pe care-o am, rosti el acru.

— Dar te adoră, omule. O ştie toată lumea, îl asigură Kingston.

— S-au dus vremurile alea. Sunt sigur de asta.

— Cum poţi să fii atât de sigur? îl întrebă Reynolds.

Numai tovarăşilor săi de nădejde ar fi îndrăznit să le mărturisească adevărul.

— În urmă cu câteva nopţi am intrat în dormitorul soţiei mele. Ca să-mi exercit drepturile conjugale, fireşte.

— Fireşte, murmură Reynolds.

— Desigur, bâigui Kingston.

— Ei bine, mi-a propus anumite lucruri…

Se opri, incapabil să continue, în timp ce amintirile îl asaltau.

— Ce fel de lucruri? întrebă Kingston.

— Lucruri pe care le-aş face cu amanta, dar niciodată cu soţia.

Confidenţii lui făcură ochii mari şi rămaseră cu gurile căscate.

— După cum spuneam. E limpede că are un amant.

Cei doi aruncară priviri suspicioase prin încăpere.

— Şi crezi că e aici? întrebă Kingston.

— Nu m-ar surprinde câtuşi de puţin. E om cu rang înalt, nu mă îndoiesc. Nu cred că un neisprăvit ar putea să o atragă pe Daphne a mea. Şi cu siguranţă n-ar fi demn de

ea.

— Te-ai gândit, începu Reynolds, că poate i-a făcut o vizită Marelui Seducător?

Whithaven pufni.

— Ăsta-i un mit.

— Ancorat în realitate, la câte zvonuri mi-au ajuns la urechi.

Contele clătină din cap.

— N-are ea nevoie să dea bani pentru serviciile unui bărbat. Sfinte Cerule, uitaţi-vă la ea! E splendidă.

— Mi-e teamă că mulţi dintre domnii aflaţi aici în această seară se întreabă dacă zvonurile despre misteriosul crai nu sunt cumva adevărate. Eu, unul, am fost mult mai atent cu soţia în ultima vreme, ca să nu-i vină ideea să meargă la acest individ, în cazul în care nu-i doar un mit. Circula chiar un zvon că se dă în vânt după ciocolată, le spuse Kingston.

— Chiar aşa? murmură Reynolds.

— Unde-ai auzit asta? întrebă Whithaven.

— Mi-a spus soţia mea, recunoscu Kingston.

— Şi ea de unde ştie?

Kingston păru încurcat, dar continuă:

— Mi-a zis că a tras cu urechea la o doamnă care spunea că i-a făcut o vizită.

— Doar nu Daphne a mea!

— Nici vorbă, se grăbi Kingston să-l asigure. Sunt convins că era o femeie neînsemnată.

Whithaven începu să măsoare din nou oaspeţii din priviri.

— Pe ce-am mai sfânt, când o să-l prind pe derbedeul care-mi pune coarne, o să-l ucid.

*

Rhys stătea în dreptul ferestrei, înnebunit de bătăile

ritmice ale orologiului de pe poliţa şemineului. Avea vedere liberă spre holul de la intrare. De mai bine de o oră o aştepta pe Lydia să vină acasă.

Privirea lui se plimba necontenit de la uşă la cartea ce zăcea în poala lui, de la uşă la cuvântul de care nu putea să treacă, şi tot acest joc în ritmul afurisit al orologiului. Faptul că Grayson şi Abbie se aflau în încăpere alături de el înrăutăţea lucrurile. Din câte îşi putea da seama, cei doi erau adânciţi în lectură, căci auzea foşnetul regulat al paginilor.

Ar fi trebuit să participe la bal. Ba se gândise chiar să meargă la reşedinţa lui Huntingdon şi să tragă cu ochiul pe la ferestre până descoperea sala de dans, până dădea cu ochii de Lydia şi se asigura că se simţea bine.

Adesea o ascultase pe Camilla – fără să-i dea prea mare atenţie, ce-i drept – trăncănind despre cât de important era să faci parte din anturajul Casei Marlborough. Lydia participa la un bal găzduit de o americancă, însoţită tot de-o americancă. Avea să fie percepută ca o turistă. Nu credea că lumea o va ocoli, dar existau şanse să n-o primească cu braţele deschise.

Rhys spera că temerile lui erau nefondate. Lydia era o tânără încântătoare, graţioasă, şi atât de vivace încât nu se putea să nu farmece vreun gentleman. Şi astfel, avea să iasă triumfătoare de-acolo.

La naiba! Ştiind prea bine ce oameni se perindau pe-acolo, ar fi trebuit să-şi ia toate măsurile pentru ca Lydia să aibă seara la care visase mereu. Dar Rhys se temea să-şi facă apariţia în public, să işte scandaluri.

Micuţa lui visătoare se va descurca de minune. Ţinuta şi şarmul ei îi vor vrăji pe cei mai de seamă dintre domni. Nu se îndoia de asta. Lydia va fi atracţia Londrei. În zilele următoare, Rhys urma să poarte discuţii cu eventualii peţitori.

Poate asta îl neliniştea atât de tare, acea spaimă

tainică şi lăuntrică. Nu voia s-o vadă cu altcineva. Să se plimbe braţ la braţ cu el, să-l sărute pe buze, să doarmă în patul lui, să-i hrănească pasiunile.

Rhys auzi un pocnet sonor. Se uită în poală şi descoperi că reuşise să rupă cotorul cărţii. De regulă îşi trata cărţile cu cea mai mare grijă. Pe asta va trebui s-o ducă la legătorie.

— Cât ţin petrecerile astea? întrebă Abbie.

Accentul ei era mai pronunţat decât al Lydiei.

Ciudat că nu observase asta până acum. Şi-o închipuia pe Lydia exersând până ce ajunsese să se asemene mai mult cu Grayson la vorbire decât cu mama ei.

Se uită la orologiu. Puţin după ora două.

— Trebuie să sosească acasă dintr-o clipă în alta.

Acasă. De ani de zile nu mai considerase această clădire „acasă”. Deşi în sfârşit era a lui, fantomele trecutului continuau să-l bântuie. Şi nu dorea să le asmuţă împotriva Lydiei.

De-afară se auzi tropot de copite şi roţi de trăsură oprindu-se. Rhys îşi strecură degetele între draperii şi trase puţin, cât să arunce un ochi pe geam. Lydia tocmai cobora din trăsura lui Ravenleigh.

La vederea ei, sufletul lui se umplu de veselie. Câtă singurătate îl aştepta când tânăra va fi soţia altuia şi va înceta să-i mai calce pragul.

— A sosit, rosti el cu glas scăzut.

Uşa de la intrare se deschise şi majordomul murmură un salut de întâmpinare. Grayson şi Abbie ţâşniră imediat din fotolii, dar Rhys îşi stăpâni emoţiile, pentru a nu dezvălui cât de mult voia să afle despre cum decursese seara. Nu era a lui ca să ţină atât de mult la ea. Nu era indicat să-şi manifeste interesul pentru fiica lui Grayson de faţă cu ei.

Rhys o zări preţ de-o clipă când trecu prin dreptul încăperii şi puse lipsa ei de voioşie pe seama oboselii şi a

dansurilor.

— Lydia! strigă mama după ea.

Lydia se întoarse şi aruncă o privire în cameră.

— Mamă, nu ştiam că m-aţi aşteptat.

— Dar cum îţi închipui? Am fost cu toţii nerăbdători să aflăm cum te-ai distrat. Hai să ne povesteşti!

Lydia şovăi puţin, apoi intră. La încheietura ei atârnau programul de dans şi evantaiul de fildeş. Înfăţişarea ei amintea de-un trandafir ofilit prematur, cules şi lăsat să moară, şi nu de unul care înflorise şi se ofilise potrivit firii.

— Cum a fost? o îndemnă Abbie.

Lydia, care se oprise în mijlocul camerei, o privi nesigură şi zâmbi palid.

— Aşa cum mă aşteptam să fie. Regret că n-aţi fost. Doamnele purtau nişte rochii splendide. Domnii erau foarte eleganţi. Aveau şi orchestră. Privirea ei se opri într-un târziu asupra lui Rhys. Acasă de obicei avem un cântăreţ la vioară, cel mult doi.

— Ai dansat? o întrebă Abbie.

Lydia încuviinţă fără prea multă convingere, ducându-şi la spate mâna pe care purta programul de dans.

— Fireşte.

Abbie zâmbi fericită şi o îmbrăţişă.

— Ce mă bucur! Mi-am făcut griji că n-o să te simţi bine.

— Cum să nu mă simt bine, când asta mi-am dorit toată viaţa?

Mama ei o mângâie pe obraz.

— E târziu, şi cu toţii suntem obosiţi. Ne povesteşti mâine în detaliu. O luă pe după talie. Hai să te ducem în pat!

— Ah, dar nu cred că pot să adorm acum, spuse Lydia. Am câteva întrebări pentru Excelenţa sa şi n-aş vrea să le uit. Lucruri legate de etichetă. Lydia îi aruncă o privire. Dacă nu te deranjează.

— Nicidecum, o asigură el, bucuros că urma să petreacă un răstimp singur în compania ei.

Abbie o sărută pe obraz.

— Nu strică dacă mai stai câteva minute. Te ajută Mary la dezbrăcat?

— Da.

Fu rândul lui Grayson să-şi sărute fiica pe obraz, apoi murmură un noapte bună, şi cei doi ieşiră din cameră. Fără să se uite la el, Lydia înaintă cu graţie spre canapea şi se aşeză. Cu privirile lăsate în podea, îşi scoase evantaiul şi programul de la încheietură şi le puse deoparte.

— Chiar ai dansat? o iscodi Rhys încet.

Lydia îşi înălţă ochii umezi şi obrazul scăldat de lacrimi. Rhys simţi un junghi în inimă.

— Lordul Ravenleigh şi lordul Huntingdon mi-au făcut onoarea să danseze cu mine. Lydia scânci timid şi îşi duse palma înmănuşată la gură. Oh, Rhys!

Rhys lăsă cartea să cadă la podea şi sări în picioare. Traversă cu paşi mari camera, se aşeză alături de ea şi o luă în braţe. În acea clipă, Lydia dădu drumul şuvoiului de lacrimi, umerii ei delicaţi tremurând de atâta chin.

— Gata, scumpa mea, gata, o să fie bine, murmură el.

— A fost groaznic. Nu mă aşteptam să fiu în centrul atenţiei, dar speram să mă bage cineva în seamă.

— Sunt sigur că mulţi au pus ochii pe tine.

Lydia se depărta puţin, căutând adevărul în ochii lui.

— Şi-atunci de ce nu m-a invitat nimeni la dans? De ce nu s-a apropiat nimeni de mine să-mi vorbească? În jurul lui Lauren roiau unii şi alţii, şi n-o condamn că n-a petrecut prea mult timp cu mine. Sincer. Dar m-am simţit ca o fată bătrână.

— Nu mă îndoiesc că ai fost cea mai minunată floare de-acolo.

— Termină Rhys, nu mă lua cu linguşeli când ştiu cât de puţin îţi pasă.

— Cum să te mai conving că nu vreau să mă însor cu tine tocmai pentru că ţin atât de mult la tine? O potopi cu săruturi pe obraz, gustându-i lacrimile sărate. Mi se rupe inima să te văd că suferi, dar căsătoria cu mine ţi-ar adânci suferinţa. Nu mă îndoiesc de asta.

— Ştiu că vorbesc prostii acum, rosti ea gâfâind, pe măsură ce buzele lui îi dezmierdau gâtul sidefiu. Dar în seara asta voiam să-mi împlinesc visul.

Rhys coborî cu gura pe moviliţele delicate ale pieptului ei. Lydia îşi îngropă degetele înmănuşate în părul lui.

— Mi-am dorit atât de mult să fii acolo. Mă tot gândeam că o să-mi faci o surpriză şi o să vii.

Rhys îşi înălţă privirea.

— Îţi promit că următorul tău bal va fi de vis, rosti el cu glas răguşit, dornic să-i aline suferinţa.

Tratase şi suferinţele altor doamne, şi învăţase că talentul său era în fapte, nu în vorbe.

— Ce te face atât de sigur? întrebă ea încet.

— Ai încredere în mine. Îşi plimbă degetul mare pe buzele ei. Du-te să te culci! Te conduc în dormitor.

Rhys se ridică şi îi oferi mâna. Ciudat cât de bine se simţea în acel moment, luând-o de mână şi aducând-o alături de el. Fără să-i dea drumul, o conduse la etaj. Străbătură împreună coridorul şi se opriră în faţa camerei unde Rhys înnoptase în copilărie. Acum se ducea în dormitorul mare, destinat ducelui, alipit de camera ocupată odinioară de ducesă.

— O să-i transmit lui Mary că te pregăteşti de culcare.

Lydia scutură din cap.

— N-o mai deranja. E târziu şi nu vreau să mai vad pe nimeni.

— Dar nu poţi să dormi îmbrăcată aşa.

— Cred că o să mă uit pe fereastră până în zori.

Rhys aruncă o privire pe coridor. Toate uşile erau

închise. Linişte deplină.

— Măcar lasă-mă să-ţi desfac rochia, propuse el.

Ochii ei scânteiară pentru o clipă.

— Ca să te odihneşti în tihnă, adăugă el repede.

Lydia încuviinţă fără tragere de inimă. Rhys deschise uşa şi o urmă în dormitor. Lampa ardea scăzut. Plapuma era împăturită într-o parte.

Rhys închise uşa. Lydia se răsuci brusc, dar el nu zări frică în ochii ei. Doar nedumerire.

— N-ar fi bine să fiu văzut în timp ce îţi desfac rochia.

Lydia încuviinţă din nou şi îi întoarse spatele.

— Stai pe pat să-ţi scot pantofii.

— Mai bine trimiteam după Mary.

Rhys se apropie de ea şi îi şopti în ureche:

— Am talentul să-ţi alung toate gândurile negre, dar numai dacă doreşti. O sărută fin la baza gâtului. Doreşti?

Cum să nu-şi dorească? Când venea vorba de el, dorinţa era mereu prezentă. Într-un colţ al minţii ştia că trebuia să fie disperată ca să se gândească măcar să petreacă o noapte cu el. Dar îl iubea.

Oricum îşi pierduse virginitatea. Ce mai conta o noapte în plus de desfătare?

Lydia se aşează pe pat, iar inima ei vibra ca o pasăre colibri. Ne răbdarea îi făcea respiraţia întretăiată. Rhys îngenunche înaintea ei şi îi aşează piciorul pe coapsă. În timp ce îi scotea pantoful, Lydia îi mângâia şuviţele ondulate.

— N-am văzut un bărbat mai chipeş ca tine în seara asta.

Rhys puse pantoful deoparte, apoi o prinse de gleznă şi-i masă laba piciorului pe muşchiul ferm al coapsei lui, făcând-o să-şi mişte degetele în sus şi în jos. Fiori de plăcere îi străbătură talpa.

— Şi cu toate că n-am fost acolo, sunt convins că nicio doamnă nu te-a întrecut în frumuseţe.

— Eşti plin de linguşeli.

Rhys clătină din cap.

— Nu sunt linguşeli, Lydia. E purul adevăr. Am cunoscut multe femei în Londra, dar niciuna la fel de frumoasă ca tine.

Îi aşeză celălalt picior pe coapsă şi după câteva clipe, al doilea pantof îşi găsi loc alături de primul. Rhys se ridică în picioare, o luă de mâini şi o săltă din pat. O sărută fin pe buze, ca un sărut de adio, apoi o întoarse.

Lydia îi simţi degetele pe spatele rochiei, în timp ce o săruta moale pe gât. Avea răsuflarea caldă, iar buzele, şi mai calde.

Peste ani ar fi putut să privească în urmă la această seară şi să se considere o destrăbălată, dar pe moment nu-şi dorea decât să se lase în voia simţurilor. Rhys vorbea de dragoste. Îşi dovedea dragostea. Dar nu îşi lua niciun angajament, căci nu fusese niciodată iubit cu adevărat şi se temea de puterea dragostei.

Lydia s-ar fi aşteptat să o dezbrace rapid, dar degetele, buzele şi limba lui dezmierdau fiecare părticică de piele descoperită centimetru cu centimetru, până ce rămase complet dezvăluită, asemenea unui monument de artă prezentat la expoziţie.

Rămase cu spatele la el, în timp ce Rhys îi scotea delicat pieptenii şi agrafele din păr. Desigur, nu se cuvenea să fie singuri în dormitor. Dar după o seară în care totul se petrecuse atât de cuviincios, în care îşi făcuse griji pentru fiecare moment, fiecare privire, fiecare prezentare, când îşi dorise atât de mult să-şi găsească locul, era bucuroasă să afle că, pe moment, locul ei era alături de Rhys.

Părul îi căzu în valuri, şi dintr-odată era ca înainte de petrecere: simplă şi descătuşată. Şi totodată, nerăbdătoare.

Dădu să se întoarcă, dar el o prinse de umeri.

— Nu încă, rosti el cu glas atât de scăzut, încât abia îl auzi.

Rhys îi dădu pletele peste umăr, apoi începu s-o

dezmierde. Încet, exagerat de încet, buzele lui lunecară deasupra umerilor ei, apoi mai jos, pe şira spinării. Mişcările lui erau pe alocuri punctate cu un sărut, o muşcătură, o adiere de limba, iar Lydia simţi că i se înmoaie genunchii.

Mâinile lui trasară conturul şoldurilor. Lydia îşi întoarse puţin privirea şi îl zări îngenunchind, apoi simţi atingerea buzelor sale deasupra şezutului.

— Ştiai că ai o gropiţă aici? întrebă el cu glas răguşit, ce-i amintea în chip ciudat de partitura pe care o interpretase la pian.

O dezmierda cu aceeaşi iscusinţă cu care alintase clapele de fildeş, fiecare atingere având un rost anume, fiecare pauză sporind nerăbdarea, de parcă îi turnase brandy fierbinte prin vene.

Lydia clătină din cap, ameţită.

— Nu ştiam, şopti ea.

Rhys descrise un cerc cu limba.

— O ador.

O sărută mai jos, pe arcul feselor, apoi coborî pe coapsă, apoi la genunchi, după care trecu la celălalt picior şi descrise acelaşi itinerar în sens invers.

Lydia încleşta şi descleşta pumnii. Voia să-l atingă, să-i răspundă săruturilor sale pasionale. Să ducă promisiunea lui la îndeplinire: o noapte ca-n poveşti.

— Rhys?

— Întinde-te pe pat, cu faţa în jos.

Lydia îi ascultă porunca. Aşternutul era rece. Îşi întoarse capul într-o parte pentru a-l urmări cum se dezbracă încetul cu încetul, fără grabă, anticipând parcă efectul fiecărei mişcări asupra ei. Era îndeajuns să-l privească pentru ca inima să i-o ia razna, să i se înfierbânte pielea, iar dorinţa să aprindă tăciunii patimii.

Imaginea trupului său gol îi răscolea încă amintirile, dar o aprecia şi mai mult pentru că trecuse atât de mult fără să-l vadă astfel. Rhys era pregătit pentru ea, şi ea,

pentru el. Când se apropie de pat, Lydia dădu să se răsucească, dar el o prinse din nou de umăr.

— Nu încă. O prinse de şolduri şi se lăsă deasupra ei, şoptindu-i în ureche: Dacă simţi nevoia să ţipi, îngroapă-ţi faţa în pernă, ca să înăbuşi zgomotul.

Lydia ar fi vrut să ţipe în acea clipă, căci ardea de nerăbdare să-l simtă înăuntru, să se mişte în ea, să atingă amândoi culmile plăcerii.

Rhys îşi trecu uşor degetele peste şoldurile ei, apoi o sărută şi o mângâie cu delicateţe pe spate, dorind parcă să-i descopere fiecare loc tainic, sensibil. Locuri de care nici ea nu fusese conştientă până atunci.

Rhys îşi schimbă poziţia, şi buzele lui îi sărutau spatele genunchilor, în vreme ce mâinile lui îi masau tălpile – tălpi cu care ea îşi închipuise că va dansa toată noaptea.

Trupul ei se arcuia şi se unduia nerăbdător la atingerile lui. Era atât de fierbinte. Indiferent unde o atingea, Lydia simţea un zvâcnet în pântece. Oriunde o săruta, simţea un freamăt între coapse.

— Rhys? şopti ea exasperată.

El se întinse atunci deasupra ei, fără s-o pătrundă, ţinându-i şoldurile în loc. Amândoi gâfâiau cu putere. Rhys îşi strecură o mână dedesubt, cuprinzându-i sânul. Strânse şi masă moviliţa moale, iar cu cealaltă mână coborî lin pe abdomenul ei şi de-acolo tot mai jos, până îi atinse cârlionţii.

Lydia scânci uşor, fermecată de magia degetelor lui.

— Perna, îi aminti el cu glas răguşit.

Lydia îşi vârî faţa în pernă, înăbuşindu-şi strigătele pe măsură ce Rhys o duse pe noi culmi ale plăcerii. Trupul i se încorda spasmodic, însă greutatea lui Rhys o ţinea locului.

Inima dădea să-i spargă pieptul, şi braţele se răsfirară atât cât puteau pe aşternuturi. Rhys îşi strecură degetul înăuntru, puţin cam târziu în opinia ei, dar îi şopti încet:

— Ador senzaţia.

De-abia atunci observă că trupul îi tremura, scuturat de fiori, şi zâmbi sfârşită.

Rhys îşi retrase mâinile, se îndepărtă puţin şi o întoarse pe spate. Oasele ei topite îi dădură imediat ascultare.

— Iar acum cealaltă parte, rosti el cu o ardoare ce promitea noi plăceri.

Rhys se întinse alături de ea şi îi acoperi buzele cu ale lui. Limbile lor dansau într-un ritm familiar deja, dar familiaritatea nu răpea din plăcere, ci o sporea.

Lydia presupuse că asta însemna dragostea: să nu te saturi niciodată de atingerea iubitului tău, să întâmpini fiecare sărut cu nerăbdarea celui dintâi. Să descoperi plăceri nemaiîntâlnite în fiecare mângâiere şi alint.

Presiunea din mâinile lui era delicios de dulce. Îi dezmierdă pe rând umărul, sânul, şoldul. O mână se plimba pe trupul ei, iar cealaltă îi masa muşchii gâtului. Picioarele lor se întâlniră, apoi şi-l ridică puţin pentru a-i alinta pulpa, dar se întoarse iute înapoi.

Mişcări subtile şi atingeri potrivite, de parcă ar fi avut întreaga noapte la dispoziţie şi nu i-ar fi grăbit nimeni.

Asta înseamnă dragoste, gândi ea. O uniune tăcută. Două suflete, două inimi, două trupuri. De ce nu înţelegea Rhys că era dispusă să-i accepte trecutul, să nu se agaţe de el în viitor? Cum putea să-l convingă de loialitatea ei altfel decât să-i dea totul?

Degetele ei urcară pe gâtul lui, prin păr, apoi din nou la umeri. Simţi încordarea din muşchii lui, ce însoţea fiecare mişcare.

Rhys ridică genunchiul şi îi depărtă coapsele, apoi se cuibări între picioarele ei. Lydia îl dorea acolo în fiecare noapte, până când bătrâneţile îl vor face neputincios. Voia să doarmă cuibărită la pieptul lui şi să dea ochii cu el în fiecare dimineaţă, pe pernă.

Buzele lui începură să se plimbe alene pe sânii ei.

Limba îi dădea târcoale sfârcurilor. Lydia îşi arcui trupul pentru a se întâlni cu al lui.

Rhys îi şoptea vorbe dulci, spunându-i cât de frumoasă este. Şi într-adevăr, Lydia nu se simţise niciodată atât de frumoasă.

Săruturile lui urmară făgaşul coastelor, până la abdomen. Acolo descrise un cerc reverenţios în jurul buricului şi merse mai jos. Într-un final, îşi lipi buzele de sexul ei catifelat, iar limba lui îi aprinse focul în pântec. Lydia se zvârcoli şi îşi înfipse degetele în părul lui.

— Rhys, rosti ea, din nou şi din nou, ca o dulce binecuvântare.

Limba lui făcea minuni: alinta, împungea şi descria cercuri delicioase. Rhys îi prinse sfârcurile între degete, iar Lydia se arcui.

Tensiunea creştea, iar senzaţiile erau tot mai puternice. Lydia îşi lăsă capul pe o parte şi luă colţul pernei în gură ca să-şi înăbuşe ţipetele, pe măsură ce limba lui o arunca într-un tărâm al plăcerii pure.

Când îşi veni în simţiri, Rhys stătea cu chipul lipit de abdomenul ei, iar obrazul său era scăldat de lacrimi. Lydia se uită la pletele lui negre.

— A fost minunat, Rhys, dar ceva lipseşte.

Rhys îşi ridică privirea.

— Nu vreau să risc să te las însărcinată.

Nu mai avea rost să-i spună că existau şanse ca asta să se fi întâmplat deja. Rhys se sculă din pat.

— Nu mă lăsa încă, porunci ea.

Rhys şovăi, apoi se întinse lângă ea şi o luă în braţe.

— De ce eşti atât de dispus să dai, dar te încăpăţânezi să nu primeşti?

Drept răspuns, Rhys doar o strânse cu putere în braţe.

Capitolul 18

Rhys stătea în salonul dezordonat al lui Lady Sachse, aşteptând sosirea ei. Acceptase să-l vadă – şi acesta era un semn bun –, însă faptul că-l făcuse să aştepte un ceas era fără îndoială descurajant.

Rhys îşi călcase pe orgoliu, iar asta îi lăsase un gust amar, însă era dispus la orice sacrificiu ca s-o vadă pe Lydia fericită. Era de necrezut că se lăsase din nou pradă pornirilor viscerale. Evident, nici nu voia să audă de căsătorie. Chiar şi dacă ar fi putut să-i pună pe tavă splendoarea Londrei, în timp, prezenţa lui ar fi umbrit din strălucirea oraşului. Era o certitudine.

— Ca să vezi! Nu m-aş fi aşteptat să-mi treci pragul după ultima noastră întâlnire, rosti Camilla, intrând rapid în încăpere.

Se apropie de el cu mâna întinsă, aşteptând fără îndoială să fie sărutată. Rhys îi luă mâna fără tragere de inimă şi o sărută. Camilla se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

— Umblă vorba că bătrânul duce a murit. Vestea nu ma întristează, dat fiind că ai enorm de câştigat de pe urma morţii lui. Îi aruncă o privire peste umăr. Îţi porţi rangul foarte bine.

— Încă nu mă prinde, o contrazise el.

Camilla se întoarse cu faţa spre el.

— Mai umblă vorba că eşti sponsorul fiicei bastardului.

— E fiica vitregă a lui Grayson.

Camilla ridică o sprânceană subţire.

— Deci zvonul e adevărat. Se aşează elegant într-un fotoliu şi îşi înălţă privirile la el. De unde atâta generozitate?

— Şi de ce nu?

Mâna ei lunecă deasupra fustei.

— Am fost la petrecerea organizată de Huntingdon. Fata nu s-a descurcat prea bine.

— Tocmai de aceea mă aflu aici.

Camilla zâmbi, de parcă tocmai îi confirmase suspiciunile.

— Ai din nou nevoie de mine, Rhys. Te roade, nu-i aşa?

Era, desigur, umilitor, dar Rhys nu avu nicio reacţie.

— Ravenleigh e un om influent. Soţia lui nu prea, dat fiind că-i americancă, rosti el.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Vorba spune că sângele englezesc apă nu se face.

— Eşti o persoană influentă, Camilla.

— Într-adevăr.

— Aş vrea să aibă mai mult succes la următorul bal.

— Înainte de toate trebuie să primească invitaţie.

— Te poţi ocupa de asta?

— Fără îndoială. Dar cu mine cum rămâne, Rhys? Se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin încăpere. Au reuşit într-un final să-şi dea seama cine va moşteni Sachse. Aparent nu sunt singura stearpă, iar cei care n-au asemenea probleme au avut în mare parte numai fete. După multe căutări au descoperit un văr îndepărtat, care, potrivit avocatului, n-ar vrea să renunţe la studii. E un flăcăiandru necopt, iar tutorele lui cu siguranţă nu mă are la inimă. Pe măsură ce vorbea, Camilla era tot mai neliniştită. Vor dori să mă mute într-o casă mai mică, cea pentru văduve. Şi naiba ştie ce alocaţie o să-mi dea. Răposatul meu soţ, odihnească-se în chinuri, n-a lăsat niciun testament în urmă cu privire la situaţia mea. Sunt la mila noului conte care trebuie să sosească din clipă în clipă. Camilla se răsuci pe călcâie şi îl străpunse cu privirea. Cum rămâne cu mine, Rhys? Ce-mi iese mie dacă o ajut pe fată să-şi găsească locul în societate?

— Vei fi ducesa mea.

Femeia râvnea de mult la acea poziţie, dar cu toate acestea, propunerea lui o luă complet pe nepregătite, căci rămase cu gura căscată şi se cufundă în fotoliu.

— Vorbeşti serios? întrebă ea nesigură.

— Mă ştii să fi minţit vreodată?

Camilla clătină uşor din cap, chibzuind fără îndoială la toate posibilităţile.

— Nu-i suficient că se bucură de protecţia ta. Trebuie să participi şi tu la următorul bal. Nu-i vorbă, titlul are o anumită greutate, dar nu atât cât bărbatul care-l poartă.

— Sunt în doliu.

— Dacă ai fi femeie, ar fi exclus. Ca bărbat, în schimb, vei stârni puţină controversă, dar cu toţii sunt nespus de curioşi să-l cunoască pe noul duce de Harrington. Cred că gestul tău va fi trecut cu vederea. Şi tot atunci vom putea face publică logodna noastră.

Rhys nu ştia ce-l îngrozea mai mult: să participe la balul acela afurisit sau să pecetluiască logodna cu Camilla.

— Dacă asta îţi doreşti, fireşte.

Camilla râse uşor.

— Să fii convins că asta îmi doresc. Cât despre nuntă…

— Vom discuta în detaliu după ce Lydia va fi unde trebuie. În ceea ce-o priveşte, nu vreau să fiu distras de la ţelul pe care mi l-am propus.

— Şi ce anume urmăreşti?

— Să-i găsesc un soţ din înalta societate.

— Văd că ţii la ea.

Tonul sec cu care rostise acele cuvinte îl agasă.

— E o tânără încântătoare, recunoscu el. Dar trecând peste asta, vreau s-o văd fericită.

— Atunci de ce nu te însori cu ea?

Rhys o fulgeră cu privirea, dându-i de înţeles că până şi întrebarea era idioată.

— Te temi că păcatele tale vor ieşi la iveală.

Doamnele mele sunt la fel de secretoase ca şi tine, crede-mă!

— Să sperăm că aşa stau lucrurile. În orice caz, nu vreau s-o rănesc.

— În vreme ce eu nu pot fi rănită.

— Tu ştii exact în *ce* te bagi. Nu se referea la titluri, după cum bine ştiau amândoi. Tu poţi să treci peste păcatele mele, de dragul titlului. Am impresia că ea îşi doreşte mai mult.

Şi într-adevăr, merita mult mai mult.

— Atunci vom avea grijă să obţină pe măsura meritelor sale.

Rhys îşi întoarse privirea către uşă, unde tocmai îşi făcuse apariţia majordomul. Camilla se lăsă într-o parte şi îl privi peste umăr.

— Da, Matthews.

— Excelenţa sa a sosit.

Rhys n-o văzuse în viaţa lui atât de albă la faţă. Cu toate armurile ei, Rhys bănuia că uneori nu era atât de puternică pe cât voia să pară.

— Te referi la contele de Sachse? rosti ea cu răsuflarea tăiată.

— Da, milady.

Camilla se ridică nesigură în picioare.

— Atunci pofteşte-l înăuntru!

Din raţiuni greu de înţeles, Rhys se duse la ea şi o strânse de mână. Gestul său fu recompensat cu un zâmbet chinuit.

— Poate mă va numi tutore, şi-atunci o să rămân cu toate, spuse ea.

— Milady, contele de Sachse.

Rhys îşi aţinti privirea la uşă şi realiză că proaspătul conte nu avea nevoie de tutore. Aparent, şi Camilla ajunsese la aceeaşi concluzie, după felul în care îl strângea de mână.

— Milord?

Bărbatul înalt şi elegant făcu o plecăciune scurtă. Părul castaniu şi mult prea lung îi căzu pe frunte.

— Lady Sachse.

— Te rog apropie-te, ca să nu fie nevoie să ţipăm.

Bărbatul intră în cameră, aruncând priviri nesigure în jur. Părea pierdut în spaţiu. Când veni destul de aproape, Camilla rosti:

— Excelenţă, sunt onorată să ţi-l prezint pe…

După cum era de aşteptat, nu-şi bătuse capul să reţină numele tânărului moştenitor la aflarea veştii. Tipic pentru ea.

Camilla roşi.

— Archie Warner, Excelenţă.

— Excelenţa sa e ducele de Harrington şi logodnicul meu.

Rhys se cutremură, de parcă femeia tocmai luase dalta în mână şi începuse să cioplească destinul lor în piatră. Lordul Sachse părea de-a dreptul încântat.

— În cazul acesta, ţin să vă felicit! Nici prin cap nu mi-ar fi trecut.

— Nu ştie nimeni deocamdată, se grăbi Rhys să-l asigure. Încă nu am anunţat logodna în mod oficial, şi până atunci dorim să păstrăm vestea secretă.

— Fireşte, Excelenţă, spuse contele. Asta-i de la sine înţeles. Nu m-am dat niciodată în vânt după bârfe.

— Atunci gândim la fel, Sachse.

Contele îi trezise instantaneu simpatia.

— Aş fi aşteptat să discut propunerea lui Rhys cu dumneata, milord, rosti Cămilă, dar când am aflat că nu doreai să renunţi la studii, mi-am închipuit că eşti elev de şcoală.

Contele râse.

— La studii? Păi sunt profesor în nord.

— Un savant, deci.

— Într-adevăr.

Camilla roti braţul.

— Haideţi să ne aşezăm.

— Mi-ar face mare plăcere să mai stau cu voi, spuse Rhys, dar sunt sigur că tu şi contele aveţi lucruri importante de discutat, şi nu doresc să deranjez.

— Dar n-ai deranja cu nimic, Excelenţă, spuse Camilla.

— Atunci permite-mi să mărturisesc că trebuie să mă întorc acasă, unde mă aşteaptă oaspeţii.

Camilla îi aruncă un zâmbet fals.

— Desigur. Dă-mi voie atunci să te conduc! Mă scuzi puţin, milord!

— Da, fireşte. Nu mă luaţi în seamă.

Se îndreptă alene spre măsuţa unde se afla o carte – Rhys era sigur că pe post de ornament – şi întoarse coperta.

Rhys părăsi încăperea, urmat la o distanţă infimă de Camilla, care îl călcă pe călcâie de câteva ori.

— Laşule! se stropşi la el când ajunseră în foaier.

Rhys râânji.

— O să-l ai la degetul mic cât ai zice peşte. N-ai nevoie de ajutorul meu.

— Mă aşteptasem la cu totul altceva.

— Nu-i un tinerel, aşa cum am crezut. Bănuiesc că n-o să aibă probleme să-şi găsească o domniţă prin Londra. Poate n-ar fi trebuit să te grăbeşti cu logodna.

Camilla îi aruncă priviri tăioase.

— Nu fi ridicol! Să mă mulţumesc cu un conte când pot avea un duce? Nici să-mi tai o mână. Îl bătu drăgăstos pe braţ. Să te arăţi extrem de fericit când anunţi logodna!

Nu-l mai conduse până la uşă. Viaţa lui Rhys era un labirint de regrete, dar dacă putea s-o facă pe Lydia fericită, ar fi putut să-şi ierte aproape orice păcat.

*

— Păcat că n-ai fost acolo, Lyd. Sânge împrăştiat peste tot, şi oamenii urlau. Să-i fi văzut numai ce feţe aveau.

Colton se strâmbă, îşi duse mâinile la gât, scoase limba şi se prefăcu strangulat. Se aflau în holul principal al casei lui Rhys, iar Lydia încercă să pară îngrozită.

Cuibărită în poala ei, Sabrina icni de spaimă şi îşi îngropă faţa la pieptul Lydiei.

— Fii cuminte, Colton, îl luă Grayson la rost. Acele figuri de ceară sunt ţinute separat tocmai pentru a nu înspăimânta doamnele.

— Şi bine că-i aşa, spuse Abbie, cutremurându-se. După ce ne-a povestit Colton, n-aş pune în veci piciorul în sala aia.

Colton scoase pieptul înainte de mândrie.

— Doar eu, tata şi William am vizitat Camera Ororilor. Ţi-ar fi plăcut figurile de la Madame Tussaud, Lyd.

Deşi îi stârnise interesul, Lydia hotărî că într-o eventuală vizită la muzeu avea să evite camera cu pricina.

— L-aţi luat şi pe William cu voi? întrebă ea.

— Păi normal. Unchiul Rhys a zis că e în regulă dacă-l luăm cu noi.

Grayson îşi drese glasul.

— Colton, ţi-am mai spus care e formula corectă de adresare…

— Unchiul Rhys nu se supără dacă-i spun unchiule. Colton îi aruncă o privire lui Rhys.

— Nu-i aşa?

Rhys stătea într-un fotoliu care-i dădea alura unui spectator invitat la spectacol.

— Chiar deloc, remarcă el.

Răspunsul său îl făcu pe băiat să zâmbească triumfător.

— Pe bune, Lyd, mare păcat că n-ai fost acolo!

— Putem să mergem oricând împreună, dar nu şi cu verişoara mea. Am fost la cumpărături în după-amiaza asta, şi ne-am distrat de minune. Fără sânge şi alte grozăvii.

— Cumpărături. Ce plictisitor!

Colton se trânti înapoi în fotoliu.

— Mie mi-au plăcut animalele de la zoo, rosti Sabrina, îndreptându-şi ţinuta, acum că momentul de graţie al fratelui ei trecuse.

Lydia îi luă o şuviţă între degete şi zâmbi.

— Nu zău?

Sabrina dădu din cap fericită.

— Da, am văzut un elefant şi un leu, şi…

Lydia îi puse un deget la gură, ştiind că surioara ei avea o memorie impresionantă şi că ar fi fost în stare să înşire toate animalele de la grădina zoologică.

— N-ai vrea să desenezi animalele pe care le-ai văzut?

Sabrina strâmbă din nas.

— Mi-ar plăcea să vii şi tu cu noi. Am văzut tot soiul de lucruri, şi tu le-ai ratat pe toate.

— Şi eu am văzut multe lucruri. Alte lucruri.

— De ce nu poţi să vii cu noi?

— Greu de explicat.

— Încă te pregăteşti pentru testul ăla?

Numai Sabrina putea să reţină detalii care mai bine erau date uitării.

— Pur şi simplu prefer să cumpăr haine decât să mă uit la animale.

— Cred că am văzut cam tot ce era de văzut în Londra, spuse Abbie. Mă bucur atât de mult că ţi-ai împlinit visul şi ai mers la un bal londonez. Eu, una, sunt pregătită să mă întorc acasă.

Lydia îl fixă cu privirea pe Rhys. Visul ei nu era să participe la un bal, ci să aibă un sezon reuşit. Să ducă o

viaţă mai presus de ambiţiile unei ţărăncuţe.

Observând tensiunea din aer, Rhys se îndreptă în fotoliu.

— Parcă stabiliserăm că Lydia va participa la întreg sezonul.

Abbie îi aruncă o privire lui Grayson, apoi se uită la Rhys.

— Tu ziceai că vrei să-i găseşti un soţ. Lydia m-a asigurat că nu-i interesată. Îşi îndreptă atenţia asupra Lydiei. Am crezut că urma să-i explici…

— Vreau să particip la sezon, mamă. Nu neapărat să-mi caut un soţ, dar nu m-ar deranja dacă aş găsi unul.

— Vrei să te măriţi, Lyd? întrebă Sabrina. Ăsta era testul?

— Colton, du-te cu Sabrina în bucătărie şi dă-i nişte prăjituri, ordonă maică-sa.

Sabrina coborî din poala Lydiei, o mângâie pe mână, apoi se apropie de urechea ei şi îi şopti:

— O să treci testul, Lyd. Sunt convinsă.

Apoi ieşi din cameră în urma fratelui ei mai mare.

Abbie se ridică în picioare şi începu să măsoare încăperea. Lydia n-o văzuse niciodată atât de agitată. În schimb, tatăl ei vitreg stătea nemişcat în fotoliu şi o cerceta din priviri.

— Cât durează sezonul? întrebă mama ei.

— Până la sfârşitul lui iulie, răspunse Lydia.

— Asta înseamnă încă două luni. Doar nu te aştepţi să mai rămânem atâta. Suntem aici de o lună deja. Nu mă îndoiesc că Johnny şi Micah sunt stăpâni pe situaţie, dar când am plecat, nu plănuiam să stăm atâta vreme.

— Păi voi vă întoarceţi, iar pe mine puteţi să mă lăsaţi aici.

Abbie se aşează speriată pe canapea şi o luă de mână.

— Nu cred că pot să fac asta. Să mergem acasă şi să te lăsăm aici? Eşti fetiţa mea, Lydia.

— Dar mamă, vreau să gust din tot ce are Londra de oferit. Concerte, opere, teatru şi plimbări în parc. Serate, baluri şi ritualuri de curtare. Nu vreau să par nerecunoscătoare pentru viaţa pe care mi-aţi oferit-o în Fortune. Doar că vreau mai mult. Pe deasupra, nu mai sunt o fetiţă. Sunt o femeie în toată firea.

Cu coada ochiului zări încordarea subită a ducelui. Amândoi ştiau că în braţele lui devenise cu adevărat femeie. Lydia ar fi putut să dezvăluie toate aventurile lor, iar până la căderea nopţii tatăl ei vitreg ar fi măritat-o cu forţa în această încăpere. Doar că nu aşa îl voia pe Rhys. Voia ca în timp el să-şi dea seama că erau sortiţi să fie împreună. Până atunci se putea bucura de splendoarea capitalei.

— Aş putea să rămân la mătuşa Elizabeth, propuse ea. Lauren mi-a scris de nenumărate ori s-o vizitez. Sunt sigură că n-ar fi o problemă pentru ei.

— Cât am stat la Harrington, m-am oferit să-i fiu protector Lydiei, rosti Rhys cu glas scăzut. Oferta rămâne în picioare. Până la urmă, sunt unchiul ei.

Păru stânjenit când rostise acele vorbe. Fără îndoială, părinţii ei ar fi pus jena lui pe seama legăturii sale cu tatăl ei vitreg – bastardul. Dar Lydia ştia că disconfortul lui se datora tocmai faptului că nu erau deloc înrudiţi şi că făcuseră lucruri interzise între unchi şi nepoată.

Rhys îşi mută privirea spre tatăl ei vitreg.

— Nu mă îndoiesc pentru o clipă că ai mari aşteptări în ce priveşte un eventual soţ pentru Lydia. Tocmai de aceea, voi avea o întrevedere cu fiecare gentleman care se arată interesat de ea, aşa cum am promis de altfel înainte să plecăm de la Harrington. Ar putea să primească aici vizita pretendenţilor în fiecare după-amiază, alături de o însoţitoare, fireşte.

— Dar nu vrem să deranjăm, spuse mama ei.

Lydia scrâşni din dinţi.

— Nu-i niciun deranj, vă asigur, răspunse Rhys.

Abbie arăta de parcă îmbătrânise brusc zece ani. Dar Lydia ştia că mai devreme sau mai târziu trebuia să-şi dobândească independenţa, şi nici că se putea un moment mai bun, acum că se afla în locul la care visase de mică.

— Mamă, tu şi *papa* m-aţi învăţat că, dacă-mi doresc ceva cu adevărat, trebuie să muncesc, să mă străduiesc şi să nu mă dau bătută. Voi face tot ce-mi stă în putinţă să rămân în Londra până la sfârşitul sezonului. Sunt aici deja. De ce nu-mi permiteţi să mai stau o vreme? Nu vă costă nimic, până la urmă. Am banii mei, pe care i-am pus deoparte de-a lungul anilor. O să-mi acopăr singură cheltuielile.

— Ce-i drept, Lydia n-a aruncat niciodată cu banii pe fereastră, interveni şi tatăl ei vitreg. Îmi închipui că-i ajunge cât are până la sfârşitul sezonului.

Abbie îl privi de parcă nu ştia cine este.

— Tu eşti de-acord ca ea să rămână?

— Ştiu ce înseamnă să-ţi doreşti ceva şi să-ţi fie refuzat. Se ridică, străbătu încăperea şi se aşeză alături de Abbie pe canapea. Lydia a crescut. Nu putem s-o ţinem la nesfârşit lângă noi. Nu văd ce rău poate să fie dacă o lăsăm o vreme singură. În plus, dacă o luăm cu noi acasă, se va întoarce la anul. Nu faci decât să amâni inevitabilul. Lydia visează la Londra de ani de zile. E un vis nevinovat. Las-o să-l trăiască!

— Îţi vine uşor să vorbeşti, că eşti bărbat, dar…

— Am fost un derbedeu de primă mână, dragostea mea. Ştiu câte pericole te pândesc în Londra. Ştiu că nu te poţi încrede în oricine. Dacă Rhys îşi dă cuvântul de onoare că va avea grijă de Lydia, am încredere în el. Iar dacă îşi încalcă promisiunea, am să-l ucid.

— Va trebui să stai la rând, spuse Abbie.

Lydia ştia că nu erau vorbe goale. Iată încă un motiv să treacă sub tăcere legătura ei complicată cu Rhys. Acesta

îşi drese grasul.

— Mă voi strădui să nu aveţi niciun motiv să-mi doriţi sfârşitul. Voi avea grijă de fiica voastră ca de bijuteriile reginei.

Nu era tocmai ceea ce-şi dorea Lydia să audă. Ea ar fi vrut ca Rhys să aibă grijă de ea ca un soţ.

Rhys se uită într-o parte.

— Da, Rawlings. Ce este?

Rawlings păşi în cameră cu o tavă de argint în mână.

— Am primit o invitaţie, Excelenţă. Este pentru domnişoara Westland.

— Oh!

Lydia ţâşni din loc şi luă invitaţia de pe tavă. O deschise cu degete tremurânde, apoi îşi duse mâna la gură şi zâmbi larg.

— E de la Lord şi Lady Whithaven. Am fost invitată la balul lor de săptămâna viitoare. Îngenunche în faţa mamei sale. Uite, mamă! Ai mai văzut vreodată aşa invitaţie frumoasă? Am ajuns prea târziu în Londra ca să mai primesc o invitaţie de la Gina. Mi-a acceptat prezenţa pur şi simplu pentru că e bună prietenă cu Lauren. Îşi duse plicul la piept. E o invitaţie oficială. Te rog mamă, rosti ea, implorând-o din priviri. Lasă-mă să merg!

— Cine este Lady Whithaven? întrebă ea.

Lydia clătină din cap.

— Mi-a arătat-o Lauren, dar n-am avut ocazia să facem cunoştinţă. Cred că a vorbit cineva cu ei în numele meu. Îşi înălţă privirea spre Rhys, care nu părea surprins şi nici foarte încântat. O ştii pe Lady Whithaven?

— Ne cunoaştem vag.

— Deci poţi să-i dai asigurări mamei că Lady Whithaven n-o să mă îndrume la prostii?

— Lydia! exclamă Abbie. Nu mă aştept să te îndrume cineva la prostii. Doar că nu-i cunosc pe oamenii ăştia. În Fortune, ştiu pe toată lumea. Londra e un oraş mare,

aglomerat, plin de oameni. Nu m-aş simţi niciodată în largul meu aici. Nu înţeleg de ce vezi lucrurile diferit. Dar observ că eşti hotărâtă să trăieşti din plin atmosfera londoneză. O prinse delicat de bărbie. Aşa că poţi să rămâi aici. Participă la sezon! Pe urmă hai acasă!

*

— Promite-mi că o să-mi scrii zilnic!

— Promit! Lydia o strânse în braţe cu putere. O să ţi scriu.

Familia era strânsă în faţa reşedinţei Ravenleigh. Trăsura de la Harrington aştepta să-i ducă în port, de unde urmau să ia vaporul spre casă. Lydia nu se aşteptase ca momentul să fie atât de dificil.

Se depărtă de mama ei cu lacrimi în ochi. Erau lacrimi de bucurie, pentru că urma să petreacă o vreme în Londra, dar şi lacrimi de tristeţe, pentru că nu-şi luase niciodată rămas-bun de la mama ei. Nu ştia de unde să înceapă. Cărţile ei nu-i ofereau niciun sfat în această direcţie. Abbie se străduia să-şi înăbuşe lacrimile când se întoarse către sora ei.

— Elizabeth, ai grijă de fata mea!

— O să am, stai liniştită! Locuiesc de nouă ani deja în ţara asta. E mult mai liniştit aici decât în Texas, crede-mă.

Lydia se uită către Lauren, care nu-şi mai încăpea în piele de încântare că verişoara ei fusese lăsată să rămână. Îşi închipuia probabil că, împreună, vor lua Londra cu asalt.

— O să-mi scrii şi mie, Lyd? întrebă Sabrina.

Lydia îşi coborî ochii la surioara ei şi o trase jucăuş de codiţe.

— În fiecare zi. Şi tu să-mi trimiţi desene în fiecare zi.

— Promit, ciripi ea.

Lydia îngenunche şi o trase mai aproape.

— O să-mi fie dor de tine, Lyd!

— Şi mie de tine!

— N-o să rămâi de tot, nu?

Lydia simţi apăsarea privirii lui Rhys. Prezenţa lui îi dădea tăria necesară să-şi ia rămas-bun.

— Nu de tot, răspunse ea fără hotărâre în glas.

Chiar dacă se căsătorea şi rămânea aici, avea de gând să facă vizite cât mai dese în Texas. Oare când încetau oamenii să numească locul unde copilăriseră „acasă”?

Îi dădu drumul surioarei sale. Rhys se grăbi s-o prindă de cot şi o ajută să se ridice. Brusc realiză că ar fi mai înţelept să nu mai înnopteze în casa ducelui. Nu avea puterea să-i reziste. Se întoarse către Colton şi întinse braţele.

Colton se strâmbă şi îşi vârî capul între umeri.

— A, Lyd, bombăni el.

— Nu o să ne mai vedem luni de zile. Hai să ne luăm rămas-bun cum trebuie.

Se apropie de ea ca un om dus la spânzurătoare. Dar când o luă în braţe, o strânse cu atâta forţă, că puţin mai lipsea s-o trântească la pământ. Ca un bărbăţel adevărat, Colton nu-şi trăda emoţiile de faţă cu ceilalţi, deşi în inima lui simţea acelaşi regret pentru despărţirea de Lydia ca toţi ceilalţi.

Existase vreodată femeie care să înţeleagă pe deplin bărbatul?

Colton se desprinse brusc de ea, temându-se să nu fi dezvăluit prea multe. Lydia îi ciufuli părul.

— Să-l îmbrăţişezi pe Johnny din partea mea.

— Nici dacă mă baţi! strigă el dezgustat. Nu-l iau în braţe. Nu-i destul că te-am luat pe tine?

Lydia zâmbi vesel, încercând să-şi păstreze cumpătul pentru cea mai dificilă parte a despărţirii. Tatăl ei se apropie şi o luă de mâini.

— Când te-am văzut prima oară, erai o mogâldeaţă

slăbănoagă cu ochii mari. Mi-ai ascultat poveştile fascinată şi plină de mirare. Ţi-am urmărit de-atunci paşii în viaţă şi recunosc că a fost una dintre cele mai mari bucurii din viaţa mea. Nu te iubesc mai puţin decât te-ar fi iubit propriul tău tată, dacă ar fi trăit. Dragostea e o călătorie, Lydia. Uneori, trebuie să mergi departe ca să o găseşti. Alteori afli că a fost mereu lângă tine. Eu am trăit o bună bucată din viaţă fără să cunosc iubirea, şi nu-ţi doresc aceeaşi soartă. Ţine minte un lucru: fă o alegere bună şi înţeleaptă. Şi dacă se întâmplă să faci o alegere greşită, nu uita că noi te vom iubi la fel de mult şi că vei fi mereu bine-venită în casa noastră.

— Te iubesc atât de mult, *papa.*

Îl cuprinse pe după gât, cu obrajii udaţi de lacrimi. El o îndemnase să aspire la lucruri mult mai măreţe decât Fortune.

Grayson o strânse în braţe, legănând-o uşor.

— Nu-mi doresc decât un singur lucru: să fii fericită.

Lydia încuviinţă, cu obrazul lipit de al lui. Apoi făcu un pas înapoi şi îşi şterse lacrimile.

— Ia batista mea, spuse Rhys.

Batista avea un R stacojiu brodat într-un colţ. Se şterse la ochi, întrebându-se dacă făcuse cea mai bună alegere. Ştia însă că nu avea de ales. Căci întrebările şi regretele ar fi bântuit-o la nesfârşit.

Grayson îi întinse mâna lui Rhys. Ducele ezită, apoi o strânse cu putere.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă s-o văd fericită, spuse Rhys.

— Nu mă îndoiesc. Şi sper că astfel îţi vei afla şi tu fericirea.

Rhys înclină scurt din cap şi făcu un pas înapoi. Lydia nu era sigură că ducele putea să fie cu adevărat fericit.

— Eu zic să porniţi. N-ar fi indicat să rataţi plecarea.

— Ai dreptate. I-am telegrafiat deja lui Johnny să ne aştepte. N-aş vrea să trimită potera să ne dea de urme.

— Poteră? murmură Rhys. Ce lume ciudată, Grayson!

Lydia nu-l auzise pe Rhys spunându-i pe nume tatălui ei vitreg de prea multe ori. Şi mai mult o surprinse afecţiunea din spatele cuvintelor sale.

— Dacă aş fi confruntat cu aceeaşi alegere, te-aş lua cu mine, Rhys, rosti Grayson cu glas scăzut.

— Dar viaţa nu ne oferă o a doua ocazie. Trebuie să ne mulţumim cu ce avem.

Grayson o privi cu blândeţe.

— Ocazii au existat mereu, rosti tatăl ei vitreg. Secretul e să le recunoşti la timpul potrivit, să le apuci cu ambele mâini şi să profiţi la maximum de ele. Se întoarse. Gata! Trebuie să pornim la drum.

Urmă încă o sesiune de îmbrăţişări calde şi săruturi rapide pe obraji. Lydia aşteptă aproape de părinţii ei până ce toată lumea urcă în trăsură.

— Nu uita să ne scrii!

— Călătorie plăcută!

— Te iubim!

— Să aveţi grijă!

— Staţi liniştiţi! Avem noi grijă de Lydia!

— Distracţie plăcută, Lyd!

— Mersi.

Ultimele strângeri de mâini, ultimele urări de rămas-bun.

Trăsurile porniră cu un huruit. Lydia îşi lipi pumnul încleştat de inimă, încercând să înăbuşe un junghi neaşteptat.

Rhys veni lângă ea. Prezenţa lui îi conferea căldură, putere şi fermitate.

— Vei fi prea ocupată ca să-ţi fie dor de ei, rosti el pe un ton serios.

Lydia clătină din cap.

— Dragostea nu funcţionează aşa. Înclină gânditoare din cap, apoi îl privi. Dar la cât de puţine ştii despre

dragoste, nu mă miră că nu pricepi.

Lauren o prinse de mână.

— Haide! Trebuie să punem la cale strategia pentru balul Whithaven.

Lydia îi aruncă o ultimă privire lui Rhys şi o urmă pe Lauren în casă. Oare ce strategie trebuia să urmeze pentru a-l convinge pe Rhys că erau sortiţi să fie împreună?

Capitolul 19

— Croitoreasa a făcut o treabă minunată într-un timp atât de scurt, spuse Lauren.

Lydia privi în oglindă şi îi dădu dreptate verişoarei sale. Rochia albă de satin îi dezvăluia umerii şi o urmă din sâni. Avea mâneci bufante, din dantelă. Fusta şi trena erau împodobite cu volănaşe şi voal drapat, totul bordat cu roz foarte deschis. Un roz ce se asorta cu trandafiraşii din părul ei ondulat, ridicat în creştet, din care cădeau cele mai încântătoare bucle.

Lydia, Lauren şi mătuşa Elizabeth vizitaseră cele în. Îi prestigioase magazine din Londra. Lydia era pregătită pentru debutul ei pe scena londoneză. Adevăratul debut. În aceasta seară urma să triumfe, iar Rhys va fi alături de ea.

Privirea i se îndreptă spre Lauren, întinsă în pat sub un munte de pături.

— Ce mult mi-aş fi dorit să vii cu mine!

Lauren strănută şi îşi şterse nasul.

— Mă simt ca naiba! E groaznic să răceşti vara. Dar o să-mi treacă în câteva zile, şi pe urmă vom merge împreună. Pe deasupra, vei fi numai a lui Harrington.

— Spune că mă iubeşte, dar nu vrea să se-nsoare cu mine.

Lauren izbucni în râs.

— S-ar putea să se răzgândească în noaptea asta. Trezeşte-i gelozia. Flirtează şi dansează cu toţi în afară de el. Fă-l să-şi piardă minţile după tine.

— De parcă ar fi atât de uşor.

O bătaie scurtă în uşă puse capăt discuţiei. Elizabeth vârî capul în odaie.

— A sosit ducele.

Lydia trase aer în piept.

— Urează-mi noroc!

— Nu-ţi trebuie. Arăţi superb.

Lydia înşfăcă evantaiul şi o urmă pe mătuşa Elizabeth la parter.

— Nu-mi dau seama de ce am mai multe emoţii acum decât în prima seară.

Mătuşa ei o strânse de braţ.

— Eşti splendidă. Harrington e convins că totul va ieşi bine, aşa că nu-ţi face griji. Am înţeles că te sprijină şi Lady Sachse, şi ăsta nu-i puţin lucru.

— Lady Sachse?

Mătuşa ei păru surprinsă.

— Credeam că ştii. E cunoştinţa lui Harrington. Va fi însoţitoarea ta diseară, şi să ştii că are legături sus-puse. Mult mai multe ca mine. Eu nu mi-am bătut niciodată capul cu treburile astea.

Se opriră în foaier, iar Lydia îşi pierdu răsuflarea când îl zări pe Rhys. Era de-o eleganţă rară, iar fracul său negru îl prindea de minune.

— Dumnezeule, Rhys, de ce nu mi-ai spus că-i aşa frumoasă?

De-abia atunci o observă pe femeia de lângă el. Era mult mai tânără decât îşi închipuia că ar trebui să fie o însoţitoare. Părul castaniu era prins într-o coafură înaltă, iar ochii ei căprui o măsurau foarte atent.

— Credeam că ai mai văzut-o până acum, spuse Rhys în surdină.

— Da, dar n-am făcut cunoştinţă, şi nu i-am dat prea mare importanţă.

Rhys făcu o plecăciune scurtă.

— Lady Sachse, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Lydia Westland.

— Îţi dau voie, spuse femeia. Scumpa mea, Rhys mi-a vorbit atât de frumos despre tine. E o onoare să te cunosc în cele din urmă.

Lydia făcu o reverenţă.

— Onoarea e de partea mea.

— Deşi prietenii îmi spun că americanii au un accent cumplit, mărturisesc că al tău mi se pare chiar simpatic, spuse Lady Sachse.

Dintr-un motiv anume, Lydia se simţi jignită, dar surâse:

— Mulţumesc.

— Până la sfârşitul serii, vei avea suficiente motive să-mi mulţumeşti.

Îl bătu pe braţ.

— Haide să mergem! Trebuie să-l luăm şi pe lordul Sachse.

— Soţul dumitale? întrebă Lydia, plină de speranţă.

Lady Sachse izbucni în râs.

— Vai, nicidecum. Soţiorul meu iubit, fie-i ţărâna grea, s-a dus de mult pe lumea cealaltă. Archie e un văr îndepărtat care-şi face diseară debutul în societate. A fost suficient de drăguţ să se mute într-o casă mai mică de pe domeniul Sachse, îngăduindu-mi să rămân în casa cea mare. Iar Harrington a fost drăguţ să ne pună trăsura la dispoziţie. Pornim?

În scurt timp li se alătură şi lordul Sachse, iar cei doi făcură cunoştinţă. Lydia îl plăcu din prima clipă. Zâmbea întruna şi părea la fel de încântat de splendoarea Londrei pentru Lydia. În drum spre bal, Lydia împărţi bancheta cu Lady Sachse, iar bărbaţii pe cea din faţa lor.

Acum urcau treptele reşedinţei Whithaven, împreună cu un val de oameni. De cum intră în foaier, Lydia sesiză că Lady Whithaven era mult mai pasionată de petreceri decât Gina. Decoraţiunile erau bătătoare la ochi. Podeaua şi mesele erau acoperite aproape în întregime cu flori proaspete. O mână de muzicanţi cântau la intrarea în hol. Lydia zări de la distanţă intrarea în sala de bal.

— Mărturisesc că mă aflu la primul meu bal, şi mi-e groază să nu fac vreo gafă, îi şopti lordul Sachse în ureche.

Lydia îi zâmbi.

— Eu zic că va fi bine.

— Mi-aş dori să împărtăşesc calmul dumitale.

— Şi eu sunt emoţionată, îl asigură ea.

— Îl cunoşti pe Whithaven?

— Nu. I-am văzut pe amândoi, dar nu am făcut cunoştinţă cu ei.

Sachse rânji.

— În cazul acesta, permite-mi să îţi urmez exemplul la momentul cu pricina.

Când se apropiară de intrare, Lydia, care venea în urma lui Rhys şi a doamnei Sachse, îi recunoscu pe lordul şi pe doamna Whithaven de la balul precedent, graţie indicaţiilor lui Lauren.

Lady Whithaven era o femeie încântătoare. Avea ochii verzi ca smaraldul. Dar de cum îl zări pe Rhys, Lady Whithaven făcu ochii mari şi se albi la faţă, de parcă tocmai văzuse o fantomă. Femeia aproape că leşină când Lady Sachse făcu prezentările de rigoare.

— Pe cinstea mea, rosti cu glas pătrunzător lordul Whithaven, care pesemne nu băgase de seamă reacţia soţiei sale. Cu toţii eram curioşi să te cunoaştem, Excelenţă. Din câte-am înţeles, nimeni nu-şi amintea să-l fi întâlnit pe fratele mai mic al lui Quentin.

— N-am fost apropiaţi în ultimii ani, şi nici nu frecventam aceleaşi cercuri.

Lady Whithaven îşi coborî privirea şi rosti încet:

— Excelenţă, suntem onoraţi să vă primim în casa noastră.

— Sunt onorat să fiu aici, Lady Whithaven şi să vă cunosc în cele din urmă.

Femeia îşi înălţă privirea spre Rhys, deşi era limpede că ar fi vrut să se uite în orice altă direcţie.

— Daţi-mi voie să vi-l prezint pe lordul Sachse, spuse Lady Sachse puţin cam tare, încercând probabil să abată atenţia de la stingherеala gazdei, a cărei reacţie cu siguranţă nu-i scăpase.

— Lord Sachse, îl întâmpină Whithaven. Sezonul lorzilor necunoscuţi.

— Vă mărturisesc că nici eu nu cunosc mai pe nimeni. Mi-e teamă că-mi va lua o vreme până să-i memorez pe toţi, spuse Sachse.

— În locul dumitale, nu mi-aş bate capul prea mult, spuse Whithaven. Lady Sachse cunoaşte pe toată lumea. Sunt sigur că te va ajuta să răzbeşti prin marea de chipuri necunoscute.

— Desigur, spuse Lady Sachse. În numele ducelui, v-o prezint pe domnişoara Lydia Westland. Eu şi ducele dorim să aibă parte de-un sezon reuşit.

Vorbele ei păreau ţesute cu fir de aur.

Lordul Whithaven zâmbi larg, acordându-i întreaga atenţie.

— Suntem onoraţi de prezenţa dumitale.

Lydia făcu o plecăciune.

— Vă mulţumesc, milord.

— Ah, o americancă. Stai liniştită! N-o să-ţi purtăm pică din această pricină, nu-i aşa, dragă?

Lady Whithaven părea încă tulburată în timp ce îşi plimba privirile de la Rhys la ea.

— Fireşte. Îi întinse mâna. Haide, aş vrea să-ţi prezint nişte oaspeţi!

Şi în câteva clipe, Lydia se cufundă în marea de oameni.

*

În vreme ce Camilla îl escorta pe Sachse prin sala de bal, făcând prezentările necesare, Rhys se retrase într-un colţ, lângă o plantă cu frunze uriaşe. Din când în când surprindea privirile înspăimântate ale vreunei doamne. Rhys înclina scurt din cap în semn de salut, iar ea îşi ferea iute ochii.

Câţiva domni îl provocară la discuţii, dar Rhys n-avea chef de conversaţii prelungite. Se afla acolo pentru a sublinia legătură sa cu Lydia, pentru ca ea să fie tratată cu cinstea cuvenită.

Frumoasa Lydia, care în această seară era cel mai strălucitor diamant din sală. Oriunde o purtau paşii, sărea în ochi. Împărţea tuturor zâmbete calde şi voioase. Dansa cu cei mai de seamă domni. Chipul ei radia de încredere. Rhys îşi închipuia că mulţi bărbaţi aveau să cadă pradă farmecelor ei, asemenea lui. Simţi o strângere de inimă la acest gând. Nu voia să-i pună piedici în calea fericirii, dar nici nu dorea s-o vadă fericită cu altul.

Muzica se opri, iar domnul cu care dansase o aduse lângă el. Rhys aşteptă ca bărbatul să se îndepărteze, apoi rosti:

— Ţi-a plăcut de el.

— Îmi plac toţi. *Aşa* mi-am închipuit mereu că va fi Londra. E ca un vis. Se uită la el, bănuitoare. N-ai dansat deloc.

— Ţin doliu.

Lydia îl atinse cu evantaiul pe braţ şi clipi repede.

— Nu cred c-o plac pe Lady Sachse prea mult.

— Ar trebui s-o placi. Are legături influente. Multe dintre doamnele de-aici îi sunt îndatorate, iar doamnele

astea îşi influenţează soţii. Nu te lăsa înşelată. Bărbatul poartă titlul, dar Sfinte Dumnezeule, soţia lui deţine adevărata putere.

Orchestra începu să cânte din nou.

— Programul meu mai are un loc liber, spuse Lydia încet.

— Aşa ceva e inadmisibil.

Rhys îi întinse mâna. Un zâmbet răutăcios înflori pe chipul ei.

— Credeam că păstrezi doliu.

— În cazul tău fac o excepţie.

Lydia îl luă de mână şi amândoi păşiră pe ringul de dans. Rhys o prinse de talie, iar Lydia aşeză mâna pe umărul lui.

— Eşti făcută pentru aşa ceva, rosti el în surdină, conducând valsul. Pentru splendoarea Londrei. Nu cred că i se potriveşte cuiva mai bine.

— Aveam impresia că nu participi la multe evenimente sociale.

— Aşa e, dar tot am o părere în privinţa lor.

— Multe doamne par surprinse să te vadă aici.

— Pentru că port doliu.

— E cam subţire scuza asta, Excelenţă. Simt o tensiune în aer pe care nu pot să mi-o explic.

— Nu insista, Lydia. Tainele întunecate trebuie să rămână întunecate.

— Dacă-i secret, de ce am impresia că toată lumea ştie despre ce-i vorba?

— Nu ştie multă lume, iar cei care ştiu au lacăt la gură. N-ar trebui să-ţi baţi capul cu doamnele, ci cu domnii. La urma urmei, ai ieşit la vânătoare de soţi.

Lydia privi în jur.

— Nu cred că o să mă plictisesc vreodată de baluri. E tot ce-am visat până acum, ba încă mai mult.

Iar Rhys avea să-i hrănească visurile în continuare.

*

Whithaven răsuflă uşurat după ce strânse mâna tuturor oaspeţilor. Deşi îi cercetase pe toţi, încă nu reuşise să-l dibuie pe nemernicul care îi necinstea soţia.

Ardea de nerăbdare să-l prindă. Apelase la toată politeţea de care era în stare pentru a nu-i da de înţeles soţiei sale cât de mult ajunsese să o dispreţuiască.

— Încă vânezi fantoma? îl întrebă Reynolds cu glas scăzut.

Whithaven se uită furios la Reynolds şi la Kingston.

— Care fantomă? M-am dus să-i iau o bijuterie din sertar, şi uite ce-am găsit într-un colţ.

Whithaven întinse palma.

— Bănuiesc că nu-i batista ta, murmură Kingston.

— Cu un R stacojiu brodat în colţ? Nici vorbă. Poate o fi a ta, Reynolds.

— Sfinte Cerule, nu fi ridicol! Crezi că vine de la prenume sau de la numele de familie? Sau o fi de la titlu? întrebă Reynolds.

— Poate vine de la „rapace”, îşi dădu Kingston cu părerea. Poate nu-i iniţiala unui nume, ci un simbol al modului său de viaţă.

Whithaven încleştă pumnul în jurul batistei şi o vârî înapoi în buzunar.

— Vă sfătuiesc să cotrobăiţi puţin prin lucrurile nevestelor voastre.

— Să-i dau iama prin sertare? întrebă Reynolds, îngrozit de propunerea contelui.

— Bărbatul ăsta există. Indiferent dacă este unul de al nostru sau nu, ştim sigur că există. Şi mă jur pe ce-am mai sfânt că o să-l demasc pe derbedeu.

*

— Hai, Rhys, a venit vremea să faci anunţul, spuse Camilla.

Rhys se holbă la ea, nedumerit.

— Ce anunţ?

— Că urmează să ne căsătorim. Ţi-am spus că vreau să anunţi vestea la următorul bal la care vom participa.

De-abia acum îşi aminti vorbele ei. Fusese atât de preocupat să-i facă Lydiei pe plac, încât uitase complet de Camilla. Îşi roti privirea şi o găsi numaidecât pe Lydia. Râdea şi se distra, în timp ce un gentleman o conducea în direcţia lui.

— Încă nu s-au întâlnit avocaţii noştri să discute detaliile, îi reaminti el.

— E doar o formalitate. Nu sunt răbdătoare din fire. Vreau ca lumea să afle că voi fi ducesa ta.

— E de preferat să găsim un prilej mai bun.

— Whithaven o să te prezinte dintr-o clipă în alta. Prilej mai bun de-atât n-ai să găseşti.

Ca printr-un miracol, contele urcă pe scena muzicanţilor şi rosti cu glasul său răsunător:

— Puţină atenţie, vă rog.

Rumoarea din încăpere încetă.

Lydia şi însoţitorul ei se opriră şi îşi întoarseră privirile spre Whithaven. Rhys îşi aminti scandalul iscat de sosirea lui Grayson, din cauză că amânase o discuţie neplăcută. Momentul de acum se anunţa de zece ori mai neplăcut. N-ar fi vrut s-o rănească pe Lydia pentru nimic în lume, dar ceva îi spunea că aceasta era singura cale de urmat. Va curma orice speranţă în inima ei, cu uşurinţa cu care stingi o lumânare.

— Cu toţii regretăm încetarea din viaţă a ducelui de Harrington. În această seară suntem onoraţi de prezenţa succesorului său, pe care îl salutăm cu toţii. Am fost informat că noul duce are un anunţ important de făcut.

— Fă-o cum trebuie, Rhys, şopti Camilla. Dacă vrei ca domniţa ta să mai participe la un alt bal în viaţa ei.

— Camilla, pentru tine voi călca pe urmele tatălui meu.

Rhys se îndreptă spre scenă, descoperind că avea într-adevăr mai multe în comun cu tatăl său decât îşi închipuise vreodată. Iubea o femeie şi se căsătorea cu alta. De unde găsise bătrânul duce atâta putere să-şi urmeze planul?

Camilla se dovedise stearpă în anii de căsnicie cu lordul Sachse. Rhys nu trebuia să-şi bată capul cu reacţia copiilor săi, când ar fi aflat că nu exista dragoste între părinţii lor. Era recunoscător pentru asta. Va găsi un moştenitor pe altă ramură a familiei.

Păşi pe scena falsă şi înclină scurt din cap către Whithaven, apoi îşi întoarse privirea către oaspeţi.

— Mi-am intrat recent în drepturi, şi ştiu că drumul nu va fi uşor, rosti el. Dar de un lucru sunt sigur. Voi iubi o singură femeie, pentru tot restul vieţii mele. Sunt onorat să-mi fac cunoscută intenţia de a o cere în căsătorie pe doamna Sachse.

*

„Fugi! Fugi!” Singurul cuvânt care îi venea Lydiei în minte. Trebuia să fugă. Cu mişcări insistente îşi făcu loc prin mulţime, până ajunse la uşile ce dădeau spre grădină.

Răsuci mânerul, deşi nu mai avea forţă în braţe. Ieşi afară clătinându-se, deşi nu mai avea forţă în picioare. Tremura îngreţoşată, iar trupul îi era străbătut de fiori. Împleticindu-se, îşi încleştă degetele îngheţate pe balustradă.

Jurase că va rămâne burlac toată viaţa. Iar acum se logodea cu Lady Sachse.

Cât de naivă fusese! Îl rugase s-o înveţe lucruri pe

care nu le afla din cărţi. Iar el o învăţase suferinţa unei inimi frânte.

Rămăsese în Londra pentru a petrece mai mult timp cu el. Sperase că, odată ce-avea să o vadă în rochie de gală, elegantă şi rafinată, o lady în toată puterea cuvântului, urma să-i risipească toate îndoielile.

În schimb, Rhys o lăsase de izbelişte.

— Domnişoară Westland? E totul în regulă?

Recunoscu glasul îngrijorat al lordului Sachse.

O podidiră lacrimile. Trase aer în piept şi se înfioră. Trebuia să-şi vină în fire. Înghiţi în sec, încercând să alunge tremurul bărbiei. Nu voia să se dea în spectacol aici.

— Da, milord, totul e în regulă. Mulţumesc.

— Sigur? Te-am văzut ieşind din sală, albă la faţă.

— E din cauza mulţimii, se bâlbâi ea. Nu sunt obişnuită cu atâta lume. În Texas poţi să te plimbi o zi întreagă fără să dai ochii cu cineva. Dar înăuntru m-am simţit brusc sufocată de pereţi şi de oameni, şi de tablouri, şi de tot.

— M-am gândit că anunţul ducelui te-a luat complet pe nepregătite, rosti el înţelegător.

Lydia scuturã din cap.

— Nu, sigur că nu. Ce mă priveşte pe mine cu cine se însoară?

— Am observat ce priviri aţi schimbat în timpul dansului. Îşi drese glasul. Îmi cer scuze, sunt un măscărici fără scăpare şi nu cunosc regulile protocolului. Decât să fac pe caraghiosul, m-ai bine te-aş servi cu un pahar de punci. Iar apoi, poate am onoarea să te invit la un dans.

Lydia încuviinţă, neştiind cum avea să reziste până la sfârşitul petrecerii.

— Sunt de-acord cu ambele propuneri. Îşi întoarse puţin capul, încercând să fie politicoasă fără să-şi dezvăluie ochii înlăcrimaţi. Îţi mulţumesc, şi nu eşti deloc un măscărici.

Lordul făcu o scurtă plecăciune.

— Eşti foarte amabilă. Revin într-o clipită.

Sachse plecă în grabă, lăsând-o cu privirea pierdută în bezna ce învăluia grădina. Putea să nici nu mai vină. Se străduia să-şi păstreze decenţa şi să nu izbucnească în hohote de plâns, dar lacrimile păreau să câştige lupta.

— Lydia?

Dumnezeule, era Rhys! N-avea de gând să plângă de faţă cu el, să-i arate cât de tare o rănise. Voia să-i demonstreze că era o doamnă adevărată.

— Excelenţă, aş dori să vă felicit.

Blestemat să-i fie tremurul din voce!

— Am vrut să-ţi spun de atâtea ori, dar nu mi-am găsit cuvintele, spuse el şoptit.

— Am observat că nu ţi-a venit deloc greu să le rosteşti cu câteva minute în urmă, când ţi-ai anunţat logodna.

— Probabil ai impresia că am profitat de tine…

Lydia se răsuci pe călcâie cu pumnul încleştat şi pieptul cuprins de durere.

— De ce ai ales-o pe ea? De ce pe ea şi nu pe mine?

— E complicat.

— Nu sunt nătângă, Rhys. Explică-mi!

— Nu pot.

Lydia izbucni într-un hohot grotesc şi isteric de râs, pe care şi-l înăbuşi după câteva clipe.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Nu vreau.

În spatele lui îşi făcuse apariţia lordul Sachse, cu un pahar de cristal în mână, pus în evidentă încurcătură. Lydia zâmbi generos şi întinse mâna.

— Mulţumirile mele, milord.

Sachse se apropie cu grijă şi îi înmână paharul. Lydia îl bău dintr-o înghiţitură, apoi îşi roti limba în jurul buzelor, urmărind reacţia lui Rhys. Îi înmână paharul. Rhys îl luă

uimit.

— Mă scuzi, Excelenţă, dar vreau să mă distrez puţin.

Îl luă de braţ pe Sachse, şi cei doi intrară în sala de bal.

— Bravo, îi şopti el zâmbind, înainte să înceapă dansul.

Lydia i-ar fi dat crezare dacă nu s-ar fi simţit ca o prostănacă pentru că se îndrăgostise nebuneşte de un bărbat incapabil s-o iubească. Dacă o iubea într-adevăr atât de mult, de ce nu risca totul pentru fericirea lor?

*

— Dumnezeule, o iubeşti.

Rhys stătea într-un colţ alături de logodnica lui şi primea felicitările oaspeţilor, dar nu-şi putea lua privirile de la Lydia, indiferent unde se afla sau cu cine dansa. De când se întorsese în sala de bal, nu ratase niciun dans. De fiecare dată cu alt gentleman.

Era toată numai un zâmbet, ochii îi scânteiau şi râdea voios. Inima ei frântă îşi găsea iute calea spre vindecare. Rhys era recunoscător s-o vadă astfel. Mai bine s-o rănească puţin la început, decât s-o sfâşie în bucăţi mai târziu.

— Ziceam că…

— Te-am auzit, i-o tăie Rhys.

— Doar n-o să mă compari cu ea pentru tot restul vieţii.

Rhys zâmbi sardonic.

— Nu există termen de comparaţie.

Lydia o eclipsa pe femeia de lângă el la toate capitolele: frumuseţe, eleganţă, graţie, umor, compasiune, bunătate, şi lista putea să continue la nesfârşit. Poseda cele mai alese trăsături, şi asta nu datorită cărţilor citite, căci ele izvorau din adâncul sufletului ei minunat. Avea s-o

iubească până la capătul zilelor.

— Se descurcă nemaipomenit, Rhys. Împacă-te cu asta.

— Mi-e teamă că i-am frânt inima.

— Nu te mai flata singur. O să-i treacă repede.

— Sper.

El, unul, nu avea s-o scoată din inimă niciodată. Ultimul gând înainte să cadă în ghearele morţii va fi închinat ei. Frumoasa Lydia, care-i strigase numele în focul pasiunii.

Draga de Lydia. O visătoare care se îndrăgostise de un realist.

*

— Ce-a făcut? întrebă Lauren, ridicându-se în capul oaselor.

— Şi-a declarat intenţia de a se însura cu Lady Sachse, spuse Lydia pentru a doua oară de când dăduse buzna în dormitorul lui Lauren cu câteva clipe mai înainte.

Lauren strânse batista în pumn şi suspină.

— Nu înţeleg.

— Îţi închipui că eu înţeleg ceva? Am crezut că mă sufoc în drum spre casă, stând în trăsură cu el şi cu femeia aia oribilă.

— Lady Sachse e o femeie bine văzută.

— Mie nu-mi place defel.

Lydia se trânti fără eleganţă într-un fotoliu, ca un om înfrânt. Lauren îşi suflă nasul şi se cuibări la loc sub pături.

— Sunt atât de ameţită că nu pot să gândesc limpede.

— Îmi pare rău. Nu trebuia să te bat la cap cu…

— Nu, stai liniştită, rosti Lauren şi flutură din mână. Nu la asta mă refeream. Sunt pur şi simplu nedumerită. Eram convinsă că te iubeşte.

Lydia crezuse la fel, şi că în timp, odată ce avea să

poarte cu eleganţă farmecul Londrei, Rhys urma să realizeze că erau sortiţi să fie împreună.

— El spune că nu mă ia de soţie fiindcă ţine prea mult la mine. Că are multe păcate pe suflet care m-ar distruge.

— Dar n-are nicio noimă, spuse Lauren. Dacă aşa ar sta lucrurile, de ce-ar risca să-i facă rău lui Lady Sachse?

— Întocmai.

— Deci probabil că toată treaba asta cu scandalul a fost o minciună. Lydia, e clar că s-a jucat cu tine.

Să fi fost oare adevărat? Să fi fost Lydia atât de naivă? Rhys vorbea adesea de inocenţa ei, dar ei nu i se păruse că îşi bătuse joc de ea. Iar acum era dispus s-o rănească pe Lady Sachse, dar nu pe Lydia. De ce?

— S-a jucat cu tine, continuă Lauren, iar acum a vrut să-ţi năruie toate speranţele. Prin urmare, şi-a anunţat logodna cu Lady Sachse. Ca tu să-ţi găseşti fericirea în altă parte.

Era plauzibil. Rhys voia ca Lydia să-şi vadă de viaţă.

— Of, Lauren, până să facă anunţul, am avut o noapte de vis. Am dansat la fiecare dans. Gentlemenii au fost încântători. Eleganţa, rochiile superbe, orchestra. Am savurat totul pentru că lumea m-a acceptat şi am fost în centrul atenţiei. Nu vreau să las totul baltă.

— Cine te opreşte? Pentru numele lui Dumnezeu, Lydia, e plină lumea de bărbaţi. Va trebui să-ţi găsim unul mai bun ca Harrington. Ar putea să discute tatăl meu vitreg cu ei.

— Nu, s-a oferit Rhys deja. Îmi surâde ideea să-l oblig puţin să vadă că alţii mă consideră demnă de atenţie.

— Aşa te vreau!

*

Lydia oftă, căci nu putea să împărtăşească entuziasmul lui Lauren. Încerca să fie curajoasă, puternică,

deşi ar fi preferat să se ghemuiască într-un colţ şi să plângă. În mod curios, gândurile o purtară spre ducesă, în noaptea când cinaseră în compania ducelui. Femeia nu-şi trădase deloc antipatia resimţită faţă de oaspeţi. Păstrase o alură demnă. Nu crezuse niciodată că avea să o vadă pe ducesă ca pe un exemplu de purtare corectă. Dar gândindu-se mai bine, învăţase la fel de multe de la ducesă ca de la fiul ei.

Era uşor să ţii capul sus când toate mergeau strună. Lydia era hotărâtă să-i dovedească lui Rhys că nu se lăsa uşor doborâtă când viaţa îi punea piedici în cale.

Şi pe deasupra, voia să-l chinuie.

Capitolul 20

O *doamnă ştie că nestatornicia bărbaţilor nu trebuie tolerată şi, drept urmare, nici încurajată.*

Îndreptarea purtărilor necuviincioase,
de domnişoara Westland

Ritualurile curtării erau diferite faţă de cum îşi închipuise ea.

Lydia şi mătuşa ei sosiră la Rhys acasă puţin după ora prânzului. Erau în grădină când contele de Langston îşi făcu apariţia. Lydia fu chemată înăuntru, iar mătuşa Elizabeth îşi continuă plimbarea prin grădină. La urma urmei, Rhys era fratele tatălui ei vitreg. Avea încredere în el. Însoţitorii aveau un rol mult mai important în Anglia decât în America, după cum aflase şi Lydia. Contele de Langston o aştepta în salon.

Momentan, amândoi stăteau în tăcere pe fotolii tapiţate, despărţiţi de o măsuţă. Farfurioara cu ceaşca de

ceai se odihnea periculos pe piciorul contelui. Pe celălalt picior îşi aşezase pălăria melon.

În Texas, nimeni nu era în stare să bea dintr-o ceaşcă de ceai fără s-o spargă, darămite s-o ţină în echilibru pe-un picior. Lydia nu îndrăznise să se atingă de ceaşca ei, de teamă ca tremurul mâinii să n-o dea de gol. Dar emoţiile ei nu se datorau contelui, ci ducelui, care aştepta încordat la fereastră, întors cu spatele, chipurile să le ofere intimitatea de care aveau nevoie. Intimitatea nu servea însă la nimic. Aparent, în Anglia, curtatul se rezuma la priviri furişe şi îmbujorări.

Contele, un tânăr foarte chipeş, nu era cu mult mai în vârstă decât ea. Şuviţele sale blonde formau un nimb cârlionţat în jurul capului. Avea perciuni lungi, în care se zărea încă puful adolescenţei. Avea o ţinută ireproşabilă şi era îmbrăcat la patru ace. Dacă era să judece după aparenţe, contele era o alegere potrivită.

Dar o va săruta oare la fel de pătimaş ca Rhys? Va fi capabil să-i înfierbânte trupul cu o simplă atingere? Ştia să-i stârnească amuzamentul? Să-i aducă un zâmbet pe buze? Îi va umple sufletul de fericire de-a lungul anilor?

Sau va călca pe urmele lui Rhys şi o va înfuria peste măsură, trădându-i iubirea sub pretextul compasiunii?

— Domnişoară Westland, începu contele pe un ton profund, care o băgă în sperieţi. M-am întrebat adesea de ce s-a războit America de Nord cu America de Sud. Speram să mă puteţi lămuri în această privinţă.

Lydia îl ţintui cu privirea. Tânărul ridicase o sprânceană şi o privea cu un aer de superioritate, pe deasupra nasului său subţire, de aristocrat. Simţi că se îmbujorează, fiindcă habar nu avea la care război se referea.

— Regret, milord, dar nu-mi amintesc de războiul acesta.

— Nu mai spuneţi! Ţin minte că a stârnit mare vâlvă

în urmă cu câţiva ani. Povesteam la un moment dat cu tatăl meu de război, iar el era de părere că luptele înverşunate au dus la asasinarea preşedintelui Lincoln.

Lydia îl privi cu luare-aminte.

— Vă referiţi cumva la Războiul de Secesiune?

Contele zâmbi voios şi dădu entuziasmat din cap.

— Da, pe Jupiter, la ăsta mă refeream. De ce-ar fi intrat America de Nord în conflict cu un duşman atât de îndepărtat?

Lydia se gândi că tânărul îi punea cunoştinţele la încercare. Poate avea un simţ ciudat al umorului, dar seriozitatea din glasul lui vădea faptul că era într-adevăr interesat de răspuns.

— Nu America de Nord. Statele nordice din America. S-au războit cu statele sudice.

Zâmbetul contelui se ofili puţin.

— Mi-e teamă că nu pricep.

Lydia oftă, neştiind cât de mult să insiste cu lecţia de istorie.

— Păi, după cum bine ştiţi, America e împărţită în state.

Contele nu schiţă nicio încuviinţare.

— A fost un război foarte încurcat. Motivul discordiei a fost sclavia, când statele sudice au hotărât să se desprindă din Uniune, din Statele Unite. Au întemeiat un guvern separat şi au elaborat legi noi, pentru a se guverna singuri.

Contele clipi uimit şi clătină din cap.

— Dar eu îmi amintesc că a fost Nordul împotriva Sudului.

— Exact. Statele nordice contra statelor sudice.

— America de Nord contra Americii de Sud.

Lydia clătină din cap.

— Nu chiar.

— Atunci nu înţeleg.

— Pentru numele lui Dumnezeu! tună Rhys din colţ.

Lydia tresări şi scoase un ţipăt uşor, dar nu fu singura victimă a izbucnirii ducelui. Ceaşca şi farfurioara contelui căzură la podea cu un clinchet fin. Din fericire, covorul gros absorbi şocul impactului, iar porţelanurile nu se făcură bucăţi, deşi ceaşca părea puţin ciobită. Contele se holba cu gura deschisă la Rhys.

— N-ai urmat în viaţa ta o lecţie de istorie? îl luă ducele la rost. N-ai văzut în viaţa ta o hartă?

— Ba da, Excelenţă. Şi una, şi alta.

— Atunci cum se face că nu poţi să pricepi ceea ce domnişoara Westland tocmai ţi-a explicat atât de limpede?

— Păi… nu ştiu.

Sub privirile ei înmărmurite, Rhys scoase ceasul din buzunar, deschise capacul, aruncă o privire scurtă şi îl vârî la loc.

— S-a scurs timpul, domnule.

Contele lăsă brusc capul în jos.

— Da, desigur, Excelenţă. Sări în picioare şi se uită la ceaşca de ceai, apoi la Lydia, şi se îmbujoră. Îmi cer mii de scuze.

Lydia se ridică şi zâmbi.

— Nu face nimic.

— Mi-a făcut nespusă plăcere să vă cunosc, domnişoară Westland. Îmi permiteţi să vă mai fac o vizită în curând?

Lydia urma să încuviinţeze, dar Rhys interveni în discuţie:

— Nu, domnule, nu-ţi permite, lătră el.

— Desigur, spuse tânărul, făcând plecăciuni peste plecăciuni, după care ieşi din salon.

De cum se închise uşa, Lydia se întoarse către tutorele ei:

— Ai fost nepoliticos!

— E încet la minte, iar nivelul lui de ignoranţă îmi dă fiori.

— Asta pentru că nu cunoaşte detaliile unui război de peste ocean, care a început în urmă cu două decenii?

— Lydia, eşti o femeie extrem de inteligentă. N-am de gând să te dau pe mâna unui individ de care te vei plictisi la cinci minute după semnarea contractului de căsătorie.

Lydia făcu un pas spre el şi îl privi sfidător.

— Şi tu hotărăşti cine mă plictiseşte şi cine nu?

Rhys veni mai aproape de ea.

— Într-adevăr.

Lydia mai făcu un pas în direcţia lui.

— Şi care sunt criteriile după care vei lua această hotărâre?

Rhys făcu şi el un pas.

— În primul rând, trebuie să fie la curent cu ce se întâmplă pe mapamond.

Lydia se apropie de el până-i simţi căldura trupului.

— Crezi că-i suficient atât?

— Nici pe departe. Trebuie să cunoască destulă istorie, atât americană, cât şi britanică.

— Poate vrei să-i dai şi un test!

— N-ar fi o idee rea.

Privirea ducelui coborî spre gura ei. Lydia întredeschise uşor buzele şi îşi plimbă limba de-a lungul lor, urmărind cum ochii lui se întunecă. Gura lui Rhys se deschise uşor.

— Şi ce mai trebuie să ştie? întrebă ea, luată puţin prin surprindere de tonul ei languros.

— Să fie un bun cunoscător al artei…

Glasul său se stinse încet.

— Pictură, muzică, teatru, rosti ea.

— Al artei seducţiei.

Se aplecă spre ea.

Uşa se deschise, iar Rhys se retrase grabnic, înainte să-şi lipească gura de buzele ei. Ameţită de anticipare, Lydia era surprinsă că reuşise să rămână în picioare în timp

ce camera se învârtea cu ea.

— Da, Rawlings, spuse el.

Când auzi pasul demn al majordomului, Lydia se îndreptă spre fereastră şi privi în grădină. Păcat că nu avea un evantai la îndemână, să-şi mai domolească fierbinţeala pielii. De ce nu putea să-i reziste, chiar şi în momentele în care era furioasă pe el?

— Au sosit doi domni s-o viziteze pe domnişoara Westland, spuse Rawlings.

Cu coada ochiului îl zări pe Rhys luând cărţile de vizită ale pretendenţilor de pe tava de argint ţinută de Rawlings.

— Vicontele Sandoval, citi el cu glas tare, apoi clătină din cap şi aşează cartonaşul înapoi pe tavă. Nu suntem acasă decât pentru conţi sau mai sus. Poţi să-l pofteşti pe contele de Carlyle să intre.

— Prea bine, Excelenţă.

— Trimite o slujitoare să cureţe mizeria făcută de ultimul peţitor. Domnişoara Westland şi Carlyle vor servi ceaiul lângă fereastră.

— Prea bine, Excelenţă.

Majordomul părăsi încăperea plin de importanţă.

— O să-i spună vicontelui că nu suntem acasă, deşi suntem acasă? întrebă ea uluită.

— Nu te-au învăţat cărţile tale că e permis să-i spui cuiva că nu eşti acasă fără să-l insulţi?

— Am impresia că eşti grosolan.

— Tot ce se poate, dar cum spuneam, n-are rost să ne batem capul cu nobili de rang inferior.

— Chiar dacă e inteligent?

— Am o serie întreagă de aşteptări, Lydia. Ne străduim să-ţi găsim un bărbat care să întrunească toate aşteptările, nu doar o parte din ele.

— Poate ar fi cazul să mi le împărtăşeşti şi mie, că doar *eu* mă mărit, nu tu.

O bătaie în uşă puse capăt discuţiei. Rawlings intră în

salon, urmat de un tinerel. Contele avea păr castaniu şi favoriţi stufoşi. Lydia zări agerimea din ochii săi mari şi căprui.

— Carlyle, spuse Rhys succint. Te poftesc alături de domnişoara Westland la fereastră.

— Vă mulţumesc, Excelenţă.

Tânărul se apropie rapid de ea şi îi zâmbi vesel, presupunând că trecuse primul test al tutorelui.

Lydia se aşeză pe fotoliu, iar contele îi urmă imediat exemplul.

— Carlyle, tocmai discutam cu domnişoara Westland despre Războiul Civil American. Ştii ceva despre el?

— Desigur, Excelenţă.

— Te invit atunci să ne împărtăşeşti şi nouă din cunoştinţele tale.

— Cu mare plăcere.

Rhys se postă în faţa şemineului, iar Lydia zâmbi noului ei pretendent, mimând interesul pentru diferitele motive ce duseseră la inevitabila ruptură a Americii. Entuziasmul tânărului era fermecător. Cunoştinţele sale, infinite. Iar aşezat pe fotoliu, era aproape imposibil – aproape, dar nu imposibil – să-ţi dai seama că, atunci când stătea în picioare, abia dacă ajungea la umărul Lydiei.

*

Când ultimul peţitor ieşi din salon, Lydia închise ochii. Pe durata vizitelor, şezuse când la fereastră, când în mijlocul încăperii. Acum se odihnea pe fotoliul din mijlocul salonului, unde începuse după-amiaza.

— Nu mai suntem acasă pentru nimeni, Rawlings, spuse Rhys din pragul uşii.

„Slavă Domnului pentru asta”, îşi spuse cu un oftat., apoi se lăsă pe spetează şi îşi masă tâmplele. După Carlyle veniseră încă patru pretendenţi. Unul, în mod evident, era

împătimit al mâncărurilor bine condimentate cu usturoi. Altul fusese mai interesat să înfulece prăjituri decât să poarte o conversaţie. Al treilea, un bătrân – „ca vinul bun” glumise el când făcuseră cunoştinţă – întrebuinţase un aparat în formă de corn ca să audă mai bine. Un al patrulea îi vorbise cu pasiune despre fata cu care s-ar fi însurat dacă îndatoririle familiale nu l-ar fi obligat să ia pe cineva plin de bani.

— Te doare capul? întrebă Rhys cu glas scăzut.

Lydia gemu în loc de confirmare.

— Nu credeam că vizitele astea pot fi atât de obositoare.

Rhys înaintă în deplină tăcere, dar Lydia îl simţi în spatele ei înainte să-i acopere mâinile ce masau de zor.

— Lasă mâinile jos, porunci el.

— De ce-aş face asta?

— Pentru că pot să-ţi alung durerea de cap.

Lydia lăsă mâinile în poală, iar el începu să-i maseze tâmplele cu mişcări circulare.

— Unde te doare? întrebă el.

— Peste tot.

Mâinile lui lunecară în jos pe obraji, zăbovind o vreme asupra punctelor sensibile de sub lobul urechilor, apoi se opriră la baza gâtului. Rhys începu să maseze lent şi tandru muşchii dintre umeri. Schimbarea în presiune şi în unghiul mâinilor îi dădu Lydiei de înţeles că ducele îngenunchease în spatele ei.

— Te-aş scăpa mai repede de durere dacă mi-ai permite să-ţi despletesc părul. Mary ţi-l va aranja la loc înainte să te întorci la mătuşa ta.

Lydia ar fi preferat ca Rhys să-şi continue masajul divin în timp ce-i scotea agrafele din păr, dar era conştientă că putea să facă mai multe odată ce-i lăsa părul liber. Rhys vorbise fără îndoială pentru sine, căci mâna lui acţionă înainte ca ea să-i dea permisiunea, continuând să maseze

cu cealaltă.

Îşi aminti că, mai demult, tatăl ei vitreg îi provocase pe copii să-şi maseze stomacul cu o mână şi să se bată pe creştet cu cealaltă. Ieşise un tărăboi de nedescris atunci, dar ceva îi spunea că Rhys ar fi fost la înălţimea provocării.

Una câte una, şuviţele de păr îi căzdeau pe umeri, eliberând presiunea acelei coafuri complicate, şi durerea de cap o mai lăsă puţin. Rhys îşi strecură degetele în părul ei şi începu să-i maseze scalpul, slăbind şi mai mult durerea.

Iar, când în cele din urmă îi dădu pletele într-o parte şi îşi lipi buzele de curbura catifelată a gâtului ei, orice urmă de durere se risipi.

— Eşti nemaipomenit, rosti ea cu moleşeală în glas, pe măsură ce trupul ei se topea şi devenea una cu fotoliul.

Rhys continuă să-i maseze capul, tâmplele şi urechile, în vreme ce buzele lui fierbinţi îi dezmierdau gâtul.

— Ajută?

— Cu siguranţă. Ar trebui să-ţi pui talentul la vânzare.

Rhys încremeni, cu buzele deasupra pielii ei.

— Poftim?

— Eşti mai eficient decât toate licorile pentru dureri de cap.

Uşa se deschise brusc, făcând ca degetele lui să tresară.

Lydia îşi întoarse capul şi îi zări pe Lady şi pe Lord Sachse în prag.

— Măi, măi, ca să vezi, spuse Lady Sachse. Mi-e teamă că am greşit când i-am spus majordomului că nu-i nevoie să anunţe sosirea noastră în chip oficial.

Rhys o fulgeră cu privirea pe Camilla. Sperase că obiceiul ei de-a sosi în cele mai nepotrivite momente încetase odată cu mutarea lui din casa ei. Îşi retrase mâinile din pletele bogate ale Lydiei şi se ridică în picioare.

— O durea capul după toate vizitele pretendenţilor.

— Dacă aşa stă treaba, aştept cu nerăbdare să mă

apuce durerile de cap după nuntă, spuse Camilla, făcându-şi intrarea în salon. Îşi lăsă capul într-o parte. Nu mă mai săgeta atâta cu privirea, Rhys! Nu te prinde! Draga mea, nu te mai chinui să-ţi aranjezi părul. Îţi stă minunat.

Lydia puse capăt încercărilor disperate de a-şi reface coafura, îi aruncă o privire furişă ducelui, care venise în faţa ei. Rhys încuviinţă scurt, iar Lydia îşi lăsă mâinile în poală.

Camilla se aşeză pe un fotoliu alăturat, făcându-se comodă. Lordul Sachse luă loc lângă ea, fără să-şi dezlipească privirile de pe Lydia, după cum observă Rhys.

— Archie n-a mai fost până acum în Londra, începu Camilla. Greu de închipuit, dar oricum, am hotărât să-i arăt puţin oraşul, aşa că am ieşit la o plimbare cu trăsura.

— E o zi tocmai potrivită pentru plimbări, murmură Rhys, încercând să-şi ascundă iritarea provocată de sosirea pe nepusă masă a Camillei, dar fiind totodată recunoscător.

Cu Lydia exista mereu riscul să nu-şi poată ţine pornirile în frâu.

— Ai mare dreptate, continuă Camilla. Şi în timp ce ne plimbam, mi-a venit o idee splendidă. Ce-ar fi ca noi patru, adică tu şi cu mine, domnişoara Westland şi lordul Sachse, să mergem la concert în seara asta, la Royal Albert Hall.

Rhys clătină din cap.

— După cum ţi-am spus, încerc să găsesc o partidă bună pentru domnişoara Westland. Cum vrei să fac asta în sala de concerte?

— Nu fi naiv, Rhys! E important să fie văzută la Royal Albert Hall. Doar n-ai vrea ca londonezii să creadă că singura pasiune a domnişoarei Westland e dansul. Fiind americană, pleacă deja cu un dezavantaj. Să vadă lumea că fata se şi cultivă, că nu-i doar o primitivă.

— Vă daţi seama că sunt şi *eu* în încăpere, nu? rosti Lydia cu sfidare în glas.

Rhys îşi întoarse privirea către ea. La fel şi Camilla. Sachse o sorbea în continuare din ochi.

Lydia se uită hotărâtă la el.

— Mi-ar face plăcere să merg la concert. Apoi, către Camilla: Cât despre cultura mea, ţin să te anunţ că, mai demult, o trupă ambulantă de teatru a jucat *Hamlet* în barul unchiului Harry. A fost un spectacol extraordinar şi mi-a plăcut la nebunie.

Sachse tuşi, ca să-şi mascheze râsul, fără îndoială, iar Camilla păru puţin încurcată. Ca de-obicei, Rhys era încântat de micuţa lui visătoare.

— Nu ştiu dacă Royal Albert Hall e pe-aceeaşi treaptă cu barul unchiului tău, rosti Camilla în cele din urmă. Cu siguranţă nu va fi la înălţimea aşteptărilor tale, dar hai să încercăm totuşi.

— Retrage-ţi ghearele, Camilla, rosti imediat Rhys cu ameninţare în glas.

— Cred că domnişoara Westland se poate apăra şi singură, Excelenţă, spuse lordul Sachse. Contele îi oferi un zâmbet cald Lydiei. Eu, unul, recunosc că nu am tangenţe cu cultura. Cu toate că Shakespeare e printre favoriţii mei, n-am avut niciodată ocazia să merg la un spectacol. Nici la un concert de nivelul celui de care pomenea Camilla. Aş fi onorat dacă ai vrea să mă însoţeşti în seara asta.

— Onoarea ar fi de partea mea, milord, îi întoarse Lydia zâmbetul.

— Atunci aşa rămâne, spuse Camilla în timp ce se ridică în picioare. O să trimiţi trăsura să ne ia, nu-i aşa, Rhys?

— Desigur.

Camilla zâmbi satisfăcută.

— Atunci ne vedem diseară, încheie ea, îndreptându-se către ieşire.

Sachse făcu o plecăciune respectuoasă.

— Excelenţă. Domnişoară Westland. Aştept cu nerăbdare concertul de diseară.

O urmă pe Camilla şi închise uşa. Lydia se ridică în

picioare şi părul i se revărsă pe spate într-o cascadă de şuviţe. Rhys îşi strânse mâinile la spate, pentru a nu fi ispitit s-o atingă.

— Nu vei fi fericit cu ea, spuse Lydia.

Fericirea lui nu intrase niciodată în discuţie. Doar fericirea ei conta.

— Suntem făcuţi din aceeaşi stofă.

— Se poartă cu tine de parcă ai fi proprietatea ei.

Probabil că era, din mai multe puncte de vedere. Cu siguranţă ştia mai multe despre el decât majoritatea cunoscuţilor săi.

— Te mai doare capul? întrebă el, dorind să abată discuţia de la logodnica lui.

Lydia îşi masă puţin gâtul.

— Nu. Mă duc să văd dacă mătuşa Elizabeth e gata de plecare, ca să pot trage un pui de somn până diseară.

Rhys făcu un pas nesigur în direcţia ei.

— Cum te simţi în rest?

În ochii Lydiei se citi tristeţea.

— Ar fi trebuit să-mi vină menstruaţia deja.

— Poate că trupul tău nu s-a reglat încă la clima din Anglia.

Lydia îi zâmbi, dar surâsul ei era mai degrabă trist şi obosit.

— Să sperăm că asta-i problema, spuse ea, apoi ieşi din salon fără să mai spună o vorbă.

Rhys se îndreptă spre dulăpior să-şi toarne o băutură.

Mii de draci! O parte din el ar fi vrut cu disperare ca împrejurările să-l oblige la însurătoare, dar o altă parte nu dorea s-o târască în infernul său.

*

— Sincer acum, draga mea, cum ţi se pare în comparaţie cu barul unchiului Harry? întrebă Camilla.

Încadrată de lordul Sachse şi de Rhys, Lydia privea înmărmurită la cupola uriaşă a clădirii şi la balcoanele de deasupra ei. Ar fi putut să-i mulţumească lui Rhys că n-o aşezase lângă doamna cu gheare, dar Lydia era hotărâtă să se simtă bine până la finalul serii.

Nu se mai sătura să privească.

— E absolut magnifică.

— Şi crezi că-i mai încăpătoare decât barul unchiului Harry?

— Camilla, şopti Rhys cu o undă de ameninţare în glas.

Lydia se uită la Camilla, care şedea în dreapta lui Rhys.

— Poţi să fii cât de răutăcioasă vrei, dar n-o să-mi strici seara.

Camilla îi aruncă o privire trufaşă.

— Draga mea, nici măcar n-am încercat să-ţi stric seara.

„Mincinoaso”, se gândi Lydia. Fără să-şi poată stăpâni încântarea, îl strânse pe Rhys de braţ.

— Îmi pare rău că mama n-a fost aici. E mult mai impresionantă decât Camera Ororilor.

— Dacă se va întoarce vreodată la Londra, o vom aduce negreşit aici.

De ce folosise pluralul? Odată ce Rhys îşi punea pirostriile, Lydia se aştepta ca ducele să dispară pentru totdeauna din viaţa ei. Timpul petrecut cu el până atunci era deopotrivă dulce şi amar. Lydia absorbea cu lăcomie fiecare clipă oferită de Rhys, ştiind prea bine că fiecare minut îl îndepărta de ea. Încă nu pricepea de ce voia să-şi petreacă restul vieţii alături de femeia haină din dreapta lui.

De ce avea atâta putere asupra lui?

Privirile lui Rhys o făceau să uite de lumea din jur. Lydia se întoarse către lordul Sachse, care întâmpină gestul

ei cu bucurie nemăsurată.

— Cum ţi se pare locul? întrebă ea.

Sachse îi zâmbi cu căldură.

— Mă simt copleşit.

— Cred că toate epitetele din dicţionar puse la un loc nu fac cinste acestei săli.

Sachse se apropie secretos de ea.

— Am înţeles că orga din sala asta e considerată a opta minune a lumii.

— Şi crezi că se va cânta la ea?

— Sper.

Lydia se lăsă în scaun şi oftă adânc.

— Cred că e magnific, spuse ea, râzând în surdină. Am mai zis asta o dată, nu?

— Într-adevăr, dar eu, unul, nu mă mai satur să te aud aşa entuziasmată.

— Uneori, entuziasmul meu nu e prea elegant, îl asigură ea.

— Dar acesta este adevăratul entuziasm. Excelenţă, nu găsiţi entuziasmul domnişoarei fascinant?

Rhys o privi cu atenţie, şi Lydia se întrebă dacă îşi aducea aminte de toate situaţiile în care îi curmase entuziasmul… dar şi de cele în care n-o făcuse.

— Încântarea ei dă un farmec aparte acestei seri, spuse el.

— Şi dumneata, Lady Sachse? întrebă lordul.

Camilla îşi duse mâna la piept.

— Preţ de o clipă, am crezut că toată lumea a uitat de mine.

— Să ne ierţi, milady, spuse Sachse. Mă gândeam că vei găsi plictisitoare elogiile unor amatori ca noi închinate acestui măreţ edificiu.

— Ba dimpotrivă, sunt tare încântată că propunerea mea e întâmpinată cu atâta entuziasm.

— A fost frumos din partea dumitale să mă inviţi aici,

spuse Lydia, încercând să treacă peste antipatia resimţită faţă de Camilla şi să trateze situaţia cu eleganţă, ca o adevărată doamnă.

— Pentru puţin, draga mea. Cu cât eşti văzută mai mult, cu atât cresc şansele să atragi atenţia unui gentleman. Cu cât te măriţi tu mai repede, cu atât mă mărit şi eu mai repede.

Lydia îşi întoarse privirea către Rhys şi zări zvâcnetul din obrazul său. Parcă acum înţelegea mai bine legătura lui cu Lady Sachse. Aflase de la el că mulţi aristocraţi nu se căsătoreau din dragoste, ci din alte motive. Dintr-odată, motivul căsătoriei lui cu Lady Sachse deveni cât se poate de evident.

Lydia se înşelase. Lady Sachse putea într-adevăr să-i strice seara.

*

Rhys observase cu amărăciune cum entuziasmul Lydiei scăzuse treptat. Ea pusese totul pe seama oboselii, susţinând că entuziasmul o epuizase. Dar în vreme ce trăsura străbătea străzile Londrei, pentru Rhys devenea tot mai limpede că vorbele Camillei o întristaseră mai mult decât orice. Blestemată să fie că nu ştia când să-şi ţină gura. Lydia nu era o fată nătângă. În curând urma să pună cap la cap toate detaliile, şi rezultatul nu avea să fie pe placul ei.

Sachse ocupa locul de lângă el, iar doamnele stăteau vizavi. Din fericire, Camilla îşi ţinea limba ascuţită în frâu. Îl bătea gândul să renunţe la căsătoria cu ea, dar ştia că logodnica lui avea gheare înfipte peste tot. Încheiase un târg cu nevasta diavolului, şi urma să fie stăpân în iad.

Trăsura încetini şi se opri în cele din urmă. Înainte ca Sachse să spună ceva, Rhys rosti:

— O s-o conduc pe domnişoara Westland până la uşă.

Lacheul o ajută să iasă din trăsură. În urma ei veni Rhys, care intră în pas cu ea. Îşi închipuise că va fi nevoit s-o prindă din urmă, dar Lydia înainta cu încetineală. Rhys nu ştia precis ce să zică şi nici de ce-l deranja atât de tare faptul că Sachse nu-şi luase ochii de la ea pe toată durata concertului. Era evident că i se aprinseseră călcâiele după ea. Dar ştia la fel de puţine despre Londra ca şi Lydia. Nu era la fel de versat ca Rhys. Ducele nu putea decât să spere în apariţia altui gentleman care s-o ceară de nevastă. Şi cât mai repede.

Lydia urcă treptele cu eleganţă şi se opri în faţa uşii.

— Ai încheiat un târg cu ea, spuse ea şoptit, fără să-l privească în ochi.

— Are legături sus-puse în Casa Marlborough. Cunoaşte oameni pe care eu nu-i cunosc.

— Ea a avut grijă să primesc mai multe invitaţii decât aş putea onora vreodată.

— Da.

Lydia îşi înălţă ochii.

— Şi ce primeşte în schimb?

Rhys ridică din umeri, semn că era lipsit de însemnătate.

— O voi face ducesa mea.

— Vei suferi din cauza ei.

— Vreau să te văd fericită Lydia, cu orice preţ.

— N-o iubeşti.

— Nu, dar nici ea nu mă iubeşte. E o înţelegere dreaptă.

Lacrimile îi inundară ochii, iar Lydia îşi feri privirea.

— Plăteşti un preţ mult prea mare.

— Nu are importanţă.

— Dacă nu mă mărit…

— Nimic nu se va schimba. Eu tot mă voi însura cu Camilla. Înţelegerea era să te introducă în înalta societate. Ea s-a ţinut de promisiune. Spre cinstea ei, a acceptat să

amânăm nunta până îţi găsim şi ţie o partidă.

Lydia clătină din cap.

— Şi dacă te măriţi, şi dacă te întorci în Texas, eu tot mă voi căsători cu ea. Mai bine continuă-ţi sezonul şi găseşte-ţi un soţ potrivit.

— Te vinzi.

— N-ar fi pentru prima dată.

Lydia se întoarse către el, cercetându-i chipul.

— Tu n-ai văzut lumea în care am trăit eu, Lydia. Nu toată Londra străluceşte. Căsnicia cu Camilla va fi fără luciu, în cel mai bun caz.

— Şi în cel mai rău caz?

— Tolerabilă. Îi luă bărbia între degete şi o privi în adâncul ochilor. Găseşte-ţi fericirea, ca să mă pot bucura de ea. Preţul a fost deja plătit.

Capitolul 21

Rhys nu ceda uşor sentimentelor de nelinişte, dar când opri trăsura în faţa casei Ravenleigh, panica începu să-i dea târcoale. Primise bileţelul Lydiei în urmă cu câteva ceasuri, în care îi scria simplu că nu dorea să primească vizite în acea zi.

Ce naiba mai însemna şi asta?

Rhys bănuia că după dezvăluirile de aseară – înţelegerea încheiată cu Camilla în folosul ei –, Lydia hotărâse să renunţe la poziţia de frumoasă a Londrei. Avea o fire mult prea rebelă şi era convinsă că nimic nu putea sta în calea iubirii ei.

Ce ispită să-i pună convingerea la încercare!

Trecu hotărât pragul casei Ravenleigh: omul cu misiunea lui. Faptul că Lauren cobora în fugă pe scări nu îmbunătăţea cu nimic situaţia.

— Excelenţă, v-am zărit trăsura de la fereastră. S-a întâmplat ceva?

— Am venit să vorbesc cu domnişoara Westland. Poţi, te rog, să o chemi?

— Nu pot, din păcate.

— Poftim? încremeni Rhys, care tocmai îşi scotea mănuşile.

— Nu se simte bine.

— Cum adică nu se simte bine?

Lauren roşi.

— Pur şi simplu vrea să stea întinsă în pat.

— Are febră? întrebă el, ţâşnind pe lângă Lauren şi urcând câte două trepte deodată.

— Nu, Excelenţă.

— I-a căzut ceva rău la stomac?

— Nu cred că a pus ceva în gură.

— Cu respiraţia cum stă? Are probleme?

— Nu, Excelenţă.

Prin mintea lui se perindară tot soiul de imagini sinistre. Boli necruţătoare. Aerul din Londra nu era curat, precum cel de la ţară. Avea s-o ducă la moşie, să respire aer curat.

Ajunse pe coridorul de la etaj.

— Unde-i camera ei?

— Excelenţă, aşa ceva nu se face…

Rhys se răsuci pe călcâie şi o ţintui cu o privire intimidantă.

— Unde-i camera?

Lauren făcu semn spre o uşă alăturată. Rhys înclină scurt din cap.

— Mulţumesc.

Se îndreptă într-acolo şi deschise uşa fără să bată. Lydia zăcea ghemuită într-o parte. Deşi singura lumină din odaie venea de pe coridor, Rhys zări că era albă la faţă.

Îngenunche cu o strângere de inimă la marginea

patului şi îi luă mâna moale.

— Lydia?

Ea deschise ochii brusc şi îi oferi un zâmbet slab.

— Ţi-am trimis un bilet. Nu l-ai primit?

— N-am aflat mare lucru din el. Îi îndepărtă cu delicateţe câteva şuviţe de pe frunte. Eşti bolnavă?

— Nu chiar. Dar nici nu sunt însărcinată.

Rhys desluşi dezamăgirea din glasul ei slăbit, şi inima îi fu străpunsă de regrete. Privirea lui alunecă spre zona şoldurilor ei, ascunse de pătură.

— E mai bine aşa, spuse el într-o doară, fără prea multă convingere în glas. O privi din nou în ochi. Este la fel de rău în fiecare lună?

Obrajii ei se mai îmbujorară puţin.

— De obicei, nu. Cred că e din cauza agitaţiei şi a drumurilor din ultima vreme. Sunt pur şi simplu epuizată.

Rhys încuviinţă şi aruncă o privire spre Lauren, care zăbovea în prag.

— Lasă uşa deschisă. Adu-i un ceai fierbinte. Trei linguriţe de zahăr, jumătate de linguriţă de frişcă şi două picături de lămâie.

Lauren se supuse de-ndată.

— Ştii exact cum îmi place să beau ceaiul, spuse Lydia uimită.

Rhys îi sărută degetele.

— Ştiu multe despre tine.

— Ştiai că îmi place să înot goală?

Rhys făcu ochii mari cu gândul la silueta ei nudă.

— În pârâul de la fermă, adăugă ea. Toată lumea face baie dezbrăcată.

— Eu n-am avut decât iazul şi câteva râuri la Harrington.

— Mi-am dorit atât de mult să fiu o doamnă, Rhys.

— Eşti cea mai grozavă doamnă pe care am cunoscut-o.

— O doamnă adevărată nu-şi face griji dacă este însărcinată sau nu.

— Cred că te înşeli. Multe doamne îşi fac griji în această privinţă. Când îşi pun mintea la contribuţie, bărbaţii pot fi foarte persuasivi, şi mulţi ştiu cum să înşele ochiul însoţitoarelor.

— Mereu m-am gândit că mamei i-a venit să intre în pământ de ruşine, fiindcă toţi oamenii din Fortune ştiau că se încurcase cu Grayson înainte de căsătorie. Tatăl meu, John Westland, a spus tuturor că nu purta copilul lui în pântece.

— Vorbeşti de parcă ţi-ai schimbat puţin punctul de vedere.

— Acum când îmi dau seama ce dureros e să ştiu că nu voi purta niciodată copilul tău… Aş fi îndurat cu mândrie ruşinea şi l-aş fi iubit mai mult, tocmai pentru că era al tău.

Declaraţia ei îl lăsă fără cuvinte.

— Vei avea copii. Mulţi copii.

— Dar nu vor fi ai tăi. Chiar nu înţelegi cât de mult te iubesc?

— N-ai idee cât de mult vei ajunge să mă dispreţuieşti.

— Cred din toată inima că te înşeli.

— Din fericire, nu am curajul să-ţi pun vorbele la încercare.

— Aş trece de încercare.

„Dar pe termen lung, vei pierde”, se gândi Rhys.

*

— Nu mai înţeleg nimic, spuse Lauren.

Stătea pe marginea patului, în timp ce Lydia sorbea din ceai. Rhys plecase nu demult, încredinţat că Lauren va avea grijă de ea.

— Legat de ce? întrebă Lydia.

— De duce. Doamne, Lydia, să-l fi văzut când a intrat. Nu i-ar fi stat nimic în cale. Absolut nimic. Ştiu că nu trebuia să-l las să urce în camera ta, dar parcă era posedat. Se apropie de ea. Sau îndrăgostit nebuneşte.

— Lauren, ştiu că ţine la mine. Dar nu ştiu cum să-l conving că sunt dispusă să risc totul pentru el. Când am deschis ochii şi l-am văzut, m-a cuprins un val de bucurie. Nu pot să-mi explic. S-a cuibărit adânc în sufletul meu. Bărbaţii pe care i-am cunoscut recent mă fac să zâmbesc, să mă bucur, dar Rhys mă face să zbor. Oftă. Uite cum trăncănesc ca o moară stricată. Parcă sunt Sabrina.

— Ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu. Luă încă o înghiţitură de ceai. Poate să mă îndrăgostesc de altcineva.

— Crezi că e posibil?

— Nu ştiu, Lauren, dar mi-e groază să mă gândesc că-mi voi petrece restul zilelor mâhnită şi dezamăgită.

*

Lydia prefera să fie curtată afară. Ieşise la plimbare în Hyde Park, alături de ultimul ei pretendent. Celebrul parc părea să fie locul de întâlnire al tuturor oamenilor de seamă. Totuşi, n-ar fi băgat mâna în foc că era curtată. Lordul Sachse păşea lângă ea, mai elegant ca niciodată cu jobenul pe creştet.

Lady Sachse sosise la casa mătuşii pe la orele după-amiezii şi sugerase o plimbare prin parc. Rhys încuviinţase, şi iată-l mergând agale alături de logodnica lui, în spatele Lydiei şi a escortei sale.

În parc nu se simţea la fel de claustrată ca în salon, unde trăia mereu cu spaima că va răsturna sau sparge câte ceva. Savura aerul proaspăt şi ciripitul păsărilor din copaci. Viaţa din jur o ajuta să dea uitării dezamăgirea că nu purta copilul lui Rhys în. Pântece şi că ducele nu avea de gând să-

şi lase logodnica de dragul ei.

— Dacă-mi permiţi, domnişoară Westland, nu-mi pari prea hotărâtă să îţi găseşti un soţ, rosti Sachse cu glas scăzut.

Lydia îi aruncă o privire furişă.

— Am visat mulţi ani la Londra, cu strălucirea şi balurile ei. Uneori regret că am dat piept cu realitatea şi n-am rămas cu visurile.

— Domnişoară Westland, eu sunt un cărturar şi mă simt cel mai bine înconjurat de cărţi. Nu m-am aşteptat niciodată să-mi pice aşa o avere din cer, cum vine vorba. Mărturisesc că mi-ar prinde bine să-mi găsesc o soţie, ca să pot lăsa toată strălucirea în urmă.

Lydia înclină gânditoare din cap.

— Şi cum decurg căutările dumitale?

— Mi-e teamă că nu foarte bine.

Lydia zâmbi şi îl bătu prieteneşte pe mână.

— Nu-mi închipui motivul. Eşti chipeş, inteligent, amuzant…

— Dar nu sunt ducele de Harrington.

Lydia se poticni, dar Sachse o prinse iute de cot şi o ajută să-şi recapete echilibrul.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, rosti ea, deşi se temea că îi înţelegea exact înţelesul vorbelor.

Sachse rânji.

— Am o soră mai mare. O cheamă Nancy. Este o fată de treabă, domnişoară Westland. Şi frumoasă. Întocmai ca dumneata. Şi cu toate că are o înfăţişare plăcută, frumuseţea ei interioară o face atât de fermecătoare. Îmi aduce aminte de dumneata.

Lydia roşi.

— Îşi mulţumesc pentru compliment, milord.

— Pentru puţin. Deşi mărturisesc că nu frumuseţea dumitale îmi aminteşte de ea.

— Atunci isteţimea mea?

Sachse clătină din cap şi rânjetul său se lărgi.

— Soţul ei e cel mai neinteresant individ pe care l-am cunoscut vreodată.

Lydia făcu ochii mari şi îl privi atentă, neştiind cum să răspundă comentariului său caustic. Sachse plecă uşor capul spre ea.

— Din nefericire, e adevărat. Rudele mele au rămas înmărmurite când au aflat că a pus ochii pe bărbatul ăsta, dar sora mea se uită la el cu aceeaşi ochi cu care te uiţi dumneata la duce, iar soţul o priveşte întocmai cum te priveşte Harrington.

Lydia îşi feri privirea.

— Cum anume?

— Cu toată dragostea din lume.

Lydia se încumetă să-l privească în ochi.

— Sunt sigură că te înşeli.

— Sunt convins că am dreptate.

— Asta-i o impertinenţă.

Sachse avu îndrăzneala să rânjească până la urechi.

— Lipsa de educaţie e de vină. Ar trebui probabil să-mi cer scuze.

— Aşa ar trebui.

— Şi mi-aş cere scuze, dacă aş considera că te simţi cu adevărat jignită. Spune-mi întâi dacă v-am judecat greşit.

— Harrington şi-a făcut cunoscută intenţia de a se căsători cu Lady Sachse, îi aminti ea.

— Ce-i drept.

Îşi continuară plimbarea. Lydia se gândi că la întoarcerea în Texas ar putea discuta cu familia ei posibilitatea să facă un parc pe o parcelă de pământ. Aveau hectare întregi de pământ arabil, pe care se putea plimba în voie, dar era atrasă de ideea unei zone înverzite pentru agrementul oamenilor.

În Anglia, unii se plimbau călare, iar alţii preferau

trăsura. Cu toţii erau îmbrăcaţi elegant, de parcă erau la expoziţie. Bănuia că acesta era motivul pentru care Lady Sachse sugerase o plimbare în parc.

— Ştii, domnişoară Westland, începu lordul Sachse, atrăgându-i atenţia. Am cugetat la situaţia dumitale şi mi-am dat seama că, dacă vrei să supui un câine, trebuie să-l tragi de lesă.

— Poftim? spuse ea, surprinsă de vorbele contelui.

— Aş dori să-ţi cer mâna.

Anticipând reacţia ei, Sachse o prinse din timp de cot şi o ajută să-şi recapete echilibrul.

— Poftim?

— Cred că ne potrivim de minune. Eşti frumoasă şi inteligentă, îmi place compania dumitale şi cred că sentimentul e reciproc.

Lydia rămase fără cuvinte. Mereu îşi închipuise că iubitul ei va îngenunchea şi va recita poezii şoptite înainte să-i ceară să-şi petreacă restul zilelor alături de el.

— O propunere neaşteptată, milord.

— Nu te speria! Nu cred că se va întâmpla.

Lydia încuviinţă.

— Cred că ai dreptate. Rhys a găsit cusururi tuturor pretendenţilor mei.

— Mie nu-mi va găsi niciun cusur. Lady Sachse va avea grijă de asta. Dar bănuiesc că imediat ce se va simţi strâns cu uşa, Harrington îţi va propune să te căsătoreşti cu el.

— Şi dacă nu se lasă „supus”, aşa cum ai sugerat adineauri?

Sachse ridică din umeri.

— Atunci mă voi însura cu o domnişoară minunată cu care cred că aş fi foarte fericit.

Lydia clătină din cap.

— N-o să mă ceară de nevastă.

Sachse îi dădu o şuviţă rebelă după ureche.

— Poate n-ai văzut cum te-a urmărit în timpul concertului. Scumpa mea domnişoară, cred că Harrington ar fi gata să moară de dragul dumitale.

*

— Nu te mai încrunta atâta, Rhys, nu te prinde, spuse Camilla, în timp ce mergeau braţ la braţ.

Rhys se străduia să-şi destindă muşchii feţei, deşi râsul Lydiei plutea spre el din faţă. Ce naiba îi şoptea Sachse la ureche de-i stârnea atâta entuziasm?

— Crezi că mă prinde ceva? întrebă el amuzat.

— Titlul, rosti ea fără să şovăie.

Rhys oftă adânc.

— Se anunţă o căsătorie friguroasă.

— Mai friguroasă decât crezi. Nu vei împărţi patul cu mine.

Rhys o fulgeră cu privirea.

— Poftim?

Lady Sachse îşi înălţă bărbia cu mândrie, dar nu-l privi în ochi.

— Nu mă deranjează dacă-ţi hrăneşti poftele altundeva.

— Ar fi şi culmea, dacă tu nu eşti dispusă. Şi totuşi, cred că glumeşti. Niciodată? N-ai de gând să-mi faci o singură vizită în pat?

Lady Sachse îl privi pe furiş, tot mai îmbujorată.

— Am motivele mele.

— Şi n-ai de gând să mă lămureşti şi pe mine?

— Nu vreau să fiu comparată cu toate femeile care ţi-au trecut prin pat.

— Tu le-ai adus acolo, îi reaminti el. De aia nu te-ai culcat cu mine? Ţi-era teamă să nu dezamăgeşti?

— Am motivele mele şi n-au nicio legătură cu tine. Revenim pur şi simplu la vremurile bune, înainte ca fratele

tău, odihnească-se în iad, să plonjeze în iaz.

— Nu ştiam că îl cunoşti atât de bine pe Quentin.

— Nu ştii multe despre mine, şi prefer s-o lăsăm aşa.

— Există lucruri pe care nu le ştiu despre tine şi care s-ar putea s-o rănească mai târziu pe Lydia?

— Fireşte că nu. Dar sunt secretele mele şi vreau să rămână ale mele.

Un sentiment rău prevestitor puse stăpânire pe el. Voia întâi s-o vadă pe Lydia bine aranjată, şi pe urmă era pregătit să îndure căsnicia cu Lady Sachse. La urma urmei, îl sprijinise de două ori, când nimeni altcineva nu-i oferise o mână de ajutor.

Capitolul 22

Uneori, Rhys se îndoia că va putea duce căsătoria cu Lady Sachse la bun sfârşit. Trăia cu convingerea că amândoi ar fi fost mai fericiţi dacă nu s-ar fi văzut defel. Camilla nu părea împotriva acestei idei.

Pentru el, clipele petrecute alături de Lydia erau ca o dulce tortură. Urmărea fiecare surâs, chicotit şi cuvânt al ei, ca un avar. Le depozita în sufletul său, pentru a şi le reaminti de-a lungul anilor. Cum se făcea că fiecare moment alături de ea era deopotrivă vesel şi trist?

Stătea în salon cu o culegere de sonete shakespeariene în poală. Recitise *Hamlet* mai devreme, înainte să treacă la alte lecturi. Îşi închipui cât de încântată trebuie să fi fost Lydia la reprezentaţia din saloonul lui Harrison Bainbridge. Ceva îi spunea că fusese la fel de copleşită ca în Royal Albert Hall. Trăia viaţa atât de intens, complet eliberată de cinismul cu care se înveşmânta

ducele.

Fără îndoială, veşti despre ea vor ajunge uneori la urechile lui. Din când în când, drumurile lor se vor întâlni, iar el va fi lăsat să cugete până la capătul zilelor cum ar fi arătat viaţa lui dacă n-ar fi făcut atâtea greşeli, dacă ar fi avut mai multă tărie de caracter.

Se întoarse din nou la Shakespeare. Un om înţelept în toate privinţele. Dacă Rhys ar fi avut jumătate din înţelepciunea bardului, poate că nu s-ar fi confruntat acum cu însingurarea. Nici măcar căsătoria cu Camilla nu putea să-i curme durerea din inimă. Dimpotrivă, avea s-o sporească.

Auzi paşii discreţi ai majordomului şi se uită spre uşă.

— Da, Rawlings.

— Vă caută o doamnă tânără, Excelenţă.

Primul său gând se îndreptă spre Lydia, şi inima începu să-i bată cu putere. Dar când Rawlings îi întinse tava de argint cu cartea de vizită, bănuielile sale înclinară spre Camilla, cu toate că logodnica lui nu avea obiceiul să-şi anunţe sosirile.

Numele scris pe cartea de vizită îi provocă fiori de gheaţă, încuviinţând din cap, se ridică în picioare.

— Spune-i lui Lady Whithaven că o voi primi de îndată.

Îşi aranjă hainele, apoi îmbrăcă redingota lăsată mai devreme pe spătarul fotoliului. Îşi trecu degetele prin păr şi se pipăi pe bărbie. Trebuia să se bărbierească foarte curând. Desigur, contesa venise doar pentru a se asigura că Rhys avea să-i păstreze taina. O astfel de promisiune se potrivea mai bine cu o ţinută îngrijită.

Lady Whithaven intră în salon şi se opri locului, plăpândă şi fermecătoare ca întotdeauna. Valetul închise uşa în urma ei. De-abia atunci îndrăzni să se apropie de el. Ochii ei roşii de plâns zăboviră o vreme asupra lui. Rhys regreta că era cauza neliniştilor ei.

Făcu o plecăciune.

— Scumpa mea contesă.

Contesa clătină ameţită din cap, de parcă se afla într-un vis.

— Nu ştiam că eşti tu.

— Şi nici nu doream să afli, dar circumstanţele m-au forţat să-mi dezvălui identitatea.

Lady Whithaven îşi duse mâna la gură, gata să izbucnească în plâns.

— Mi-a spus că eşti un om bun şi blajin.

— Sunt onorat de laudele lui Lady Sachse, dar te asigur că…

Contesa scutură vehement din cap, în vreme ce lacrimile îi inundau obrajii.

— Nu Lady Sachse, rosti ea cu glas răguşit. Buna mea prietenă, Annie.

Lui Rhys i se înmuiară genunchii.

— Annie?

— Nu ştiam că eşti fratele lui Quentin. Până nu te-am văzut la bal, nu-ţi ştiam numele. Ştiam doar că eşti amantul lui Lady Sachse. Habar n-aveam cine erai în realitate. Acum că ştiu, mă simt obligată să-ţi spun totul. Pot să mă aşez?

— Te rog!

Era o idee minunată, pentru că nu-l mai ţineau prea mult picioarele.

— Îţi ofer ceva de băut?

— Da, te rog, rosti ea, după care se cufundă într-un fotoliu apropiat de cel în care stătuse ducele mai devreme. Aş prefera ceva mai tare, dacă ai.

Rhys tânjea şi el după un pahar de tărie.

— Am exact ce doreşti.

Turnă ce mai rămăsese din whisky-ul primit în dar de la fratele lui în două pahare şi îi înmână unul contesei.

— Înghiţituri mici, o preveni el. Arde, încălzeşte şi te linişteşte.

— Nu cred că voi putea să-mi găsesc liniştea.

Cu toate astea, sorbi puţin din licoare, în vreme ce Rhys luă o duşcă zdravănă. Ajunsese să îndrăgească băutura şi se gândea să-l roage pe Grayson să-i mai trimită câteva sticle.

Lady Whithaven puse paharul pe măsuţa din faţa lor şi se aşeză confortabil în fotoliu.

— Cu siguranţă ne-am întâlnit la nunta lui Annie, dar eram de scurtă vreme cu Geoffrey şi n-aveam ochi decât pentru el.

— Mărturisesc că nu-mi amintesc mai nimic din nunta lor. Aveam şaisprezece ani pe-atunci şi am participat doar din obligaţie. Am şters-o cu prima ocazie.

— Annie n-a fost deloc fericită cu Quentin. Quentin avea gusturi cam… morbide.

Contesa se îmbujoră. Cu degete tremurânde, luă o nouă înghiţitură de whisky şi aşează paharul pe masă. Îi zâmbi timid.

— Înţeleg acum de ce te căutau doamnele. Îi oferi partenerei de discuţie timp să-şi adune gândurile.

Rhys încerca, de fapt, să-şi adune propriile gânduri. Se ridică din fotoliu şi îngenunche în faţa ei. O prinse apoi de mână şi o strânse cu putere. Simţi un junghi în coşul pieptului.

— Îmi pare atât de rău. Nu ştiam că ai fost prietenă cu Annie. N-o să-mi iert niciodată purtarea care a dus la moartea ei.

— Quentin e singurul responsabil de moartea ei.

— Atunci nu cunoşti toată povestea.

— Ştiu mai multe decât crezi. Ştiu că o maltrata în pat. Ştiu că a trimis-o la tine, ameninţând-o că, dacă nu reuşeşte să te seducă, îi va face viaţa un calvar.

O moleşeală puse stăpânire pe trupul lui.

— El a trimis-o la mine?

Contesa încuviinţă, iar în ochii ei se citea groaza faţă

de ticăloşiile lui Quentin.

— De ce-ar fi făcut una ca asta?

— Era un voaior. Dormitoarele voastre aveau un perete comun. Din câte mi-a spus Annie, Quentin putea să tragă cu ochiul în odaia ta fără să fie văzut. Întâi ţi-a trimis nişte servitoare, dar s-a plictisit destul de repede. Voia să te ispitească încât să săvârşeşti păcatul suprem.

Brusc, Rhys se ridică în picioare. Inima i-o luase razna şi stomacul i se strângea spasmodic. Abia dacă împlinise nouăsprezece ani şi făcea primii paşi în arta erosului feminin.

— Ne-a privit, gâfâi el, complet bulversat şi incapabil să alunge groaza din suflet. Se răsuci pe călcâie şi o sfredeli cu privirea. Te înşeli. N-avea cum s-o trimită la mine, pentru că voia ca Annie să-i aducă un moştenitor pe lume. N-ar fi riscat s-o las eu însărcinată în locul lui.

Un nou şuvoi de lacrimi inundă obrajii contesei.

— Era deja însărcinată.

Rhys se împletici înapoi, căzu în fotoliu şi îşi lăsă capul în jos. Era imposibil!

— I-a mărturisit chiar în acea zi, iar Quentin a vrut să sărbătorească. Sfinte Dumnezeule, ce fiinţă denaturată! N-am îndrăznit să spun nimănui, ca să nu pătez reputaţia dragei mele prietene. După moartea ei, au început să umble zvonuri cum că fratele mai mic l-ar fi trădat pe Quentin, dar eu ştiam că lucrurile stăteau exact pe dos. Bănuiesc că şi Lady Sachse cunoştea povestea.

Rhys înălţă brusc capul.

— Lady Sachse? Cum de-a aflat?

— Nu sunt sigură. Annie mi-a pomenit la un moment dat că Lady Sachse a venit s-o consoleze. Dar Annie mi-a spus că toate mângâierile din lume n-ar fi putut să-i spele ruşinea pentru grozăvia comisă. Când a venit să mă vadă, era de-a dreptul copleşită. În acea noapte şi-a luat viaţa. Vina îi aparţine fratelui tău.

Rhys îşi trecu nervos degetele prin păr.

— Ştiam că era ţicnit, dar ce-mi spui tu acum mă face să vărs. N-ai mai spus nimănui?

— Nu. Şi nu m-aş fi încumetat să vin aici în seara asta dacă nu te-aş fi văzut atât de trist la petrecere. Nefericit, şi totuşi hotărât să te însori cu Lady Sachse – ce cuplu splendid! Amândoi mi-aţi arătat atâta bunăvoinţă. Bănuiesc că după nuntă va renunţa la generozitate şi nu te va mai împărţi cu prietenele ei. Mă minunez cum de-a reuşit asta până acum. Dacă ai fi fost al meu, te-aş fi păstrat doar pentru mine.

Într-adevăr, Rhys începea să creadă că Lady Sachse păstrase cam multe pentru ea.

*

— Rhys Rhodes. Sfinte Cerule, ar fi trebuit să ne dăm seama, spuse Reynolds.

Dintr-un cotlon întunecat al trăsurii, Whithaven urmări cum soţia lui urca în trăsura proprie. Strânse batista de pânză în pumn, stăpânindu-şi cu greu furia.

— Măcar am desluşit misterul monogramei, cugetă Reynolds cu voce tare.

Faptul că Reynolds găsise o batistă identică în sertarul soţiei sale nu-i aducea nicio consolare lui Whithaven.

— În urmă cu câţiva ani se zvonea că şi-a trădat fratele, spuse Kingston. Nu-i de mirare că v-a trădat şi pe voi.

— Nu mai face pe înţeleptul, îl apostrofă Reynolds. Faptul că n-ai găsit şi tu o batistă nu înseamnă că nu s-a culcat cu soţia ta.

— Eu mă îngrijesc de nevoile soţiei mele. Nu-i mai trebuie altceva.

— Vrei să zici că eşti mai grozav în pat decât mine?

— Dacă te simţi cu musca pe căciulă, mai bine taci.

— Ţin să te informez că în ultima vreme nevastă-mea trage de mine în dormitor, deci mă îndoiesc că individul ăsta e atât de talentat precum se zvoneşte.

— Dar e limpede că la un moment dat l-a tras pe altul în dormitor.

— Domnilor, tună Whithaven. N-ajută la nimic dacă ne dondănim între noi.

— Ce propui? întrebă Reynolds.

Whithaven miji ochii la trăsura ce tocmai cotea. Purta blazonul ducal.

— Eu zic să vedem încotro se îndreaptă.

*

Rhys avu nevoie de zece minute pentru a descoperi găurica din fostul dormitor al lui Quentin. Era ascunsă în spatele unui tablou ce înfăţişa o vânătoare de vulpi şi avea vedere în dormitorul copilăriei sale. În acea încăpere îşi pierduse virginitatea la şaisprezece ani, cu o slujitoare de la etaj care-i făcuse o vizită în miez de noapte. I se făcu greaţă.

În drum spre Camilla, îşi aminti de toate experienţele sexuale avute în acel pat. Niciuna nu fusese iniţiată de el.

Îi trecu pragul tremurând de mânie şi ruşine, şi cu greu se abţinu să nu spargă totul în jur pe măsură ce înainta spre solariul ei, în urma majordomului.

Lady Sachse îl întâmpină întinsă pe divan, cu un zâmbet şiret.

— Dragul meu Rhys, ce vânt te aduce aici la ceasul ăsta târziu?

— Nu mi-ai spus niciodată că ai cunoscut-o pe Annie.

— Annie?

— Soţia lui Quentin.

— A, da. Annie. Întinse elegant mâna spre o masă

alăturată. Serveşte-te cu nişte vin, te rog!

— Nu, mersi.

Camilla clătină din cap, dezamăgită.

— Cum doreşti.

Turnă vin în pahar şi îl dădu pe gât.

— De unde o cunoşteai? întrebă el.

— Mai contează?

— Cred că da. În seara când ne-am cunoscut, tocmai plecasem de la fratele meu. Pe-atunci stătea în Londra. Am mers o vreme pe jos, până când ai apărut tu cu trăsura. Ştiai cine sunt. În momentul ăla n-am stat să mă întreb de unde mă cunoşti, deşi eu nu te văzusem în viaţa mea. De unde ştiai cine sunt?

— Probabil că ne-am mai întâlnit undeva.

Rhys izbi cu pumnul în masă, făcând-o pe Camilla să tresară.

— Vreau răspunsuri! Am făcut un târg atunci. M-ai găzduit în casa mică din oraş. Mi-ai oferit un acoperiş deasupra capului, mâncare şi tot ce-mi doream, cu condiţia să mă pun la dispoziţia ta. În disperare de cauză, am acceptat. Doar că tu n-ai venit la mine. Niciodată. În schimb, mi-ai trimis alte femei.

— Erai tânăr şi viril. Am fost darnică şi te-am împărţit cu altele.

— Cum ai aflat că sunt viril? bubui el.

— Rhys…

— Am găsit nişte găurele în dormitorul fratelui meu. Te mai întreb o dată. Cum ai aflat că sunt viril?

— Pentru că te-am privit!

Destăinuirea ei îl izbi ca un baros în piept.

Camilla duse cu lăcomie vinul la gură, dar mâna îi tremura spasmodic şi o bună parte din conţinutul paharului se vărsă pe rochie.

— De ce? rosti el răguşit.

— Bătrânul Sachse, răposatul meu soţ – odihnească-

se în iad – a fost un om crud. Era bun amic cu Quentin, şi amândoi împărtăşeau aceleaşi apucături nefaste. Aveau mania asta să privească, iar un tânăr în floarea tinereţii echivala pentru ei cu un spectacol nemaipomenit.

Un fior teribil îi străbătu trupul, încât Rhys avu impresia că o să fie rupt în două. Se duse la masă, îşi turnă vin în pahar şi îl dădu pe gât dintr-o singură înghiţitură, şi de-abia apoi îndrăzni să o privească pe Camilla.

— N-ai ceva mai tare?

— În dulăpior.

Rhys apucă o carafă cu o licoare la fel de întunecată precum gândurile lui, turnă din belşug în pahar şi îl dădu iute pe gât.

— De câte ori ai stat să priveşti cu ei?

— O singură dată. Aş putea să-ţi spun că m-a forţat să privesc… Ochii ei se umplură de lacrimi, iar Camilla se strădui să-şi ţină cumpătul… Dar am vrut să mă încredinţez că… actul… era neplăcut pentru toate femeile, nu doar pentru mine.

Se ridică în capul oaselor.

— Doamne, Rhys, cu câtă grijă o atingeai pe Annie. Camilla clătină din cap, cu ochii udaţi de lacrimi. Atunci am plâns pentru prima oară.

— Iar în casa ta din oraş… de câte ori m-ai privit acolo?

Camilla îşi plecă ochii.

— Afurisită să fii! Pumnul lui mătură masa, aruncând conţinutul ei la podea. Ai o minte bolnavă şi o inimă haină!

— Ştiu, rosti ea cu tristeţe în glas.

Durerea îi răscoli măruntaiele.

— Şi doamnele tale ştiau că sunt urmărite?

Camilla înălţă brusc ochii, cu o expresie îngrozită pe chip.

— Nu, fireşte că nu!

— De ce? Pentru numele Domnului, de ce?

— Pentru că am descoperit că bătrânul Sachse nu era singurul care nu avea pic de eleganţă în chestiuni legate de sex. Am crezut că măcar o dată în viaţă o femeie ar trebui să cunoască atingerea unui bărbat care nu se implântă în ea ca plugul. Se ridică în picioare. Şi pentru că soţul meu era un sadic. Aveam şaisprezece ani când ne-am căsătorit şi când am înţeles într-un final că apucăturile lui erau denaturate… dar era deja prea târziu. Nici măcar atingerile tale pricepute n-ar fi reuşit să mă poarte spre înălţimile la care au ajuns atâtea femei în braţele tale. Drept urmare, mi-am găsit satisfacţia în a te vedea cu alte femei.

Rhys îi întoarse spatele.

— Nu mă aştept să-mi ierţi păcatele…

— Bine faci, pentru că n-am să te iert.

— Sper totuşi că ai înţeles…

Rhys se răsuci atât de violent, încât Camilla se împletici şi se prăbuşi pe canapea.

— Ce să înţeleg? se răsti el. Am fost o afurisită de târfă masculină! Mi-am acceptat soarta. Dar să aflu acum că mă priveai ca la circ… Pe cinstea mea, dacă ai fi fost bărbat, te-aş fi snopit în bătaie.

Camilla se îndreptă de spate, îşi şterse lacrimile şi îi susţinu privirea.

— Măcar acum ştii de ce-am insistat să avem o căsătorie fără sex.

— Ia-ţi adio de la căsătorie.

Camilla îşi trase nasul şi îi aruncă o privire sfidătoare.

— Nu mai poţi să baţi în retragere. O să te dau în judecată pentru încălcarea contractului şi pentru abuz de încredere. O să joc dur.

— Ameninţi să-mi dai în vileag trecutul?

— Nu e o ameninţare, ci o promisiune. Ai mult mai multe de pierdut decât mine, şi îi sunt recunoscătoare odiosului tău frate, pentru că de la el am învăţat cum să întorc situaţiile în favoarea mea şi să fac pe victima. Voi fi

compătimită de toată lumea, pe când tu nu vei avea parte decât de dispreţ.

— Nu dau două parale pe părerea celorlalţi.

— Poate că nu. Dar bănuiesc că-ţi pasă de Lydia. Fata a stat la tine în casă. Pe cine ai să convingi că n-a luat şi ea parte la jocurile noastre?

— Nici prin gând să nu-ţi treacă s-o răneşti cu aluzii calomnioase.

— Atunci nu da bir cu fugiţii. Vreau să fiu ducesă. E tot ce mi-a mai rămas.

— Tu nu-nţelegi că nu mai vreau să dau în veci ochii cu tine?

Ochii ei scânteiau de urzeli şi de intrigi.

— Nu-mi doresc decât titlul. După nuntă, poţi să te duci unde vezi cu ochii, mie nu-mi pasă. Îi zâmbi cu tristeţe. Protejează-ţi micuţa visătoare, Rhys! Ştii ce haină sunt şi ce gheare ascuţite am.

Rhys se întoarse şi părăsi încăperea. Să creadă ce-o vrea.

Nu se lăsa uşor ameninţat şi intimidat, dar Camilla îl citise bine. Îi păsa de Lydia şi ar fi făcut orice ca s-o vadă fericită.

Coborî în grabă treptele casei, pentru a se depărta cât mai rapid de Camilla, dar de cum păşi pe trotuar, îşi dădu seama că nu voia să meargă nicăieri. Lacheul deschise uşa trăsurii, dar Rhys clătină din cap şi fu surprins de efortul depus într-o mişcare atât de simplă.

— Du trăsura acasă! Vreau să mă plimb.

Rămase locului o vreme, până ce tropotul copitelor şi huruitul roţilor se pierdură în văzduh. Se lăsase ceaţa, iar Rhys se trezi îndată singur în noaptea umedă şi înăbuşitoare.

Cum Dumnezeu ajunsese în situaţia asta? Fusese atât de încântat de prima femeie şi se bucurase de atenţiile ei, dar slujitoarea nu-l mai vizitase şi a doua noapte. Îşi

închipuise că din vina lui. Aşa că ieşise în căutare de răspunsuri, frunzărind cărţi tainice, luate de prin zonele obscure ale Londrei, cărţi ce dezvăluiau o sumedenie de poziţii sexuale şi descriau felurite modalităţi de a satisface o femeie.

Până într-o noapte, când primise vizita soţiei lui Quentin. Draga de Annie, care îi ceruse dragostea. Ştiuse încă din acea clipă ce infamie se pregătea să comită, dar o auzise plângând nopţi la rândul în dormitorul de alături şi nu avusese inima s-o trimită înapoi. Se iubiseră cu atâta tandreţe, încet şi blând, încât la sfârşit se luaseră în braţe şi vărsaseră lacrimi pentru ceea ce ar fi putut să fie. Pentru ceea ce n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

Quentin o trimisese în dormitorul lui. Trei nopţi mai târziu, Annie îşi punea capăt zilelor, lăsând în urmă o scrisoare în care îşi cerea iertare. Scrisoarea stârnise mânia fratelui său, dar şi a părinţilor lui, care îi ceruseră socoteală lui Rhys. Scrisoarea dezvăluia faptul că Rhys se culcase cu soţia fratelui său şi se făcea responsabil de moartea ei. Ruşinea îl alungase de-acasă.

Ce minte bolnavă şi diabolică avusese fratele lui!

Un zgomot din apropiere îl scoase din reverie. De-abia acum realiză cât de departe îl purtaseră paşii. Aruncă o privire peste umăr. Trei siluete se iviră din ceaţă. Înainte să poată reacţiona, o durere îi săgetă maxilarul. Şi atunci realiză că cele mai adânci coşmaruri deveniseră realitate.

Capitolul 23

Lydia fu trezită de un pocnet discret în geam. Deschise ochii în beznă, buimacă şi confuză. De unde venise acel zgomot?

Clinc. Clinc.

Ieşi de sub aşternuturi, tremurând de frig, şi merse la fereastră. Trase draperia la o parte şi scrută întunericul de-afară.

William era afară şi arunca pietricele în geam. Deschise fereastra.

— William?

— Nu ştiam la cine să apelez, rosti el în şoaptă.

— Aşteaptă acolo.

Lydia îşi luă capotul de la piciorul patului şi coborî în grabă scările. William aştepta în faţa uşii de la intrare, cu o mină deznădăjduită pe chip.

— Ce s-a întâmplat?

— Excelenţa sa. A zis că pune biciul pe mine dacă fug după doctori, dar are nevoie urgentă de îngrijiri. Ştiu că vă place. Mă gândeam că aţi putea să-i băgaţi minţile-n cap.

— E bolnav?

— Mai rău. William o prinse de braţ. Haideţi, vă rog!

Prin mintea Lydiei se perindară numai viziuni îngrozitoare. Poate îi plesnise apendicele. Sau poate căpătase vreo boală infecţioasă: holeră… sau ciumă. Mai exista ciumă în Anglia? Nu fusese eradicată la un moment dat în aproape întreaga Europă?

Rhys ar dojeni-o fără îndoială pentru ignoranţa ei.

— Cum ai ajuns aici?

— Am fugit. În ziua în care v-aţi mutat aici, am venit să-mi iau rămas-bun de la Colton. El mi-a arătat odaia dumneavoastră. Nu credeam că o să-mi folosească la ceva.

— Aşteaptă să mă îmbrac şi-o să rog un servitor să scoată trăsura.

William încuviinţă din cap, iar Lydia se întoarse în casă. Teama că fără el va fi pierdută puse stăpânire pe ea. Cum de-i trecuse prin gând măcar să se mărite cu Sachse, când inima ei îi aparţinea întru totul lui Rhys?

*

Când sosiră la reşedinţa lui Rhys, William o conduse înăuntru, apoi o zbughi în bibliotecă. Lydia o luă pe urmele lui şi îl zări numaidecât pe Rhys, zăcând într-un fotoliu de lângă şemineu.

— Doamne, Dumnezeule, icni ea.

Străbătu încăperea în fugă şi îngenunche în faţa lui.

Chipul său arătos era plin de tăieturi şi de vânătăi, şi nu mai vedea cu un ochi, de umflat ce era.

— Ce s-a întâmplat?

Cu ochiul său bun, ducele îl săgetă pe William.

— Ţi-am zis să mergi la culcare.

— M-am gândit că nu sunteţi întreg la cap. Am zis că s-ar putea ca ea să ne-ajute, şefu'.

Lydia îl atinse cu delicateţe pe obrazul plin de sânge. Hainele lui erau rupte şi stropite cu sânge.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am împiedicat când am coborât din trăsură, bombăni el cu dinţii încleştaţi.

— Nu sunt proastă, Rhys. Am trei fraţi. Ştiu să deosebesc o cădere de-o încăierare zdravănă.

— Ca s-o numim încăierare ar fi trebuit să particip şi eu, să am ocazia să mă apăr. A fost mai degrabă o bătaie soră cu moartea.

— De ce?

Rhys clătină din cap şi se uită în altă parte.

Cât de încăpăţânat era! Îl împunse în piept, iar Rhys gemu adânc înainte să-i îndepărteze mâna. Lydia îl privi cu luare-aminte.

— Cred că ai câteva coaste rupte. Lasă-mă să chem un doctor!

— Nu. Pot să mă îngrijesc şi singur.

— Nu înţeleg de ce bărbaţii au impresia că e un semn de slăbiciune să chemi medicul. Şi fraţii mei au tendinţa să ocolească doctorii. Dacă nu vrei să chem pe nimeni, o să nu

laşi să te îngrijesc eu.

Rhys pufni.

— Du-te înapoi la Ravenleigh, Lydia!

— Nu întâlneşti doctori la tot pasul în Fortune. Prin urmare, am învăţat cum să tratez rănile.

— Adu-mi o sticlă şi lasă-mă în pace!

Lydia se întoarse la William.

— Du-te la bar şi ia o sticlă de tărie şi un pahar.

— Fără pahar. În seara asta n-am chef să fiu rafinat.

— Cum doreşti, dar cred că ţi-ar fi mai uşor să bei din pahar.

După ce tânărul ieşi din încăpere, Lydia se uită la rănile lui

Rhys. Îi ridică şuviţele de pe frunte şi se încruntă.

— Câţi erau?

— Trei.

— Sper că nu le-ai rămas nici tu dator.

— Date fiind circumstanţele, am hotărât să-mi primesc bărbăteşte răsplata.

— Deci n-ai opus rezistenţă?

Rhys clătină anevoios din cap.

— Poftiţi aici, şefu'.

Cu gemete şi grimase, Rhys duse sticla la gură. Lydia sprijini sticla cu mâna, ajutându-l să bea, probabil în speranţa că-şi va pierde cunoştinţa.

— Sper că asta nu-i tot, spuse William.

— Nu. Du-te la bucătărie şi găseşte-mi o bucată de carne de vită. Cu cât mai mare, cu atât mai bine. Mai am nevoie de apă caldă, prosoape şi bucăţi de pânză.

— Le găsesc eu pe undeva, zise William zbughind-o în bucătărie.

Lydia dădu drumul sticlei şi se lăsă pe vine.

— Nu-ţi mai face griji, Lydia!

— Nu sunt bună la jocurile astea, Rhys. Nu mă pot preface că nu simt nimic pentru tine.

— Atunci te aşteaptă o viaţă nefericită dacă rămâi în Anglia şi-ţi cauţi un soţ cu rang. Rareori găseşti fericirea în asemenea căsnicii.

— Nu sunt de acord. Mi e greu să cred că exemplele negative pe care le-am văzut suni norma şi nu excepţia de la regulă.

— Da? Se aplecă ameninţător spre ea. Află că domnii care m-au snopit în bătaie erau nemulţumiţi că le-am distrat pe nevestele lor.

Lydia clipi nedumerită.

— Te-au bătut că le-ai cântat la pian?

Rhys izbucni într-un hohot răguşit şi hidos de râs.

— Nu, micuţa mea visătoare. Le-am sedus, le-am satisfăcut dorinţele, m-am culcat cu ele.

Duritatea vorbelor lui o împunse în inimă. Nu se aşteptase să-l audă vorbind atât de deschis despre relaţiile lui amoroase.

— Poate vei fi dezamăgită să afli că Annie n-a fost singura femeie măritată cu care m-am culcat.

— Fireşte că sunt dezamăgită. Căsătoria e sfântă. Credeam că Annie a fost o excepţie.

— Nu, Lydia. *Tu* ai fost excepţia.

Nu-i plăcu felul în care rostise acele cuvinte, care păreau să ascundă ceva şi mai sinistru.

— Deci ai avut aventuri…

— O aventură presupune o perioadă mai lungă de timp. În cazul meu erau două-trei nopţi.

Două-trei nopţi? Atât de repede se plictisea de ele? Oare se plictisise şi de ea? Asta părea să explice recent descoperita pasiune pentru Lady Sachse.

— Întâmplarea din seara aceasta stă în spatele refuzului tău de-a te însura cu mine?

Rhys nu răspunse.

— Te iubesc, spuse ea.

— Mă iubeşti? Poţi iubi un bărbat care, pe lângă faptul

că se culca cu nevestele altora, mai era şi recompensat regeşte pentru serviciile lui?

Semnificaţia vorbelor lui îi dădu fiori pe şira spinării. Doar nu voia să spună că…

— Vrei să spui ca femeile alea… din bordeluri?

— Exact.

Lydia simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

— De ce?

— De ce nu? Am fost alungat de-acasă. Ştiu toate punctele sensibile ale femeii. Degetul său alunecă de la tâmpla în jos, pe obrazul ei. După ureche, pe şira spinării, în spatele genunchiului.

Lydia se dădu înapoi, departe de atingerea lui.

— Nu!

— Ba da, Lydia. Ai fost cea mai sensibilă dintre toate. Cea mai uşor de sedus.

Lydia scutură din cap.

— Nu. Nu ai profitat de mine.

— Eşti sigură? Sunt maestrul plăcerilor. Mi-am pus viaţa în slujba acestui talent. Vorbeşte cu oricare dintre nevestele atacatorilor mei şi-ţi vor spune că le-am oferit plăceri la care bărbaţii lor nici nu visează. Am citit tomuri întregi de poezie, ca să pot şopti cele mai dulci minciuni în urechile doamnelor. M-am adâncit în studiul artelor străvechi şi am descoperit taine care m-au ajutat să înalţ femeile pe cele mai înalte culmi ale desfătării. Pot să alung tristeţea din sufletul oricărei doamne.

Nu demult îi vorbise şi ei la fel. O podidiră lacrimile.

— În noaptea primului bal…

— Ţi-am alungat tristeţea cu desfătări minunate, nu? Aşa cum ţi-am promis. Fiecare atingere a fost bine gândită. Fiecare mângâiere a avut un scop precis. Fiecare zvâcnire a limbii urmărea să te ajute să uiţi.

Lydia clătină din cap.

— Nu, nu se poate, cu mine nu te-ai prefăcut

niciodată.

— Sunt un bărbat care s-a culcat cu nenumărate femei, dar n-a iubit-o pe niciuna, care le-a suportat atingerile pentru câştiguri de altă natură. Eşti atât de sigură, micuţa mea visătoare? Te vei întreba mereu dacă mi-am repetat dinainte replicile, dacă le-am şoptit întâi în urechile alteia? Le-am oferit amintiri proaspete, în locul celor pe care doreau să le uite. Ce te face să crezi că eşti diferită?

— Pentru că mă iubeşti.

— Ţi-am mai spus că nu pot iubi. Cu poftele trupeşti sunt prieten la cataramă. Iubirea însă îmi este străină. Tu ai confundat una cu alta. Poate ar trebui să ţi mai predau o lecţie.

Rhys se ridică greoi în picioare. Lydia nu mai suporta apăsarea îndoielilor, gândul că era doar una din nesfârşitul şir de femei pe care le atinsese nu cu dragoste, ci doar pentru a-şi satisface poftele.

Sări în picioare şi ţâşni spre uşă.

Auzi glasul lui, strigând după ea:

— Aşa te vreau. Fugi, Lydia, fugi!

Dădu buzna pe uşă afară şi sări în trăsură. În drum spre casă, Lydia se ghemui pe banchetă şi plânse. Nu-l cunoştea pe bărbatul de care tocmai fugise. Poate că nu-l cunoscuse niciodată.

*

— Unde s-a dus domnişoara Westland? întrebă William când intră în cameră cărând o cutie cu toate lucrurile cerute de Lydia.

— A plecat.

Rhys găsi un pahar şi îşi turnă o porţie zdravănă. Îl dădu pe gât, chiar dacă îl usturau tăieturile şi îl dureau fălcile când deschidea gura.

— De ce?

— Pentru că e o lady adevărată.

Lydia se arătase îngrozită de mărturisirile lui şi reacţionase exact cum anticipase Rhys. Şi oricât de mult îl durea plecarea ei, oricât de mult se străduise să n-o tragă la pieptul său, ştia că era mai bine aşa.

Acum era în siguranţă, ferită de umilinţa ce avea să urmeze.

Rhys nu se îndoia că zvonurile vor circula pretutindeni, că adevărul va fi zdrobit în picioare, şi doar mizeria acestei triste istorii va ieşi la iveală. Nici nu voia să-şi închipuie ce soartă îl aştepta dacă bârfele ajungeau la urechile reginei. Dacă Majestatea Sa îl considera nedemn de titlurile lui, risca să le piardă. La câţi soţi încornoraţi mişunau prin Camera Lorzilor, Rhys se temea că familia lui va pierde totul. În cel mai bun caz, reputaţia familiei sale va fi pe veci pătată.

— Credeam că vă era dragă, spuse William.

— Te-ai înşelat.

Nu-i era dragă, ci o iubea mai mult decât orice pe lumea asta. Nu s-ar fi dat în lături de la nimic s-o vadă fericită, chiar dacă trebuia să se distrugă pe sine pentru asta.

Capitolul 24

Inima ei se sfărâma în mii de bucăţele. Fiecare bucăţică ruptă îi sporea suferinţa, ducând-o la paroxism. Cuvintele lui, atingerile lui, săruturile lui – doar iscusinţa unui maestru în ale seducţiei. Era un maestru desăvârşit în

a le oferi femeilor desfătări, în schimbul unei recompense. Ce fel de recompensă îi ofereau doamnele? Lydia se considera norocoasă că ducele îi împărtăşise din talentele lui fără să-i ceară nimic în schimb.

Deschise cufărul de voiaj, îl târî spre dulap şi luă o rochie. O strânse într-un cocoloş şi începu s-o lovească puternic…

Lydia lăsă rochia să cadă în cufăr, apoi îngenunche şi începu s-o împăturească, s-o turtească, s-o înghesuie…

Ar fi vrut s-o pulverizeze, să n-o mai vadă niciodată. Două mâini o prinseră de umeri şi o răsuciră.

— Lydia, ce-ai păţit?

— Nu mă iubeşte. Privi chipul îngrijorat al verişoarei sale. Vai, Lauren, n-am fost cu nimic specială. Totul a fost o minciună. Absolut totul.

Lacrimile îi inundară ochii, iar Lydia începu să plângă în hohote. Lauren o luă în braţe şi o strânse cu putere la piept.

— Ce tot spui acolo? Slujitorii mi-au înmânat un mesaj urgent din partea ducelui, să te văd imediat. Iar tu eşti îmbrăcată şi îţi faci bagajele. Ce se întâmplă?

Un mesaj din partea lui? Ce grijuliu! Se temea probabil să nu-şi pună capăt zilelor, ca Annie, şi să n-o aibă pe conştiinţă. Înainte să-şi ia viaţa însă, l-ar ucide pe el.

Dar până şi furia pe care o resimţea faţă de el nu putea să-i uşureze din agonia trădării. Neputând să oprească şuvoiul lacrimilor, îşi culcă obrazul pe umărul delicat al verişoarei sale.

— M-am dus la Rhys. L-au bătut, şi voiam să-l ajut…

— Cine l-a bătut?

Lydia scutură din cap.

— Vreau doar să merg acasă.

Lauren începu să o legene uşor.

— Vai, Lydia, ce s-a întâmplat?

Lydia se cutremură, pe măsură ce durerea şi suferinţa

se scurgeau în rafale din trupul ei. Pieptul se strângea amenințător în jurul plămânilor. Nu-i păsa dacă rămânea fără aer. Dacă inima înceta să-i mai bată, toată agonia se va risipi din sufletul ei.

Ar fi vrut să facă o baie. Se simțea murdară. Umilită. I se oferise din dragoste, dar fiecare atingere a lui fusese calculată. Își folosise gura, limba și mâinile pentru a o face să uite de tristețe după primul bal.

Dar cine o va ajuta să uite această noapte a celor mai abjecte destăinuiri?

— Haide, așază-te pe fotoliu și spune-mi ce s-a întâmplat!

Lydia se simțea zdrobită de apăsarea aerului. Îndrumată de Lauren, își târî picioarele până la fotoliu. Se prăbuși în el cu eleganța unei vaci. Nu mai voia să fie o doamnă.

Își încrucișă brațele în jurul trupului și începu să se legene. Prin perdeaua de lacrimi, încăperea părea un pastel încețoșat de culori. Auzi un sertar deschizându-se și închizându-se. Apoi simți atingerea fină a batistei pe obraz.

— Hai să-ți ștergem lacrimile, și pe urmă poți să-mi povestești, spuse Lauren.

Lydia încleștă degetele în jurul batistei și o smulse din mâna verișoarei sale.

— Vreau doar să merg acasă.

— S-a purtat Harrington necuviincios? Spune-mi, Lydia, te-a rănit?

— Mai mult decât îți poți închipui. N-am avut în viața mea parte de o asemenea durere.

— Să-l trezesc pe *papa?* Vrei să-i ceară socoteală ducelui?

Lydia clătină din cap și o luă de mână.

— Să nu mai spui la nimeni. Niciodată, șopti ea răgușii. Încercă să-și potolească durerea din inimă. Își șterse lacrimile din ochi și înghiți în sec. Mi-a spus că a

făcut lucruri teribile. Mi-a spus că l-aş detesta dacă aş afla…

Îşi lăsă vorbele în suspensie. Nu voia să dea viaţă acelor gânduri. Nu voia să le rostească.

— Îl urăşti? întrebă Lauren.

Lydia scutură din cap.

— Nu-mi dau seama. Ştiu doar că mă doare îngrozitor. Credeam că îl cunosc. Îşi şterse lacrimile ce continuau să izvorască din ochii ei. S-a vândut.

— Adică şi-a vândut talentele?

Lydia încuviinţă.

— Adică a lucrat în port? A descărcat corăbii, sau cum?

Lydia simţi junghiul trădării, şi vărsă un nou rând de lacrimi pentru că era nevoită să repete acele cuvinte oribile.

— S-a vândut femeilor.

Lauren o privi nedumerită.

— Ce l-au plătit să facă? Le muta mobila?

Lydia gemu. N-o suspecta pe Lauren de îngustime sau de rea intenţie, căci oricui i-ar fi fost greu să înţeleagă acţiunile ducelui.

— Plăteau să fie satisfăcute.

Lauren făcu ochii mari şi se prăbuşi la marginea patului.

— Nu se poate!

Lydia îşi duse mâna la gură, înăbuşindu-şi vaietul ce-i străbătea întreaga fiinţă, apoi încuviinţă.

— Deci el e Marele Seducător?

— Marele ce?

— Umblă de ceva vreme în Londra zvonuri despre un domn misterios care îndeplineşte dorinţele doamnelor măritate. Cunosc o tânără doamnă care s-a măritat cu un nesuferit, doar ca să aibă un pretext să ajungă pe mâinile Marelui Seducător. Se spune că e tare iscusit. Crezi că ar

putea fi Rhys?

Sfinte Dumnezeule! Mai de mult îl auzise pe Johnny vorbind cu prietenii lui despre numele sugestive pe care le primeau prostituatele. Făcea şi Rhys parte din tagma lor?

— Îmi vine să vărs.

— Să-ţi aduc o ceaşcă de ceai? În Anglia, ceaiul este remediu pentru orice.

Nimic nu avea să vindece asta; totuşi Lydia încuviinţă, parcă mai anevoie cu fiecare mişcare.

— Aşteaptă aici!

Aşteaptă aici? De parcă ar fi fost în stare să facă orice altceva.

Lauren ieşi din cameră grăbită, închizând uşa în urma ei. Lydia îşi lăsă capul pe spate cu un suspin adânc. Nu voia să se gândească la Rhys cu acele femei. Nu voia să se gândească la cum îl plăteau. Pentru numele lui Dumnezeu, îl plăteau! Nu ştia ce era mai revoltător, ele sau Rhys.

Se juca cu batista printre degete, obsesiv. Se simţea de parcă nu îl cunoştea pe Rhys deloc. Cum putea să fie aşa de naivă, atât de proastă încât să creadă că el ţinea la ea?

În timp ce ridică batista să-şi şteargă lacrimile, privirea îi căzu pe iniţialele brodate.

Era batista pe care Rhys i-o oferise în ziua în care ea plecase cu familia ei. Ea o păstrase, fără să o spele, pur şi simplu o vârâse undeva. O duse la nas şi-i simţi mirosul.

Mireasma de lămâie îi trezi atât de multe amintiri. Toate momentele în care el cedase tentaţiei. De fiecare dată când o alungase. O alungase de mai multe ori decât îi cedase.

Lauren se întoarse în cameră.

— Uite, ceaiul aşa cum îţi place.

Aşeză ceaşca pe masa cu picioare subţiri de lângă Lydia.

Lydia îşi ridică pentru o clipă privirea de la batistă

către aburul care se ridica din ceaşcă, apoi coborî din nou ochii.

— Ştiai cum îmi prepar eu ceaiul înainte să-ţi spună Rhys? întrebă ea.

— Ştiam că îţi place cu lămâie, zahăr şi lapte. Dar nu ştiam în ce cantităţi. Nimeni nu observă detaliile astea.

— Rhys a observat.

Se ridică, merse la geam şi se uită afară.

— Lydia, nu trebuie să cazi pradă disperării. Poţi să îl denunţi în public şi să salvezi un sezon ratat.

— Nu sunt sigură că voi mai ieşi vreodată în public.

*

Rhys îşi dădu cartea de vizită majordomului şi aşteptă în holul lui Whithaven. Se întoarse la auzul paşilor care se apropiau, aşteptându-se să-l vadă pe Whithaven. În schimb, era doar majordomul care făcea cale întoarsă.

— Excelenţa sa nu este acasă, îl anunţă acesta.

Rhys privi spre holul de unde apăruse servitorul.

— Chiar aşa?

— Desigur, Excelenţă. Probabil îl veţi găsi acasă în altă zi.

— Mă îndoiesc. Rhys se îndreptă spre coridor, fără să ia în seamă bâlbâielile servitorului care insista că lordul nu era acasă. Deşi nu se mai bucura de multă influenţă, avea totuşi titlul său.

Rhys deschise brusc o uşă, iar contele se ridică din spatele biroului său, la fel de înalt şi de uscăţiv ca întotdeauna.

— Ştii ceva, Whithaven, eşti destul de uşor de depistat într-o mulţime. Dar să crezi că o simplă mască cu glugă ţi-ar ascunde înălţimea şi silueta slăbănoagă în asemenea măsură încât să nu te recunosc a fost nesăbuit.

— Am încercat să-l opresc, milord, se scuză

majordomul.

Whithaven ridică mâna.

— E în regulă. Închide uşa, te rog!

Rhys înaintă agale în cameră.

— Ai curaj să apari aşa aici, rosti Whithaven.

Rhys îl fulgeră cu privirea.

— Şi tu ai avut tupeul să mă ataci fără să-mi explici ce-am făcut să merit un asemenea tratament.

— Ştii prea bine ce-ai făcut. Soţia mea a fost toată un zâmbet de când ai pus piciorul în casa noastră.

— Am fost invitat.

— Domnule, se pare că înainte să-ţi moşteneşti titlul ai avut o viaţă ascunsă.

Îşi ridică bărbia şi îl privi de sus. Nu mulţi oameni puteau să se uite la Rhys de sus. Whithaven putea.

— Marele Seducător, într-adevăr.

Rhys se forţă să nu tresară. Urâse felul în care Camilla îl poreclise, îl dezgusta…

— Cum exact, dacă pot să întreb, ai dedus cine sunt?

— Poţi să întrebi. Nu îţi voi răspunde.

Rhys îl pironi cu privirea. Whithaven îşi feri ochii.

— Am suspectat că nu era în regulă ceva cu soţia mea. Fără să ştie, am urmărit-o prin Londra.

— Soţia ta ţi-a povestit despre cum ne-am petrecut timpul împreună?

Whithaven îngălbeni la faţă.

— Ieşi afară din casa mea!

— Până când nu îmi sunt aduse acuze în faţa Camerei Lorzilor, îţi sunt superior în rang, domnule, şi îmi vei împărtăşi ce ştii.

Whithaven se îndreptă de spate.

— Foarte bine. Au început să apară tot felul de zvonuri cum că doamna Sachse se ocupa de casa în care s-au consumat legăturile tale amoroase. Teribil de indecent din partea ei.

— Ah, zvonurile pot fi atât de crude. Da, iniţial m-a sprijinit financiar aşa cum sunt sigur că faci şi tu cu amanta ta.

Lui Whithaven îi ieşiră ochii din orbite la auzul acelor cuvinte. Rhys continuă:

— Era nespus de mărinimoasă, iar eu aveam o indemnizaţie modestă. Ce era să facă un gentleman?

— Să nu îşi ofere serviciile pe bani, ca ultimul mojic. Tu n-ai demnitate, omule?

— Nu poţi pierde ce n-ai avut niciodată, dar nu sunt aici să vorbim de păcatele mele, ci mai degrabă de prostia ta. Soţia ta te iubeşte.

— Are un mod ciudat de a o demonstra.

— Te mai întreb o dată, ţi-a spus ce s-a întâmplat când m-a vizitat?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu, şi nici nu vreau să ştiu.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Ha! Pe asta nu o mai cred. Dacă ar fi aşa, nu ar umbla prin casă cu ochii înroşiţi de plâns.

— Trebuie să recunosc că a ajuns la mine în pat, dar doar ca să zacă în tihnă în timp ce plângea. Tu erai cu amanta ta. Când a venit ea la mine, nu voia nimic mai mult decât pe cineva care să o ţină în braţe. E tot ce i-am oferit odată ce a început să plângă.

— Vrei să îmi spui că nu aţi avut relaţii trupeşti? rânji Whithaven dispreţuitor.

— Vreau să îţi spun ca ea nu te-a înşelat, era pur şi simplu nefericită. Ar fi deştept din partea ta să scapi de amantă. Să-ţi concentrezi timpul şi energia ca să-ţi satisfaci nevasta. Cât pentru domnii cu care m-ai acostat aseară, pot să ghicesc cine ar fi putut să fie. Poţi să îi asiguri că secretele lor, mai ales cele legate de *neajunsurile* lor, sunt în siguranţă cu mine. Dar dacă doresc o discuţie mai aprofundată, sunt la dispoziţia lor în această după-amiază.

Whithaven căscă gura ca şi când ar fi vrut să zică ceva, dar nu reuşi să-şi găsească cuvintele. Rhys se răsuci şi dădu să iasă.

— Dar te-ai culcat cu unele dintre soţiile noastre aşa cum se zvoneşte?

Rhys se opri şi îi aruncă o privire peste umăr. Singurul lucru pe care nu-l făcuse niciodată era să ascundă adevărul. Era tentant să o facă acum, dar dacă ar fi minţit, ce i-ar mai fi rămas? Nimic.

— Din păcate, există întotdeauna un sâmbure de adevăr în orice zvon, dar îţi jur, soţia ta nu a fost una dintre ele.

În timp ce ieşea din cameră, îşi dorea să poată să spună acelaşi lucru fiecăruia dintre domnii care ar fi putut fi destul de curioşi să îi facă o vizită. Ajunsese aproape de uşa din faţă când auzi foşnetul pantofilor pe marmură. Îşi ridică privirea spre scări şi iat-o – fermecătoarea contesă.

Ochii i se lărgiră de groază pe măsură ce se apropia cu atenţie.

— Excelenţă, ce ţi s-a întâmplat?

Deşi îl durea maxilarul, reuşi să-i zâmbească strâmb.

— Un bărbat nu face asta altui bărbat dacă nu-şi iubeşte soţia. Nu i-ar fi păsat dacă veneai să mă vezi.

— Geoffrey ţi-a făcut asta?

— I-am explicat că nu am făcut nimic mai mult decât să plângi în braţele mele.

Femeia dădu să-i atingă obrazul învineţit, dar apoi îşi lăsă mâna să cadă pe lângă corp.

— A găsit batista de la tine într-un sertar. Nu ar fi trebuit să o ţin. Îmi pare nespus de rău!

— Contesă, nu e nevoie de scuze. Totuşi, te rog să faci tot ce poţi să o protejezi pe domnişoara Westland. Nu are nicio vină în toată povestea asta.

Rhys auzi pe cineva dregându-şi uşor vocea. Lady Whithaven îşi întoarse brusc privirea în direcţia din care

tocmai venise Rhys. Cât despre el, nu avea niciun motiv să se uite în urmă. Dacă nu mai dădea ochii cu Whithaven niciodată, ar fi fost prea devreme.

Cu lacrimi în ochi, contesa se uită din nou la Rhys.

— Să nu-ţi faci griji! Voi avea grijă de domnişoara Westland. În memoria lui Annie.

— Îţi mulţumesc.

Şi îşi continuă drumul, ieşi pe uşă şi se îndreptă spre trăsură.

Când ajunse acasă, îl anunţă pe Rawlings că, fără îndoială, va avea câţiva musafiri în acea după-amiază. Urma să îi primească pe toţi, unul câte unul. Apoi îl chemă pe William în birou şi întocmi o scrisoare pe care băiatul să o livreze.

— Îţi aduci aminte unde am locuit înainte să ne mutăm la Harrington? întrebă în timp ce împăturea şi sigila scrisoarea.

— Acolo unde era cald tot timpul şi unde veneau domnişoarele?

— Exact.

— Da, şefu', îmi aduc aminte.

Nu vedea niciun motiv pentru care să îl corecteze pe William cu privire la forma de adresare corectă. La urma urmei, nu avea să mai fie duce pentru mult timp – nu şi dacă cei care aveau locuri în Camera Lorzilor îşi impuneau punctul de vedere.

— Crezi că poţi să găseşti drumul până acolo?

William părea atins în amorul propriu că Rhys pusese asemenea întrebare.

— Fireşte.

— Bine. Îi înmânã scrisoarea. Vreau să o livrezi lordului Sachse. Dacă nu e acasă, vreau să afli unde îl găseşti şi să i-o livrezi acolo. Este esenţial să îl văd azi.

*

Lydia şedea în fotoliu, privind în gol spre grădina de trandafiri de afară. Inima continua să îi bată, dar fără niciun sens. Lumea părea un loc pustiu, lipsit de veselie.

Lauren insista ca Lydia să se prezinte la balul Kimburton din acea seară, însă tot ce dorea ea să facă era să se urce pe un vapor şi să meargă acasă. Strălucirea îşi pierduse toată poleiala.

Uşa se deschise, dar nu se întoarse să vadă cine intrase. Viaţa se derula pe lângă ea, dar ei îi pierise dorinţa de a-şi juca rolul.

— Lydia, te caută un domn, răsună glasul lui Lauren.

Ea se întoarse în fotoliu cu un licăr neaşteptat de speranţă.

— Rhys?

— Nu, Lordul Sachse.

Lydia o privi încruntată.

— Ce vrea?

— Of, gâsculiţo, spuse Lauren, nu ştiu. Vorbeşte cu tata chiar acum. Hai să te pregătim ca să putem afla!

*

Ceea ce dorea lordul Sachse era să se ţină de promisiunea de-a o lua în căsătorie. Îi venea greu să creadă, deşi acesta şedea lângă ea pe canapeaua din salon. Se gândise la acest moment de o sută de ori când era în Texas, cum să câştige atenţia unui lord, să se îndrăgostească de el şi el de ea.

Între ea şi Sachse, dacă se străduia îndeajuns, putea găsi afecţiune. Se întreba dacă va putea ajunge vreodată să ţină la el într-atât încât să îi poată frânge inima, aşa cum făcuse Rhys. Oare avea să mai îndrăznească vreodată să iubească un bărbat într-o asemenea măsură încât să-şi primejduiască inima?

Sau poate că Rhys îi distrusese toate şansele pe care le-ar fi avut pe viitor să iubească. Oare se va ţine departe de iubire, speriată, nesigură, neştiind dacă inima-i frântă se va putea vindeca vreodată?

O bătaie blândă în uşă o scuti de a-i da un răspuns pe loc lui Sachse.

— Milord? E un băiat aici care doreşte să vă vadă. Spune că are un mesaj important pentru dumneavoastră care nu poate să aştepte, spuse majordomul.

Sachse zâmbi curtenitor spre Lydia.

— Ar fi bine să văd despre ce e vorba.

Lydia îl urmări cu privirea până pe hol unde, spre surprinderea ei, îl zări pe William care aştepta. Cu o expresie foarte serioasă, băiatul îi înmână lui Sachse o scrisoare. Cu toate că voia, cu disperare, să întrebe de Rhys, aşa cum îi spusese el, viaţa lui anterioară era odioasă pentru ea.

Sachse citi scrisoarea după care se întoarse spre Lydia.

— Se pare că Harrington doreşte să mă vadă. Pentru o chestiune importantă.

— El e bine? întrebă ea, nefiind în stare să-şi ascundă îngrijorarea din voce, neştiind de ce continua să îi pese.

— Sunt sigur că e, dar ar fi bine să văd despre ce e vorba. Băiete, vrei să te întorci împreună cu mine în trăsură?

William scoase un ceas din buzunar, ceasul cu care Lydia îl văzuse pe Rhys în sat. Îl deschise şi îl studie cu atenţie.

— Mai am un pic de timp liber. Cred că voi merge pe jos, dar vă mulţumesc pentru ofertă.

Lydia îi puse mâna pe umăr.

— Hai să îţi dau nişte prăjituri înainte să pleci.

După ce-şi luă rămas-bun de la Sachse, îl duse pe William în grădină, unde rugă un servitor să le aducă

prăjiturele. Se îndoia că prea mulţi lorzi îşi recompensau valeţii aşa cum o făcea Rhys, cu ceasuri scumpe sau lecturi nocturne.

William îşi îndesa o prăjiturică în gură când Lydia îl întrebă:

— De unde ai ceasul?

Ochii băiatului se făcură cât cepele în timp ce se căznea să înghită cu repeziciune.

— Nu l-am furat, dacă la asta vă gândiţi. Şefu' mi l-a dat.

— De ce?

Tânărul ridică din umeri.

— Mi-a spus că un bărbat ar trebui să aibă un ceas.

— E un ceas foarte frumos.

William se răsuci în scaun, vizibil stânjenit de întrebările ei. În cele din urmă recunoscu:

— Se poate să fie din cauza faptului că am menţionat la un moment dat că-l consideram norocos pe Colton că avea un ceas gravat cu blazonul ducal.

Asta putea crede.

— De ce îl numeşti şeful?

— Pentru că aşa i-am spus de când mă ştiu şi tot uit că-i Excelenţa sa sau milord. Se schimbă întruna, ştiţi cum zic?

— Deci când ai început să lucrezi pentru el…?

— Păi, nu am lucrat pentru el sau cel puţin nu la început. Am fost parteneri noi doi.

Asta era interesant. Lydia se aplecă în faţă, şi deşi ştia că nu e civilizat, îşi puse cotul pe masă şi bărbia în palmă.

— Ce fel de afacere aţi avut?

— Nu a fost cu adevărat o afacere. Cum am spus, eram parteneri. Dacă unul din noi găsea de lucru îl implica şi pe celălalt. Ne ajutam reciproc: încărcam, ridicam, căram lucruri. Era o muncă cinstită.

— Cum v-aţi cunoscut?

Privirea lui ţâşni spre prăjiturele.

— Aveţi multe întrebări. Poate ar fi mai bine să-l întrebaţi pe el.

Ea împinse farfuria mai aproape de el.

— Poţi să mănânci prăjiturelele în timp ce îmi povesteşti cum v-aţi întâlnit.

El acceptă mita şi, după ce dădu gata încă o prăjitură, continuă:

— Eu lucram ca hoţ de buzunare pe-atunci. Omul la care mă vânduse mama avea standarde, înţelegeţi.

Lydiei i se strânse stomacul la gândul că mama lui îl vânduse. Voia să spună ceva legat de asta, dar se opri ca să nu-l facă să piardă şirul povestirii.

William luă o prăjiturică.

— Se aştepta de la noi să aducem o anumită sumă de bani, iar dacă nu o făceam, nu ne dădea de mâncare. Câteodată ne bătea. Într-o zi eram disperat, fiindcă suma furată până în acel moment era mică, când am zărit un individ care într-un fel arăta ca un gentleman, dar nu prea. Ca şi cum ar fi fost un gentleman la un moment dat. Aşa că m-am gândit că s-ar putea să aibă ceva de valoare la el. În acea zi am fost mai încet ca de obicei, nu de alta, dar cu o zi în urmă îmi fusese ruptă mâna, aşa că m-a prins.

Avea un accent mai apăsat, iar ea bănuia că aşa vorbea înainte ca Rhys să-l ia sub aripa lui ocrotitoare.

— Acest gentleman?

— Da. M-a prins de cămaşă şi m-a ţinut la perete. „Şefu'", am spus eu, „ai milă! Dă-mi drumul!" Doar că el voia să ştie cine mă bătuse. Nu mai văzusem până atunci un individ să arate aşa de nervos. Doar că el nu era nervos pe mine. Era nervos pe ăla care dăduse în mine. Încercând să-l fac să-i fie milă de mine, ca să mă lase să plec, i-am povestit despre mine. Atunci mi-a spus să merg cu el, că nu voi mai primi bătaie şi că nu-mi va mai fi foame vreodată. „Nu, mersi şefu'", am spus. „Am auzit de indivizi ca tine."

Mi-a spus că nu e un individ ca ăia şi că dacă vreodată face ceva ce nu-mi place, îmi dă permisiunea să-i tai gâtul. Apoi mi-a dat asta. William se aplecă şi scoase un pumnal din cizmă. I-am spus că nu mă cunoaşte şi că ştiu să mânuiesc un cuţit.

— Şi el a spus: „Tu nu mă cunoşti, eu sunt un om care ştie să se ţină de cuvânt”. Aşa că am mers cu el.

— Şi aţi găsit locuri de muncă neobişnuite prin toată Londra, adăugă Lydia.

— A, nu, a fost noroc chior, asta a fost.

Şi mai termină o prăjiturică.

— Spune-mi despre norocul vostru chior.

— Era cât pe ce să mor. Cât pe ce.

— Şi ăsta ţi se pare noroc?

— Ei bine, am fost foarte bolnav. Am avut febră mare. Nu mai ţin minte prea multe. Îmi amintesc că şefu’ m-a dus în braţe şi încerca să mă ducă la un spital, dar acolo nu au vrut să aibă de-a face cu cei de teapa noastră că le murdărim saloanele. Apoi m-a dus la casa în care locuim acum. Îmi aduc aminte că Rawlings nu ştia dacă era bine să ne lase să intrăm. Am auzit multe ţipete. Apoi a apărut un alt individ la uşă. Ţipetele au devenit mai puternice. În cele din urmă am plecat.

Rhys îi spusese că într-o seară familia lui îl dăduse afară din casă. Ce mult trebuie să-l fi costat să se întoarcă, ştiind că el era responsabil pentru moartea lui Annie. Dar acceptase jignirile de dragul lui William.

— Şi atunci milady a oprit caleaşca ei rafinată.

— Milady?

— Da, Lady Sachse. Ea ne-a găzduit.

Inima Lydiei începu să bată mai repede.

— Lady Sachse v-a găzduit?

William încuviinţă din cap cu entuziasm.

— Ne-a oferit acea casă plăcută şi călduroasă. A aranjat să vină un doctor să mă facă bine. Apoi prietenele

ei au venit să îl vadă pe şefu'. Am devenit valetul lui. Câteodată mergeam la plimbări în părţile Londrei de care oamenii buni se feresc. Acolo îşi găsea servitorii. Ca Mary.

Lydia se lăsă pe spate, neştiind ce să spună. Rhys o asaltase cu toată urâţenia din viaţa lui, cu toate acţiunile lui pe care ştia că ea le va dispreţui. Doar acum îşi dădea seama cât de inegală era confesiunea lui.

Ascultase ceea ce făcuse. Nu insistase niciodată să-i explice *de ce* făcuse ceea ce făcuse. Avea nevoie să ştie de ce. Povestea lui William explicase o bună parte, dar nu-i răspunsese la toate întrebările. Ştia pe cineva care putea să o lămurească. Lydia era hotărâtă să afle răspunsurile.

*

Stând în bibliotecă, Rhys îşi dădu seama că nu fusese deloc pregătit pentru parada de vizitatori din acea după-amiază. Un domn fusese de-a dreptul furios pe faptul că Rhys *nu* se culcase cu nevasta lui.

— Ce naiba ai, nu-ţi dai seama cât e de frumoasă? întrebase el.

Rhys îi răspunsese murmurând că, privind retrospectiv, îşi dădea seama cât fusese de orb. Nu dorea să-l stârnească pe bărbat mai tare, aşa că nu îl mai întrebase dacă sugestiile pe care i le dăduse femeii îl ajutaseră să nu-şi împrăştie sămânţa aşa de repede. Probabil că frumuseţea femeii era de fapt problema – îl excita aşa de tare că nu putea să se abţină îndeajuns de mult încât să o lase gravidă.

Majoritatea gentlemenilor care îl vizitaseră în acea după-amiază fuseseră încântaţi să audă că nevestele lor nu îi trecuseră pragul. De fapt, în timpul în care fusese întreţinut de Camilla nu satisfăcuse chiar atât de multe femei. Câteva, cum fusese şi Lady Whithaven, voiseră pur şi simplu alinare sau sfaturi. Iar pe cele care totuşi doriseră

mai mult, le satisfăcuse cu plăcere.

La urma urmei, îi datora foarte mult Camillei. Ea reuşise să aducă un medic care se îngrijise de William şi îi salvase viaţa, spre deosebire de Quentin, care se răstise la el şi îi ceruse să plece. Fusese foarte dificil să apeleze la Quentin, să-şi înghită mândria ca să o poată face, dar nu putea tolera gândul unei alte morţi în mâinile sale.

Acum era rândul contelui Sachse care răspunse invitaţiei lui.

— Pot să îţi ofer ceva de băut? Vin de Porto? Coniac?

— Nu, mulţumesc. Mă îndoiesc că este vorba de o întâlnire amicală.

— Nu, nu este, încuviinţă Rhys şi făcu un gest către un scaun din apropiere. Vrei măcar să iei loc?

— Nu cred.

Rhys se sprijini cu şoldul de biroul său şi cuprinse muchia cu palmele, căutând astfel să se pregătească pentru ceea ce avea să facă.

— Am remarcat că pari a fi interesat de Lydia.

— Mai mult decât interesat. Doresc să o iau de soţie. Tocmai deschisesem subiectul de faţă cu ea când a ajuns misiva dumitale.

Rhys îşi înfipse degetele în lemnul tare al biroului.

— Cum e Lydia? întrebă el.

— Rănită, însă se ţine tare.

Rhys simţi că i se ridică un bolovan de pe inimă. Îl îngrozise gândul că poate fusese prea brutal în încercarea de-a o face să îl urască. Noaptea trecută îi trimisese numaidecât o scrisoare lui Lauren pentru că nu voia ca Lydia să rămână singură.

Acum se părea că nu o avea numai pe Lauren în preajma ei, ci şi pe Sachse. Însă senzaţia care îl încerca în acele clipe, ca şi cum un vătrai încins i-ar fi străpuns inima, îl surprinsese total nepregătit. Plănuise să îl convingă pe Sachse că Lydia era lipsită de orice vină, că ar fi putut să fie

o excelentă soţie. Dar se părea că nu era nevoie să îl convingă de nimic.

— Sunt bucuros să aflu că priveşte viaţa cu speranţă şi chiar mai bucuros să aflu că vrei să te însori cu ea.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie că eşti bucuros. Ai fost foarte aproape să o nenoroceşti.

— Sunt foarte conştient de asta. Vreau să te asigur că între noi nu s-a petrecut nimic necuviincios.

Tot ceea ce se petrecuse între el şi Lydia fusese ceva întemeiat pe iubire, nu pe interes. Deşi acum ea nu ar mai crede aşa ceva în ruptul capului. Cuvintele lui aspre pecetluiseră acest lucru.

— Nu am nevoie de asigurările tale. E foarte limpede pentru mine – şi pentru toţi ceilalţi – că domnişoara Westland este o lady de cea mai înaltă ţinută, dincolo de orice reproş.

Rhys era recunoscător că sentimentele lui Sachse erau împărtăşite şi de alţii.

— Ştii cumva dacă va fi prezentă la balul ducelui Kimburton din seara asta?

— Da. Presupun că nu te vei număra printre oaspeţi.

— Presupui greşit.

Se părea că Rhys reuşise în cele din urmă să spună ceva care să îl ia prin surprindere pe Sachse.

— Nu sunt versat în jocurile aristocraţiei, dar aveam impresia, bazată pe toate şoaptele care circulă prin Londra, că nu ai fi bine-venit în casa lui Kimburton şi nici la vreun alt eveniment din societate, remarcă Sachse.

— Impresia e corectă, şi tocmai de aceea prezenţa mea acolo e cu atât mai întemeiată; din acest motiv trebuie să te asiguri că Lydia o să participe. Trebuie neapărat ca ea să mă stigmatizeze în public; altfel, riscă să fie marginalizată la rându-i. Cu siguranţă, cu tine lângă ea o să-i fie mai uşor.

— Nu pot să mi-o închipui pe domnişoara Westland

atacând în mod direct pe nimeni, cu atât mai puţin pe tine.

Rhys încuviinţă gânditor.

— Va fi împotriva firii sale, dar trebuie să se întâmple. Ca englez, tu înţelegi asta. Trebuie să te asiguri că şi ea înţelege importanţa acestui act. Nu trebuie să lase nici cea mai mică umbră de îndoială cu privire la faptul că prezenţa mea nu-i stârneşte altceva decât dispreţ.

— Şi după noaptea asta?

— Nu mă va mai vedea vreodată. Mă pricep destul de bine să mă fac de negăsit.

— O iubeşti.

— Ce simt pentru ea nu are importanţă. Tot ce contează e să fac ceea ce trebuie ca să previn orice rău i s-ar ivi în cale.

Sachse răsuflă adânc şi păru să se relaxeze.

— O să-mi joc rolul, Excelenţă.

— Atunci, o să-ţi mai cer o favoare.

— Şi care ar fi aceea?

— Să o iubeşti cu tot sufletul.

*

Odată ajunsă la reşedinţa doamnei Sachse, Lydia se strădui ca măcar să lase impresia unei lady, deşi tremura cu atâta putere încât îi era dificil. De la bun început nu avusese încredere în acea femeie şi nici nu o plăcuse. Faptul că ştia că suspiciunile îi erau justificate nu o consola cu nimic. Cum nu o consola nici aparenta tristeţe a doamnei Sachse. Aceasta stătea într-o încăpere întunecată, cu draperiile trase, cu o carafă de vin pe jumătate goală pe o măsuţă de lângă fotoliul ei şi cu un pahar în mână.

— Viaţa mea ar fi trebuit să fie distrusă, şopti ea.

— Te gândeşti vreodată şi la altcineva în afară de tine? întrebă Lydia în timp ce traversă camera şi trase draperiile.

Femeia ţipă şi îşi acoperi ochii.

— Trage-le imediat la loc!

— Nu, vreau să te văd bine când îmi explici cum ai putut să-i faci aşa ceva lui Rhys.

— Şi ce-am făcut? I-am oferit un acoperiş deasupra capului, cărbune de pus la foc, veşminte alese, mâncare, servitori. Nu i-a lipsit nimic.

— În afară de iubire şi de apreciere.

— Oh, dar a fost iubit şi apreciat. Dumnezeule, doamnele mele l-au adorat.

— Doamnele care îl vizitau. Cum se face că nu ştiau cine era de fapt?

— Era foarte tânăr când a fugit de-acasă, avea nouăsprezece ani, dacă îmi aduc bine aminte. Încă nu îşi făcuse simţită prezenţa pe scena înaltei societăţi. Ca al doilea născut, nu prezenta mare interes pentru nimeni. Pe deasupra, Quentin atrăgea toată atenţia asupra lui. Când l-am reîntâlnit pe Rhys, se maturizase considerabil, dacă nu în ani, cel puţin la înfăţişare şi în experienţă. Traiul aspru pe care îl îndurase în acei ani i se întipărise vizibil pe faţă. Am creat o poveste fantastică despre originile sale. Un bărbat din popor cu un talent înnăscut în arta seducţiei. Un crai. Un om care şi-a dedicat viaţa plăcerilor carnale.

Repulsia Lydiei faţă de această femeie creştea neţărmurit.

— Cum i-au aflat adevărata identitate? întrebă Lydia.

Lady Sachse o săgetă cu o privire plină de subînţeles. Lydia simţi un gol în stomac.

— Pentru că a participat la un bal, şopti ea. Voia să te vadă cum străluceşti. Am crezut că doamnele mele o să-şi ţină gura. Evident, cineva nu a făcut-o.

De dragul ei, Rhys riscase să îşi expună trecutul. Din cauza visului ei, ajunsese mai proscris decât fusese vreodată.

— Câte persoane ştiu totul?

— Din nefericire, Londra musteşte de zvonuri. Până la sfârşitul zilei, nu va mai exista vreun nobil care să nu-şi fi întrebat nevasta dacă nu cumva l-a vizitat pe Rhys.

Cu mâna tremurândă, îşi aşează paharul lângă carafă şi o privi implorator pe Lydia.

— Le-a spus tuturor că nu eram conştientă de acţiunile lui. De ce ar face aşa ceva? De ce m-ar cruţa de ruşinea pe care o merit întru totul?

— Nu îi stă în fire să-i rănească pe alţii. L-am văzut întorcând şi celălalt obraz de mult prea multe ori. Spune-mi ce trebuie să fac ca să îi fiu de ajutor.

Cu ochii în lacrimi, contesa clătină din cap.

— E prea târziu. Toţi ştiu ce a făcut şi curând o să afle şi cu cine a avut de-a face. Nu mai are speranţă. Este ruinat cu desăvârşire. Va fi ostracizat, dispreţuit, ignorat. Acceptă lucrurile ca atare, fetiţo, şi vezi-ţi în continuare de viaţă!

— Şi dacă nu pot?

— Trebuie. E cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci pentru el. Cea mai mare teamă a lui e să te tragă în hazna după el. Nu lăsa ca eforturile lui să fie în zadar. Trebuie să-i arăţi că eşti mai bună decât el. Trebuie. Ori ai să distrugi ceea ce a mai rămas din el. De asta pot să te asigur.

Capitolul 25

O adevărată doamnă nu va dezvălui că are inima frântă nici prin cuvânt, nici prin faptă.

Îndreptarea purtărilor necuviincioase,
de domnişoara Westland

Balul găzduit de către ducele de Kimburton era fără urmă de îndoială cel mai elegant eveniment de societate la

care participase Lydia.

Însoţită de lordul Sachse şi de Lauren, era de asemenea conştientă că oaspeţii erau mai interesaţi de ultimele bârfe decât de dans.

Nu şopteau doar despre infamul duce de Harrington, ci speculau şi cu privire la recentele zvonuri că noul conte de Sachse avea să se însoare cu o moştenitoare americană. Lydia încă nu îi dăduse un răspuns. Era straniu cum visul ei părea să se fi metamorfozat în ceva de care nu mai era sigură.

În acea seară ar fi fost lesne să se lase subjugată de farmecul Londrei, căci strălucea magnific.

— Acesta e unul dintre cele mai grandioase evenimente ale sezonului, şopti Lauren.

— Mă mir că nu ne-au oprit la intrare, remarcă Lydia.

— Nu fi prostuţă! Nimeni nu te învinovăţeşte pentru indiscreţiile ducelui. Pe deasupra, nu strică să te afişezi împreună cu Sachse. Mai ales când Lady Sachse este la rândul ei o victimă în tot acest scandal.

O victimă? Lydia ştia prea bine că femeia aceea instigase şi era responsabilă în cea mai mare măsură pentru tot.

— În ce stare e Lady Sachse? întrebă Lauren.

— Destul de bună, răspunse lordul Sachse. I-am făcut doar o scurtă vizită în după-amiaza aceasta, dar pare să nu se lase afectată.

— Nu mă miră. Ştie să se pună pe primul loc, în toate privinţele, murmură Lydia.

— Lydia! şopti Lauren cu asprime. Acceptarea ta în înalta societate a fost mijlocită prin influenţa ei.

„Dar cu ce preţ pentru Rhys?”

— Domnişoară Westland?

Lydia se întoarse şi îi văzu pe lordul şi pe Lady Whithaven. Bucuroasă că o scăpau de subiectul neplăcut, îi întâmpină cu un zâmbet călduros.

— Lady Whithaven.

Contesa îi luă mâinile şi i le strânse cu blândeţe.

— Draga mea, arăţi minunat în seara asta!

Lydia se îmbujoră.

— Mulţumesc.

— Dragul meu soţ spera că îi vei face onoarea de a dansa cu tine mai târziu.

Lydia îşi întoarse privirea către conte.

— Da, onoarea ar fi de partea mea.

— Al optulea dans ar fi numai bine, rosti lordul Whithaven. Şi trebuie să înţelegeţi onoarea pe care v-o acord, de vreme ce am de gând să dansez toate celelalte dansuri din seara asta numai cu soţia mea.

Radiind de bucurie, Lady Whithaven îşi mângâie uşor soţul pe braţ.

— Nu e de-a dreptul încântător?

— Într-adevăr, o asigură Lydia.

Mult mai încântător decât ultima oară când îi întâlnise. Lady Whithaven se întoarse spre soţul ei.

— Aveai de gând să o prezinţi pe domnişoara Westland vărului tău, nu-i aşa?

— O, da, aprobă Whithaven şi îşi plimbă privirea prin sală. O fi el marchiz, dar mai întâi trebuie să-l şi găsesc. S-au adunat atâţia oameni. O să-l aduc aici imediat ce îl găsesc. Cu siguranţă va dori un dans. E un băiat foarte agreabil. Fără cusur.

Din nou, Lady Whithaven o apucă pe Lydia de mână şi o strânse afectuos.

— Draga mea, dacă ai nevoie de orice, să ştii că suntem aici pentru tine.

Apoi ea şi soţul ei se pierdură în mulţime.

— Foarte interesant, remarcă Lauren. Întotdeauna a fost evident că Lady Whithaven îşi iubeşte soţul. În seara asta şi el pare să îi răspundă.

Înainte ca Lydia să apuce să spună ceva, auzi un glas

care o zgârie pe timpane.

— Draga mea domnişoară Westland.

Lydia se forţă să zâmbească.

— Lady Sachse.

— Dacă mi-e îngăduit să spun, arăţi extraordinar în seara asta.

Lydia rămase uluită. Nu simţise urmă de prefăcătorie în vocea femeii.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, dragă. Domnişoară Fairfield, şi tu arăţi la fel de bine.

— Mulţumesc, Lady Sachse, rosti Lauren.

— Şi lordul Sachse, toarse contesa, la fel de chipeş ca întotdeauna.

— Iar dumneata, dragă doamnă, eşti la fel de fermecătoare ca întotdeauna.

— Prea puţin. Doar că toată lumea a fost atât de drăguţă cu mine în seara aceasta încât voiam să-mi împărtăşesc fericirea.

Spre marea mirare a Lydiei, Lady Sachse o luă de braţ şi făcu câţiva paşi mai încolo. Apoi îi spuse cu voce joasă, dar insistentă:

— Ascultă cu atenţie ceea ce urmează să zic. Archie, sărmanul de el, şi vărul tău american nu au sofisticarea necesară să înţeleagă situaţia delicată în care noi două ne găsim. Am reuşit să ne salvăm de la ruină. Dar în nicio împrejurare, în niciun fel de adunare socială, nu trebuie să interacţionezi cu Rhys. E esenţial să ţii seamă de cuvintele mele.

Lydia înţelese tot ce rămăsese nerostit. Rhys urma să îndure greutatea întregului scandal pe umerii săi laţi.

— Înţelegi gravitatea a ceea ce spun? întrebă Lady Sachse.

— Perfect.

— Splendid, rosti Lady Sachse şi apoi făcu un pas în

spate privind împrejur.

Lydia îi urmă exemplul şi îl zări pe ducele de Kimburton păşind către ele. Era într-adevăr chipeş şi în multe privinţe îi aducea aminte de Rhys. Debordând de încredere, îşi purta titlul cu graţie. Îi zâmbi lui Lauren şi o salută înainte să îşi îndrepte atenţia către lordul Sachse.

— Lord Sachse, mama ar dori să te întâlnească. La fel şi pe domnişoara care te însoţeşte.

Sachse răspunse cu un zâmbet.

— Suntem onoraţi, Excelenţă.

Lydia aruncă o privire către Lauren, care părea din cale afară de încântată, de parcă Lydia reuşise cumva să îndeplinească un lucru minunat.

— Domnişoară Fairfield, poate doreşti să ne însoţeşti, spuse Kimburton.

— Desigur, Excelenţă.

— Lady Sachse, ne permiteţi? întrebă Kimburton.

— Fireşte, răspunse ea, apoi se aplecă spre Lydia: Ţine minte, dragă, printre aristocraţi trebuie tot timpul să păşim pe cea mai grea cărare şi să nu dezvăluim niciodată cât de dificilă ne e călătoria. Rhys înţelege bine asta. Nu-l dezamăgi!

Lydia ar fi vrut s-o întrebe ce anume voia să zică, dar ducele aştepta – la fel şi mama lui. De îndată ce prezentările se vor fi făcut, avea de gând să o ia deoparte pe Lady Sachse şi să o descoasă.

Simţea cum era urmărită din priviri în timp ce mergea după duce. Pentru o secundă, se întrebă cum se simţiseră animalele de la grădina zoologică când fusese Sabrina să le vadă. Fiecare aspect măsurat şi cântărit.

Studiase din cărţi, dorind să lase o impresie deosebită. Dintr-odată se întrebă de ce crezuse că ar fi atât de important, în Texas nimeni nu o pusese sub lupă.

Ducesa stătea într-un fotoliu enorm care semăna cu un tron. Femeia emana graţie şi avea un aer regal – era

exact cum se aşteptase Lydia să fie aristocraţia.

Ducesa zâmbi cu căldură.

— Lord Sachse, am înţeles ca eşti savant.

— Aşa este, Excelenţă.

— Explică-mi, te rog, ce se va întâmpla cu noi cu toate americancele astea care ne invadează ţărmurile.

— Excelenţă, bănuiesc că vom ieşi mai câştigaţi din asta.

Ea râse, un sunet gutural de amuzament real.

— Ori eşti foarte înţelept, ori foarte naiv.

— Mai degrabă îndrăgostit nebuneşte.

Lydia se îmbujoră. Era drăguţ, curtenitor şi şarmant. Orice doamnă ar fi încântată să-i câştige atenţia. Pe când ea se simţea doar vag măgulită.

Ducesa îşi întoarse atenţia asupra Lydiei.

— Trebuie să recunosc, draga mea, că eşti încântătoare.

— Vă mulţumesc, Excelenţă.

— Se prevede apariţia unui scandal, dar pe dumneata pare să nu te afecteze. Sunt sigură că până şi prinţul de Wales ar dori să te cunoască. Nu eşti de acord, Kim?

Ducele dădu din cap aprobator.

— Ba da, mamă.

— Şi pe dumneata, domnişoară Fairfield, te am urmărit, sau mai exact l-am observat pe fiul meu cum îţi acordă atenţie.

— Este unul dintre cei mai râvniţi burlaci din Londra, Excelenţă. Presupun că acordă atenţie mai multor fete, spuse Lauren.

— Da, presupun că ai dreptate.

În timp ce ducesa continua să discute cu Lauren, Lydia se simţea de parcă îi trecuse testul în pofida situaţiei. Chiar avea şanse să fie inclusă în cercul familiei regale. Atunci la ce fel de petreceri elegante va urma să participe? Cum se va ridica poziţia tatălui ei vitreg? Un om a cărui

naştere îi negase atât de multe.

Lydia deveni conştientă de liniştea care se lăsă dintr-odată în jurul ei, precum refluxul oceanului de pe ţărm. Muzica încetă să se reverse în încăperea uriaşă.

— Ei bine, asta va deveni interesant, murmură ducesa. Nu mă aşteptam să-şi facă apariţia.

Lydia urmări privirea ducesei. Şi-l văzu pe Rhys stând în cadrul uşii. Înalt, mândru şi atrăgător chiar şi cu acele vânătăi pe faţă. Venise; ea nu crezuse cu adevărat că o va face. Ar fi crezut că avea să evite umilinţa de a da ochii cu lumea, de a simţi dispreţul din ochii lor.

Se întoarse să-l privească şi simţi cum Lauren o luă de o mână, iar Sachse, de cealaltă.

— Să nu faci nimic pripit, o avertiză Lauren.

— Nu trebuie să-l bagi în seamă, spuse Sachse.

Să nu-l bage în seamă? Să nu-l bage în seamă pe bărbatul care îi făcea inima să bată, plămânii să respire? Să-l ignore pe bărbatul care o învăţase ce nu era scris în cărţile ei?

Stătea acolo aşa cum fusese întreaga lui viaţă – singur. Ea era pe punctul de a obţine tot ceea ce-şi dorise. Tot ce trebuia să facă era să-şi întoarcă privirea când el se va uita la ea.

Ea declarase că păcatele lui nu-i vor schimba sentimentele pentru el. Înţelegea acum că se înşelase, fiindcă îşi dădu seama cu o uimitoare claritate că sentimentele ei deveniseră şi mai profunde după ce aflase tot adevărul. Putea să-i ierte orice.

Se întoarse spre lordul Sachse.

— Milord, eşti un om extraordinar de cumsecade. Dar am descoperit că nu mi se potriveşte strălucirea Londrei.

— Draga mea, eu cred că dragostea are puterea să transforme totul în aur.

Ridicându-se pe vârfuri, Lydia îl sărută pe obraji şi-i şopti:

— Mai vedem noi.

Îi aruncă lui Lauren un zâmbet timid şi o strânse de mână.

— Lydia, să nu o faci, şopti Lauren.

— Nu am de ales.

Începu să-şi facă loc prin mulţime. Îşi dădu seama că persoanele care îi întorseseră spatele lui Rhys dintr-odată erau curioase să afle de ce începuse să fie mişcare.

Auzi un prim val de murmure. Simţea cum li se stârnea curiozitatea.

— Draga mea.

Cineva o prinse de mână, oprindu-i înaintarea. Îşi întoarse privirea şi o văzu pe Lady Whithaven zâmbindu-i.

— Draga mea, ai lacrimi în ochi, spuse doamna Whithaven. Sunt sigură că doreşti o batistă. Uite, poţi să o foloseşti pe-a mea.

Lydia începu să clatine din cap, să-i spună că nu căuta nimic, că găsise ceea ce căuta în Rhys, dar privirea îi căzu pe batistă, pe monograma solitară, un R brodat în roşu.

Dintr-odată îşi aminti cât de surprinsă păruse doamna Whithaven când fusese prezentată ducelui de Harrington. Acum toate se legau. Această femeie fusese cu Rhys.

Lydia îşi ridică privirea spre faţa doamnei Whithaven. Lacrimile îi străluceau în ochii verzi.

— Nu trebuie să mergi mai departe, şopti ea. Stai aici cu mine şi totul va fi bine!

Această femeie cunoscuse atingerea lui Rhys, săruturile lui. Şi totuşi, îi întorsese spatele.

Lydia se uită la lordul Whithaven. Era roşu la faţă şi studia un colţ îndepărtat al camerei. Îşi aminti cât de puţină atenţie îi dăduse soţiei sale înainte. În acea seară o adora, iar Lydia era curioasă ce rol avea legătura doamnei Whithaven cu Rhys cu acea schimbare în atitudinea contelui.

Ea prinse în mâna înmănuşată acea batistă familiară.

— Vă mulţumesc, Lady Whithaven. Acum ştiu fără nici cea mai mică urmă de îndoială că totul va fi bine.

Aproape că nu auzi icnetul doamnei Whithaven în timp ce-şi continuă drumul.

Îl surprinse pe Rhys privind-o, îi simţi privirea ca pe o mângâiere, cu toate că era sigură că nu aceasta era intenţia lui. Îşi grăbi pasul până când, dintr-odată, între ei nu se mai afla decât spaţiul deschis, secretele dezvăluite şi inimile rănite.

Dar rănile puteau fi vindecate lăsând în urma lor inimi mai puternice. Se opri înaintea lui.

— Nu ţi-a explicat nimeni că ar trebui să-mi întorci spatele? întrebă el printre dinţii încleştaţi, abia mişcând din buze.

— Mi-au explicat. La fel şi cărţile mele.

— Atunci fă-o!

Lydia clătină încet din cap

— Pe toţi dracii! şuieră el. Nu-ţi aduci aminte de primul bal la care ai participat? Tristeţea şi dezamăgirea pe care le-ai simţit fiindcă nu ai fost întâmpinată aşa cum sperai să fii?

Ah, îşi amintea prea bine.

— Ceea ce are să urmeze va fi de zece ori mai rău, continuă el. Nu vei mai avea parte de baluri, de dineuri, de atenţia gentlemenilor, vei fi ignorată şi bârfită. Ai ocazia să-ţi îndeplineşti visul de a avea un loc în sânul nobilimii. Întoarce-mi spatele!

— Nu.

— Lydia, eşti demnă de un rege, dar eu nu te merit. Trebuie să te întorci la Sachse.

— Trebuie să-mi urmez inima, răspunse ea cu o plecăciune graţioasă şi apoi îşi ridică privirea spre el. Iar inima mea mă conduce mereu spre tine.

— Nu ştii ce faci.

Lydia se îndreptă de spate şi-i zâmbi cu căldură.

— O, ba da, dintotdeauna am visat să călătoresc în Anglia şi să mă îndrăgostesc. Şi s-a întâmplat. Te iubesc, Rhys. Şi nimic nu va schimba asta.

Observă cum ochii i se umpleau de lacrimi şi cum înghiţea în sec.

— Aş face orice să te văd fericită.

Ea îi întinse mâna.

— Atunci du-mă de aici!

O luă de mână, o trase alături şi ieşiră împreună din sala de bal. Departe de strălucirea şi splendoarea Londrei.

Spre împlinirea visului ei.

*

În trăsură, Rhys o luă în braţe şi o sărută adânc, cu disperare. Câte zile trăia nu avea să uite felul în care se apropiase de el – ca o leoaică, o femeie care nu se va lăsa dresată de normele societăţii.

— Eşti o nătângă, rosti el răguşit, acoperind-o cu săruturi.

— Te iubesc, Rhys.

Rhys se lăsă pe spate şi îi luă chipul între palme. Renunţase la orice speranţă de a mai fi atât de aproape de ea.

— Grayson o să mă omoare. La fel şi mama ta.

Lydia zâmbi.

— Nici gând.

— Înţelege un lucru. După moartea lui Annie, am încercat să mă ascund în subteranele londoneze. Am hoinărit cinci ani întregi. E foarte uşor să te pierzi în Londra. Un tânăr măcinat de vinovăţie poate să nu mai iasă niciodată la liman.

— Dar tu ai ieşit.

Rhys încuviinţă.

— Într-un târziu. În acei cinci ani, n-am făcut nimic de

care să-mi fie ruşine. Am avut slujbe mărunte, ca să pun ceva în farfurie şi să am un acoperiş deasupra capului. Am cărat, am împins, am spălat… Orice. Apoi William s-a îmbolnăvit.

— Mi-a spus. Am vorbit şi cu Lady Sachse.

— Când mi-a propus Camilla târgul, mi s-a părut floare la ureche. Ce tânăr nu visează să fie idolul femeilor? Trebuie să ştii că tot ce ţi-am spus în acea seară… Am vrut să te alung. N-am vrut ca trecutul meu să te rănească.

— M-a rănit doar când m-a ţinut departe de tine. Te iubesc atât de mult.

— Se prea poate să rămânem fără nimic. Regina ar putea să-mi ia totul.

— Atunci nu vom avea nimic *împreună.*

Rhys îşi scoase mănuşile, apoi le trase încet şi pe-ale ei. Îi luă mâinile şi le sărută, inspirând mireasma dulce a parfumului ei.

— Am căutat toată viaţa, fără să ştiu ce caut de fapt. Până într-o zi când m-am uitat în ochii tăi şi am zărit înţelegere neţărmurită. Vreau să te fac fericită cu orice preţ. Te iubesc mai presus de orice. Vrei să fii soţia mea?

Lydia râse cu veselie.

— Da!

Îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi îl sărută pătimaş. Lydia nu avea obiceiul să respecte conduita. Şi totuşi, atunci când era cu adevărat necesar – după cum dovedise în această seară – avea purtarea unei regine.

— Fă dragoste cu mine, Rhys.

Ispita îi zgudui trupul, dar Rhys se trase înapoi.

— Nu, draga mea Lydia. Vom face dragoste după ce vom semna certificatul de căsătorie. Nu vreau ca fiul meu să vină pe lume timpuriu, ca toată lumea s-o vorbească pe maică-sa. În ceea ce ne priveşte, vor fi oricum zvonuri destule.

Lydia îl sărută pe bărbie.

— Nu vreau să aştept.

— Vom trimite mâine o telegramă părinţilor tăi.

Lydia îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Vom fi fericiţi împreună.

Rhys ar fi vrut să-i împărtăşească optimismul.

*

— Eşti terminată, o înştiinţă Lauren.

Lydia închise cartea. Citise în salon toată după-amiaza, câtă vreme Lauren dormise. Verişoara ei se întorsese destul de târziu în seara anterioară.

— Dar sunt atât de fericită, spuse Lydia.

Lauren se aşeză.

— Urma să faci cunoştinţă cu prinţul de Wales.

— Şi în schimb, mă voi căsători.

— Lumea a rămas cu gura căscată când aţi plecat împreună.

Lydia se apropie de Lauren şi o strânse drăgăstos de mână.

— Îl iubesc, Lauren. Nu-mi pasă că a sedus jumătate din doamnele Londrei. Contează că m-a sedus pe mine.

Lauren făcu ochii mari.

— Vorbeşti serios? Astă-noapte? Toată lumea a presupus că…

Lydia clătină din cap.

— Nu. Ne-am plimbat cu trăsura pe străzile capitalei, ne-am sărutat, am discutat şi am făcut planuri de nuntă.

Lauren îşi îndreptă privirea spre uşă.

— Da?

Majordomul păşi înăuntru cu o tavă în mână.

— Câteva doamne doresc să-i vorbească domnişoarei Westland.

Lauren inspectă cărţile de vizită.

— Lady Reynolds, Kedelbrooke şi Wrotham. Se uită la

Lydia. Eşti acasă?

— Desigur.

Doamnele intrară îmbujorate la faţă, aruncând priviri prin încăpere, de parcă nu îndrăzneau s-o privească direct în ochi pe Lydia. Lauren le pofti să se aşeze şi le servi cu ceai. Doamnele îşi sorbiră ceaiul în tăcere.

— Domnişoară Westland, spuse Lady Reynolds într-un târziu. Nu mi-o lua în nume de rău, dar murim de curiozitate: intenţionezi să te căsătoreşti cu ducele?

Lydia zâmbi, radiind de încântare.

— Da.

Lady Reynolds părea nespus de mulţumită.

— Excelent. Draga mea fată, eşti incredibil de norocoasă. Are nişte mâini atât de delicate. Ascultă la mine, după nuntă, roagă-l să-ţi maseze tălpile.

Lydia începea să regrete că Lauren le invitase pe doamne. Nu-şi închipuise că urma să discute cu femei care se bucuraseră de atingerile iubitului ei. Una era să accepte faptul că Rhys se culcase cu câteva doamne. Cu totul alta era să ia ceaiul cu ele.

— Ţi-a masat tălpile? îndrăzni ea.

Lady Reynolds încuviinţă.

— I-am căutat compania pentru că soţul meu e puţin cam *repezit* uneori. Se făcu şi mai roşie în obraji. Excelenţa sa – fireşte, pe-atunci nu era duce – mi-a dat câteva soluţii pentru a mai… tăia din avântul soţului meu, şi în timp ce-mi explica, mi-a masat picioarele. Un vis, nu alta.

— Mie mi-a făcut masaj la spate, mărturisi Lady Wrotham. Am stat în poala lui ca un copil şi am plâns în hohote. Aşa se explică batista pe care soţul meu a descoperit-o în sertar. Din nefericire, căsnicia nu mi-a dat ocazia să mă întâlnesc cu pasiunea din romanele lui Jane Austen.

— Da, mi-a dat şi mie o batistă, spuse Lady Reynolds. Am vărsat râuri de lacrimi când i-am spus povestea mea

tristă.

— Mie mi-a dat ciocolată până am crezut că o să plesnesc, adăugă Lady Kedelbrooke. A fost o seară foarte plăcută.

— Plăcută? întrebă Lydia.

Cuvântul ales de Lady Kedelbrooke nu făcea câtuşi de puţin dreptate măiestriei lui Rhys.

— Da, desigur. E pasionat de cărţi. La fel ca mine. Am discutat de Dickens şi de Twain.

Cărţi şi ciocolată. Masaje la talpă şi sfaturi.

— Le-aţi spus vreodată soţilor voştri ce anume făceaţi cu Rhys? întrebă Lydia.

— Vai, nu, răspunse Lady Kedelbrooke. Prefer ca soţul meu să mă creadă puţin depravată. De la o vreme e mult mai atent cu mine, ca să nu-mi mai dea motive să calc strâmb.

Când, în fapt, nu călcase strâmb deloc. Lydia nu se îndoia că unele cliente primiseră mult mai mult de la Rhys decât aceste trei doamne. Dar nu era geloasă sau invidioasă. Ce avea ea nu mai avea nimeni pe lumea asta. Un soţ care o adora, care va fi atent şi nu-i va da niciodată motive să calce strâmb.

*

Familia Lydiei sosise în număr mare cu trei zile în urmă. Cu o zi în urmă primise şi rochia de mireasă. În săptămânile ulterioare „balului scandalos” – aşa cum fusese denumit –, bârfele se potoliră încetul cu încetul.

Lydia primise şi alte doamne în vizită. Aparent, stârnise invidia întregii Londre.

Peste două zile urma să aibă loc nunta. Mai avea un lucru de făcut până atunci.

Lydia aştepta în foaierul casei în care locuia momentan ducesa. Casa îi aparţinea probabil lui Rhys, dar

nu primiseră nicio invitaţie până atunci. Lydia îi înmânase majordomului cartea de vizită, pe care urma s-o schimbe cât de curând, când devenea ducesă.

Auzi paşii majordomului şi îşi luă inima-n dinţi.

— Regret să vă anunţ că ducesa nu e acasă, rosti el cu răceală în glas.

Lydia zâmbi.

— Atunci aştept aici până revine.

Majordomul o privi chiorâş.

— Excelenţa sa *nu e* acasă.

Lydia dădu din cap.

— Te-am auzit şi prima dată. Voi aştepta aici lângă ghivecele astea cu flori până se întoarce.

Majordomul făcu stânga împrejur şi o luă înapoi pe coridor. Câteva secunde mai târziu apăru şi ducesa, târându-şi picioarele.

— Nu înţelegi că dacă ţi se spune că nu sunt acasă înseamnă că nu vreau să te văd?

— Înţeleg perfect, Excelenţă.

Ducesa se opri brusc, de parcă fusese trăsnită.

— Atunci de ce i-ai spus majordomului că ai de gând să aştepţi până mă întorc?

— Pentru că vreau să discut cu dumneavoastră, şi sunt dispusă să aştept toată ziua.

— Poţi să aştepţi şi o lună, eu nu vreau să vorbesc cu tine. Nu sunt acasă.

Lydia zâmbi.

— Atunci voi aştepta o lună.

— Obrăznicătură mică ce eşti!

Ducesa se răsuci teatral pe călcâie şi porni pe coridor.

— Doriţi să vă aduc un scaun? întrebă majordomul.

Lydia clătină din cap.

— Nu, prefer să aştept în picioare.

Ceea ce şi făcu. Din când în când, majordomul intra la ducesă şi venea să-i transmită Lydiei că Excelenţa sa nu

era acasă.

Dacă ducesa voia să-i pună voinţa la încercare, îşi găsise o adversară redutabilă, mai ales când venea vorba de Rhys.

— Ducesa e acasă, rosti majordomul în surdină.

Lydia trase cu ochiul la orologiul din foaier. Patru ore. Mai puţin decât anticipase ea.

Îl urmă pe majordom în salon.

— Poftim, rosti ducesa, aşezată în fotoliul din faţa ferestrei. Te-am poftit înăuntru. Acum poţi să pleci.

— Nu prea cred.

Păşi înăuntru şi îşi aţinti privirile asupra portretului de pe perete. Bărbatul era fără îndoială chipeş, dar la vederea lui o trecură toţi fiorii.

— Quentin? întrebă ea.

— Da.

— Aveţi doi fii, Excelenţă. O privi pe ducesă. Poimâine mă voi căsători cu Rhys.

— Nu-mi spui nimic nou. Am văzut anunţul din *Morning Post.*

— Ar însemna foarte mult pentru amândoi dacă aţi veni la nuntă.

— Eu nu vă dau binecuvântarea mea. Quentin a murit din cauza lui Rhys. Rhys l-a trădat. Îşi coborî privirea. După moartea lui Annie, Quentin s-a refugiat în băutură. Era băut când s-a împiedicat şi a căzut în iaz, unde s-a înecat.

— Nu l-am cunoscut pe Quentin, Excelenţă, dar ştiu că Rhys e un om bun.

— Ha! L-a invitat pe bastardul ducelui împotriva dorinţei mele.

— Nu vedeţi nicio urmă de bunătate în el?

— Nu pot să văd ce nu există.

Lydia oftă adânc. Voia să-i demonstreze cu orice preţ că Rhys era un fiu minunat. Dar asta însemna să demoleze mitul lui Quentin. Sau să-i dezvăluie că Rhys îl rugase pe

tatăl său să-i spună ducesei că o iubeşte. Cu alte cuvinte, să-i răpească două lucruri atât de dragi ei. N-o lăsa conştiinţa.

— Excelenţă, îl iubesc pe fiul dumneavoastră din toată inima. Nu ştiu să-şi fi pus vreodată propriile ambiţii şi interese înaintea altora. E un om bun, respectabil. Poimâine, toată familia mea va fi alături de mine în biserică. Rhys n-are pe nimeni. L-aţi iubit pe ducele dumneavoastră. Eu îl voi iubi pe al meu. Aş vrea să-l iubiţi, aşa cum îl iubesc şi eu. Fiţi alături de noi la începutul acestui nou drum în viaţă. Nu putem schimba trecutul. Dar putem să clădim un viitor mai bun.

— N-ai pic de bună-cuviinţă, spuse ducesa. Se uită pe fereastră. Spune-mi toate motivele pentru care îl iubeşti pe fiul meu.

Fără să ezite, Lydia începu să le enumere.

Capitolul 26

O doamnă adevărată va da tuturor de înţeles că îşi iubeşte bărbatul din toată inima.

Îndreptarea purtărilor necuviincioase,
de domnişoara Westland

Rhys aştepta într-o încăpere îngustă de lângă biserică, însoţit de lordul Sachse. L-ar fi dorit pe Grayson alături, dar fratele său vitreg avea un rol mai important de îndeplinit. Urma să-i predea mireasa.

Rhys s-ar fi mulţumit ca slujba să aibă loc în capelă, convins că doar familia Lydiei va fi prezentă, dar Lydia insistase să o facă în biserică. Evident, Rhys nu putea să-i refuze nimic.

Cu o bătaie scurtă în uşă, Camilla intră în odaie. Rhys nu-şi închipuise că va mai avea vreodată de-a face cu ea, şi totuşi, iat-o alături de el. O iertase pentru toate minciunile şi înşelătoriile ei, recunoscând că, într-un final, ea suferise mult mai mult. Camilla pătimise de pe urma unui soţ abuziv şi a lui Quentin. Şi în felul ei ciudat, crezuse că le poate oferi doamnelor din înalta societate londoneză plăceri unice.

— Sosesc invitaţii, îi înştiinţă ea. Merse la Rhys şi îl bătu uşor pe rever. Vei avea ocazia să-mi mulţumeşti cum se cuvine mai târziu.

— Ceva îmi spune că e mai degrabă meritul Lydiei decât al tău, spuse Rhys.

— Mai lasă judecăţile astea corecte, Rhys, că nu te prind. Îi aranjă din nou reverul. Deşi recunosc că arăţi straşnic astăzi. Se întoarse către lordul Sachse. Şi tu.

— Îţi mulţumesc pentru compliment, Lady Sachse.

— Haide, Archie, nu mai fi atât de formal! Suntem practic înrudiţi.

— Nu suntem câtuşi de puţin înrudiţi, doamnă.

Afirmaţia contelui îl luă prin surprindere, şi desluşi o urmă de flirt în glasul său şoptit. Nu-i vorbise odinioară Lydiei în acelaşi fel?

Camilla se îmbujoră, tulburată de vorbele lui.

— Poate că sezonul viitor vei avea mai mult succes la vânătoarea de soţii.

Archie ridică din umeri.

— Nu mă grăbesc, căci prefer să fac o alegere înţeleaptă. Totuşi, acum că sezonul e pe sfârşite, va trebui să vizitez proprietăţile de pe domeniul Sachse. Mi-ar face plăcere să mă însoţeşti. Nu mă pricep deloc la administrarea unei moşii. Mi-ai fost o gazdă atât de bună în Londra încât m-am gândit să-ţi cer sfatul în demersul meu de a salva Sachse de la faliment.

— Eu, una, sunt pregătită să plec din Londra, spuse

Camilla. Va fi o plăcere să te însoţesc.

Rhys urmări cu interes schimbul de replici. Camilla era o femeie uşuratică, urmărind mereu să prindă bărbaţii în mrejele ei cu vorba şi cu fapta. Dar Archie? De unde acest interes subit pentru Camilla?

Camilla veni lângă Rhys şi, sprijinindu-se de umerii lui, se înălţă pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.

— Îţi urez mult noroc!

Când se retrase, Rhys zări lacrimi în ochii ei. Îşi scoase batista din buzunar.

— Poftim!

Când văzu batista, Camilla izbucni în râs.

— Pe cuvântul meu de onoare, Rhys, ar trebui să-ţi schimbi monograma de pe batiste. Asta a făcut deja înconjurul Londrei.

— Ai dreptate. Mă voi ocupa de acest aspect după nuntă.

— Este o fată foarte norocoasă, Rhys. Vă las acum, domnilor, îndreptându-se spre uşă, îşi flutură degetele în aer. Aştept să-mi faci o vizită diseară, Archie.

— Cu mare plăcere… Camilla.

Lady Sachse încremeni în prag şi aruncă o privire peste umăr. Rhys n-o văzuse niciodată atât de moale, de vulnerabilă.

— Ca să punem la cale itinerarul pe domeniu.

— Desigur, spuse Sachse cu glas scăzut.

Camilla înclină din cap şi ieşi.

— Ai grijă de inima ei, Archie, spuse Rhys tăcut, simţind dintr-odată o nevoie ciudată de-a o proteja pe Camilla.

Archie îl privi în ochi şi dădu scurt din cap.

— Asta am să şi fac. Ceva îmi spune că nimeni nu s-a îngrijit de ea până acum, deşi tu ai fost pe-aproape.

— Recunosc, n-am înţeles niciodată de ce am îndrăgit-o şi am dispreţuit-o în egală măsură.

— Ai înţeles pesemne că nu e atât de aspră precum vrea să pară. Într-o noapte la conac, înainte să plec spre Londra, am descoperit jurnalul răposatului conte de Sachse – putrezi-i-ar oasele. Aş vrea ca în decursul preumblărilor noastre s-o conving că nu-i semăn câtuşi de puţin predecesorului meu.

— Nu va putea să-ţi ofere urmaşi.

Archie ridică din umeri.

— Vom vedea. Ceva îmi spune că n-a fost vina ei.

O nouă bătaie în uşă puse capăt discuţiei. Rhys tresări şi trase aer în piept. Sosise clipa.

Pe uşă intră mama lui, cu o ţinută regească. Nici apariţia reginei nu l-ar fi surprins atât de tare. O vizitase după dezastrul din seara balului, pentru a-i da de veste că urma să se însoare cu Lydia. Ducesa refuzase să-l primească.

— Mamă, cum de ai venit?

Ducesa îi aruncă o privire sugestivă lui Archie.

— Ne scuzi puţin, te rog?

— Desigur, Excelenţă.

Archie părăsi camera şi închise uşa silenţios în urma lui.

— A venit să mă vadă doamna ta, îl înştiinţă mama lui. E cam… necuviincioasă, obraznică… încăpăţânată. Ştiai că a stat patru ore în hol ca s-o primesc? Câtă impertinenţă!

— Nu-ţi permit să-i strici ziua, o avertiză Rhys. Dacă va trebui să te târăsc prin biserică întocmai ca pe-un sac de cartofi, pe cinstea mea că am s-o fac.

— Chiar trebuie să mă compari mereu cu un sac de cartofi? Nu mi se pare foarte măgulitor.

Rhys se holbă la ea, neştiind cum să răspundă. Îl tachina oare? Imposibil! Ducesa se apropie de el şi, la fel precum Camilla, începu să-i aranjeze şi să-i scuture reverele, deşi arătau impecabil.

— Să-i spui în fiecare zi că o iubeşti. Nu aştepta până cazi la pat. O soţie are nevoie să audă acele cuvinte cât mai des.

— Şi fiul la fel, zise el liniştit.

Ducesa îi lăsă reverul şi îşi înălţă privirea. Avea ochii plini de lacrimi.

— Pe tine te-am iubit cel mai mult. Dintotdeauna. M-am simţit vinovată, aşa că l-am răsfăţat pe Quentin. Dar tu ai fost mereu atât de dulce. Până la aventura cu Annie. Mi-ai frânt inima când l-ai trădat pe fratele tău. Am ştiut atunci că v-am dezamăgit pe amândoi. Îmi pare rău!

Lacrimile i se revărsară pe obraji. Rhys o strânse în braţe.

— Nu m-ai dezamăgit niciodată!

Ducesa se cutremură, plângând cu sughiţuri tăcute. Rhys îi ridică uşor bărbia şi o privi în adâncul ochilor.

— Te iubesc, mamă.

Un nou val de lacrimi îi udă obrajii, dar nu mai avea o batistă de rezervă. Camilla i-o luase pe ultima. Îi şterse lacrimile cu mănuşa.

— Gata, mamă, vreau să te văd zâmbind.

Ducesa îi zâmbi, iar el îi răspunse cu un surâs.

— Lydia va fi o ducesă nemaipomenită, spuse ea.

— Aşa e.

— Ar trebui să profitaţi din plin de căsnicie. De-abia aştept să am nepoţi.

*

Rhys stătea în faţa altarului, minunându-se de schimbarea sorţii lui. Mica lui visătoare venise la el căutând să înveţe cum să se integreze în lumea aristocrată, şi, până la urmă, ea îi câştigase lui acceptarea.

Zvonurile legate de trecutul lui se linişteau. Dacă regina era nemulţumită de el, încă nu-şi făcuse cunoscută

neplăcerea, lucru care îi dădea speranţă că totul va fi bine. Şi pe lângă asta, biserica era plină ochi.

Archie era lângă el. Rhys se întoarse uşor, şi ochii îi căzură pe mama lui, aşezată în faţă. Ea îi zâmbi, şi el simţi dragostea din zâmbetul ei. Îşi puse mâna pe inimă înainte de a o duce la buze şi a-i trimite o bezea fiului ei.

El întoarse gestul şi putu să jure că auzise nişte suspine.

Orga umplu deodată biserica cu acorduri glorioase ce anunţau venirea miresei lui. Se uită spre capătul culoarului şi îşi dădu seama că nu văzuse niciodată o femeie mai frumoasă.

Straturi de dantelă se revărsau peste satinul alb. O învolburare albă, diafană se întindea de-a lungul trenei în urma ei. Un voal delicat, străveziu îi cădea peste chip până la genunchi. Însă prin el putu să-i vadă ochii vii şi zâmbetul strălucitor.

Avea un buchet de orhidee albe. Se mişca încet, cu eleganţă, la braţul bărbatului care îi fusese tată din copilărie, cel care, fără voie, îi ajutase să se întâlnească. Nu se putu abţine să nu se gândească la ce doamnă glumeaţă era soarta, la cum se juca ţesând cu vieţile oamenilor cele mai elaborate tapiserii.

Dar cel puţin pentru el, restul vieţii avea să fie brodat cu fir de aur.

Lydia se opri în faţa altarului, lângă strana unde se afla ducesa. Scoase o floare din buchet şi o oferi mamei lui. Ducesa se ridică şi o îmbrăţişă cu gingăşie înainte de a se aşeza din nou.

Apoi Lydia fu lângă el, cu mâna pe braţul lui, privirea ei ţinând-o pe a lui prizonieră, cu zâmbetul radiind de iubire.

Tot ce conta era că urma să fie a lui pentru tot restul vieţii, că îl învăţase pe el – un realist – cum să viseze.

*

— Ce i-ai făcut mamei mele? întrebă Rhys din pragul dintre dormitoarele lor. N-o mai recunosc pe femeia care se dă drept ducesa văduvă de Harrington.

Lydia zâmbi reflexiei soţului ei în oglindă în timp ce plimba cu grijă peria prin păr.

— E foarte simplu. Nu am făcut decât să îi reamintesc de celălalt fiu al ei, un om plin de calităţi.

— Când vine vorba de tine, nimic nu e simplu.

Se apropie de ea. Corpul ei tremura de nevoie şi de dorinţă. El purta o cămaşă de noapte de mătase care avea să fie foarte uşor de dat jos. Avea în mână o cănuţă de argint.

— Ce-i aia? întrebă ea.

— O să vezi.

Puse cănuţa pe măsuţa de toaletă şi luă peria din mâna ei. Ea îi urmări mişcările molcome, tihnite, felul în care îi mângâia părul înainte să treacă peria prin el.

— Ce-a spus tata? întrebă ea.

Mâinile lui se opriră, îngenunche şi o întoarse spre el.

— O să-l ia pe William înapoi în Texas cu el.

În vocea lui ea auzi cât de mare era preţul acestei plecări. Îşi trecu degetele prin părul lui, îi mângâie chipul şi i-l luă între palme.

— O să-ţi fie dor de el.

El aprobă cu o mişcare scurtă.

— Am călătorit împreună prin întuneric, şi el încă nu a ajuns la lumină. Pe când tu, draga mea Lydia, eşti toată lumina de care voi avea vreodată nevoie.

Sărutul lui fu cea mai dulce dintre disperări. Îi luă gura prizonieră, şi limbile lor dansară. În timp ce o ducea spre tărâmul plăcerii pe care îl împărtăşise numai cu el, pe care nu voia să îl mai atingă cu nimeni altcineva, îşi dădu seama că el îi desfăcuse şiretul halatului şi îi descheia nasturii

cămăşii de noapte. Avea de desfăcut cincisprezece nasturi şi nicio secundă nu opri sărutul, dar mâinile lui rămaseră ocupate.

Un bărbat talentat. Ea îşi trecu degetele prin părul lui şi-l ţinu ca limba ei să poată conduce dansul sărutului. O încânta înflăcărarea lui, dându-şi seama că o făcea şi pe ea mai nerăbdătoare, mai dornică.

Voia să fie în pat, să se poată deschide pentru el, să-l primească. Acum era soţul ei, şi această unire avea să binecuvânteze legătura lor, avea să şteargă toată vina pe care încă o simţea vag. Deşi se bucurase de fiecare dintre întâlnirile trupurilor lor, aceasta era limpede, simplă. Nu trebuia să îl consoleze, nici ea nu avea nevoie să fie îmbărbătată. Erau liberi de orice interdicţii, liberi să îşi celebreze dragostea, să se desfete unul cu celălalt.

El întrerupse sărutul, dar atenţia îi rămase asupra ei. Îşi plimbă degetele pe chipul ei, urmărind cu privirea cum mâna îi aluneca pe gâtul ei şi mai jos, până la deschiderea cămăşii de noapte, palmele lui rămânând o vreme pe pielea-i caldă, absorbind bătaia inimii de dedesubt.

Provocator, cu uşurinţa unui maestru al seducţiei, îşi strecură mâinile sub materialul moale, care căzu de pe umerii ei şi i se opri în jurul taliei.

— Ridică-ţi şoldurile, îi ceru el.

Ea îi făcu pe plac, şi el trase cămaşa de noapte peste şolduri, în jos peste coapse şi genunchi, până o eliberă cu totul.

— Nu o să mă satur niciodată să te privesc, murmură el.

— Nici eu, răspunse ea trăgând de şnurul cămăşii lui.

Gura lui prinse unul dintre sfârcuri în vreme ce ea se lupta să desfacă nodul care stătea între pielea ei şi a lui. Când reuşi, împinse cămaşa până ce aceasta căzu pe podea dezgolindu-l.

Se întrebă dacă va simţi mereu durerea asta plăcută

în piept la vederea lui, dacă inima îi va bate mereu mai repede, dacă bucuria asta o va învălui mereu atât de strâns până aproape de suferinţă.

Cuibărindu-i sânul în palmă, el o întrebă:

— Mai ţii minte când ţi-am spus că prefer locurile pe unde a fost ciocolată.

Degetele care o mângâiau nu îi dădeau voie să se concentreze şi făceau căldura dintre coapsele ei să se intensifice.

— Da.

El ridică micul recipient.

— Ciocolată. Caldă. Topită.

Ochii ei se deschiseră mari când el picură o urmă de ciocolată pe sânul pe care încă îl ţinea în palmă. Ei îi zâmbi încântat ca un copil pus pe şotii, şi cenuşiul ochilor lui se intensifică şi se întunecă. Apoi linse dâra dulce.

— Dumnezeule, toarse ea înfigându-şi unghiile în umerii lui, dând capul pe spate şi înconjurându-i mijlocul cu picioarele.

Când ciocolata se termină, el continuă să facă vârtejuri cu limba pe sfârcul ei.

— Acum înţeleg cum e cu locurile pe unde a fost ciocolată, spuse ea printre suspine de plăcere.

— Ştiu tot felul de trucuri, o asigură el.

Ea se uită la el, îi luă bărbia în palmă, oprind tratamentul delicios pe care i-l oferea şi ridicându-i privirea spre a ei, spuse:

— Cu mine nu e nevoie de trucuri, Rhys.

În ochii lui văzu oceanul de dragoste pe care îl ascundea. Aproape că îi dădură lacrimile de cât de profund era sentimentul ce i se oferea. Nu mai era nevoie de niciun pic de cinism, de nicio negare care să protejeze, zidurile lui căzuseră şi i se arăta acum întreg.

— Lydia, vreau să ştii că nu am făcut dragoste cu niciuna dintre femeile acelea. Recunosc, le-am oferit

plăcere, dar nu m-am bucurat de niciuna aşa cum mă bucur de tine. Voiam doar să le răsfăţ, să le dau ceva, fără să iau nimic pentru mine. Nicio femeie nu mi s-a oferit vreodată aşa cum o faci tu.

Ochii lui luciră de lacrimi abia ţinute în frâu.

— Nimeni nu mi-a mai strigat numele până la tine.

— Rhys, rosti ea moale

— Doamne, cât te iubesc!

Rhys puse stăpânire pe gura ei cu o dorinţă disperată. Ea era a lui, acum şi pentru totdeauna. Femeia asta care îi pronunţa numele de parcă ar fi fost o binecuvântare, care pretindea ca nu avea nevoie de trucuri, de nimic în afară de el. Cu fiecare femeie înaintea ei trebuise să fie atât de atent la fiecare mângâiere, la fiecare atingere, pentru că fiecare în parte era menită să mărească plăcerea lor.

Cu Lydia trecuse de gânduri. Voia doar să o posede, să se ofere ei, să o stăpânească aşa cum şi ea îl stăpânea pe el. Degetele ei se jucau în părul lui, apoi îi mângâiau gâtul şi chipul de parcă nu se mai săturau de el. Nu cunoscuse niciodată aşa bucurie.

O luă de şolduri şi o trase spre el; ea înteţi strânsoarea din jurul taliei lui, şi coapsele ei erau moi şi calde pe pielea lui. El întrerupse sărutul doar ca să-i şoptească:

— Ţine-te bine!

Apoi se ridică cu ea încolăcită în jurul lui; o ţinea cu o mână de fund, iar cealaltă îi cuprindea spatele, gurile lor într-o încleştare de nedespărţit, corpurile lor încinse. O mantră i se tot repeta în minte: era a lui, complet şi fără dubii. Absolut. Nu aparţinea nici unui alt bărbat şi nici nu aparţinuse vreodată.

Nici el nu aparţinuse altei femei vreodată, căci doar ea îndrăznise şi reuşise să treacă de zidurile lui, să-l cucerească.

Pasul lui deveni mai rapid, bătăile inimii mai rapide. O

duse în partea cealaltă a camerei, o întinse pe pat şi o urmă, gurile lor unite în tot acest timp, corpurile lor lipindu-se strâns unul de celălalt.

Ea spusese că nu avea nevoie de trucuri, şi cu ea nici nu le folosise vreodată. O atinsese pentru plăcerea ei, cât şi a lui. Pielea ei era la fel de fină ca mătasea şi fierbinte, irezistibilă.

Suspinele ei îi dădeau avânt, gemetele ei îl înnebuneau. Îl mângâia de parcă nu ar fi putut vreodată să se sature de el. Îşi plimba mâinile pe spatele lui, pe braţele lui, pe spate din nou, pe fund, incitându-l. Cu tălpile îi mângâia pulpele, şi el era pierdut, căci nu fusese niciodată cu o femeie care voia să îi ofere atâta plăcere cât voia să îi dăruiască şi el. Nu ştiuse niciodată că primind dăruiai.

Plănuise o seducţie lentă, dar hotărârea lui se risipea sub dorinţa ei. Vor avea timp mai târziu de jocuri, acum pasiunea îi mâna, iar el o dorea pe Lydia atât de mult că nevoia lui trecea de cuvinte. O voia cu egoism, doar pentru el. Îşi plimbă buzele pe gâtul ei.

— Rhys, şopti ea încovoindu-se şi ridicându-şi şoldurile. Te vreau, te vreau acum!

Cu un geamăt adânc, el întinse mâna între trupurile lor. Ea scânci la atingerea lui întrebătoare care o găsi fierbinte, umedă şi pregătită.

Se ridică deasupra ei, cu privirea fixată în ochii ei violet şi privi expresia uimită care i se întinse pe chip când intră în ea încet, milimetru cu milimetru, umplând-o până la refuz, punând stăpânire, fără remuşcări sau vină, pe ceea ce de curând devenise a lui.

O femeie care îl iubea.

Lydia îl primi, îşi strânse trupul în jurul lui, îl prinse de ceafă şi îi devoră gura cu a ei. Limbile lor urmau acum mişcarea lui înăuntrul ei, acelaşi ritm, aceeaşi cadenţă.

Ea îşi desprinse gura de a lui:

— Eşti al meu, şopti ea răguşit. Pentru totdeauna.

Apoi se lăsă în voia pasiunii trezite de trupul lui în ea. El se mişcă tot mai repede, intră în ea tot mai adânc. Ea nu-şi desprinse privirea de a lui şi fu martoră la furtuna din el care i se dezlănţuia în ochi, întunecându-i din ce în ce mai tare. Era atâta frumuseţe în felul în care se înfrâna, atâta putere în mişcările lui. Ştia că nu va termina fără ea.

Îi strigă numele şi el pe al ei când ajunseră amândoi pe culmile plăcerii şi-şi dădură drumul în neant. Trupurile lor ude tremurau, şi membrele obosite vibrau de plăcere încă. Îi simţi inima bătând cu putere şi se întrebă dacă şi el o simţea pe a ei.

El o strânse în braţe şi o întoarse pe o parte. Trupurile lor erau încă unite. Încet, ea îşi plimbă degetele delicat pe braţul lui.

— Rhys.

— Mmm.

— Vreau să mă înveţi tot ce ştii despre plăcere.

— Dar tu nu ai nevoie de lecţii, Lydia, murmură el. Ai atât de mult talent când vine vorba de făcut dragoste.

Ea-şi lipi buzele de gâtul lui.

— Totuşi cred că am nevoie de nişte încercări. M-am tot gândit la ciocolata aia.

— Ce-i cu ea?

— Cred că mi-ar plăcea să gust locurile pe unde se întinde… Se ridică şi îl privi direct… dacă locurile alea sunt pe corpul tău. El se ridică şi-i zâmbi.

— Atunci cred că nu trebuie să mai amânăm lecţia.

Epilog

Un gentleman adevărat îşi va iubi întotdeauna aleasa din toată inima şi va face tot ce-i stă în putinţă s-o vadă fericită.

Îndreptarea gafelor în viaţă,

Se zvonea prin toată Londra că balul din acea seară era cel mai de seamă eveniment al sezonului, şi nu trebuia ratat pentru nimic în lume – asta pentru norocoşii care primiseră invitaţii. Lydia îl aştepta cu nerăbdare de câteva săptămâni.

— Ce părere ai, Mary? întrebă ea, privindu-se în oglindă.

Era mulţumită de noua ei rochie.

— Vă stă nemaipomenit. Excelenţa sa va fi foarte încântat, cred eu.

— Ai reuşit o capodoperă cu părul meu, ca întotdeauna. Mersi.

Când Mary deschise uşa, Lydia auzi râsete: un hohot profund alături de un chicotit mai înalt.

Mary îi aruncă o privire.

— Se pare că ducele şi Lady Katherine s-au pus iar pe şotii.

— Într-adevăr.

Ştiind că aveau să întârzie pentru a nu ştiu câta oară, Lydia se duse ţintă în odaia alăturată, destinată copiilor. Inima îi crescu, şi se întrebă dacă va exista vreodată o clipă în care să nu se bucure văzându-l pe Rhys cu fiica lor de şase luni în braţe. O lua în braţe cât de des putea. Era un soţ şi un tată nespus de grijuliu, iar Lydia ştia că nu există în toată Anglia două femei mai norocoase decât ea şi Katherine.

Sub privirile ei, Rhys o duse pe fiica lor în faţa oglinzii, iar clinchetul râsetului ei se împleti cu chicotelile lui. În ultima vreme, Katherine era fascinată de reflexia ei din oglindă, iar Rhys profita din plin de încântarea ei. Niciodată nu răsunase râsul cu atâta veselie între pereţii casei ducale.

— Rhys, îţi dai seama că e curată nesimţire să întârziem la balul găzduit chiar de noi înşine.

Rhys amuţi, dar surâsul lui nu se stinse.

— Cum să întârziem când locuim chiar aici?

— Nu vei ajunge la timp să-ţi întâmpini oaspeţii.

Rhys îi întâlni privirile în oglindă şi rosti:

— Umblă vorba că balul Harrington e considerat evenimentul anului.

Lydia nu reuşi să-şi stăpânească rânjetul.

— Am auzit şi eu.

— Ce zici de asta, Katherine? făcu el. Diseară vei participa la evenimentul anului.

— Rhys, doar nu te gândeşti s-o duci jos cu tine.

— De ce nu? E la fel de încântătoare ca mama ei. Toată lumea o va adora la fel ca mine.

Îi făcu vânt lui Katherine spre oglindă, iar micuţa izbucni în râs.

— Ascultă la ea, rosti el aproape reverenţios. Pare nespus de fericită.

— Păi cred că este, rosti Lydia.

Traversă odaia şi îşi culcă fruntea pe braţul lui, prefăcând imaginea din oglindă într-un portret de familie perfect. Fetiţa cu păr întunecat şi ochi violeţi în braţele tatălui ei iubitor. Mama şi soţia care îi iubea teribil pe amândoi.

— Şi tu pari fericit, Rhys.

— Pentru că sunt. Nu-mi închipuiam că voi fi vreodată atât de fericit. Şi tu?

Lydia zâmbi cu căldură.

— Mai e nevoie să întrebi?

— Ştiu, dar încă îmi place să te aud rostind acele cuvinte.

Lydia se înălţă pe vârfuri şi îl sărută, apoi îi şopti:

— Dragul meu Rhys, cu tine alături, visul meu a devenit realitate.

Sfârşit